

[2] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

Pod'akovanie

Chcel by som vyjadriť vďaku Jurajovi Janošovskému za odborné rady a všestrannú pomoc pri vydaní tejto knižky. Viere Švenkovej za jazykovú korektúru, sociologičke Gabriele Lubelcovej za plodnú diskusiu a „sociálne“ údaje, Emme Nežinskej za preklady niektorých „ťažších“ citácií z angličtiny a synovi Jurkovi za ochotnú pomoc pri hľadaní ťažko-dostupných informácií.

Autor

© Karol Ondriaš 2000

© Design Juraj Janošovský

Vydala:

Agentúra IQ+, Janošovský v edícii Alternatíva, Bratislava, 2000

ISBN: 80-967979-2-1

EAN: 9788096797929

Knihu možno objednať:

Agentúra IQ+ Janošovský, Karpatská 2, 811 05 Bratislava.

janokery@hotmail.com;

alternat@ba.telecom.sk;

Tel: 07/65314106

Karol Ondriaš

**Zamatová revolúcia
a
rodeo Veľkých samcov**

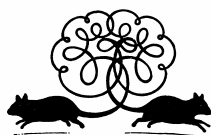

[4] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

- *Milá Hera, dnes je krásny deň a z Olympu môžeme vidieť celý svet.*
- *Milý Zeus, a čo je to tam na severe pod Tatrami taký ruch?*
- *Ale nič zvláštne, milá Hera. To len kotolníci vyšli z kotolní, disidenti z disentu, kazatelia slobody a demokracie prišli z cudziny, stará šľachta a zemanovia zacítili svoje stratené majetky a Veľkí samci zbadali svoju životnú šancu. Áno, práve sa tam začalo rodeo Veľkých samcov. Hovoria tomu zamatová revolúcia, milá Hera.*
- *A načo im bude zamatová revolúcia?*
- *Im na nič, milá Hera. To len motrokári získajú 5 miliónov nových a veľmi kvalitných motrokov.*

K. O.: Čo všetko vidieť z Olympu

Obsah

Úcta a poďakovanie	7
Úvod	8
Ako som zistil, že som degenerovaný	10
Ako nás barbari prišli učiť, čo je to kultúra	11
Václav Havel, vzor humanistu s veľkým H	18
Ďalší humanisti s veľkým H	23
Ako som zistil, že aj iní sú degenerovaní	24
Porovnanie socializmu a kapitalizmu na Slovensku	26
Zločiny 40 ročnej vlády komunistickej strany na Slovensku	27
Zločiny komunizmu, údaje a fámy	28
Komunisti sa mali učiť humanite v demokratických krajinách	40
Hodnotenie systému cez naše peňaženky	42
Slovenská šľachta a ten zvyšok	43
Tajomná Všeobecná deklarácia ľudských práv	47
„Talkshows“ okydávačov	59
Okydávači a desať rokov temna?	64
Malé a veľké záhady hospodárenia na Slovensku	65
Hrubý domáci produkt	65
Malé a veľké záhady HDP na Slovensku	70
Priemyselná produkcia	75
Ako komunisti budovali králikárne	78
Poľnohospodárstvo socialistické a kapitalistické	84
Veda a technický rozvoj	97
Školstvo	101
Zdravotníctvo	102

[6] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

Kultúra	102
Ako okydávači ospravedlňujú svoje diletantstvo	109
Sloboda cestovať	109
Socializmus a barbarizmus	115
Totalita a sloboda trestných činov	116
Totalita a sloboda vlámania	126
Narkománia na Slovensku	126
Ako by to bolo a ako to je. Tajomné slovíčko „keby“	130
Totalita verzus slobodné voľby	132
Kapitalistická totalita verzus komunistická totalita	133
Realita a hypotetický socializmus v priamom prenose	135
Porovnanie vlády totality a demokracie vo vzťahu ku klientskym štátom	140
Kapitalistický a socialistický systém a naše mozgové hardverové a softverové vybavenie	151
Ako sme sa utiekali k starým bohom	151
Náš mozgový hardver	153
Náš mozgový softver	156
Bombardovanie mozgového softveru	159
Čo nás bude vnútorne drogovať v budúcnosti?	161
Ako sa musíme hanbiť za socializmus a komunistickú stranu	164
Literatúra	167

Poznámka:

Táto publikácia obsahuje druhú časť knihy „Bohovia súčasných mytológií a komunizmus“. Porovnáva 40 rokov socializmu a 10 rokov kapitalizmu na Slovensku. Mnohé termíny, ktoré používam v tejto knihe, som definoval a vysvetlil v prvej časti knihy.

Úcta a poďakovanie

V roku 1999, keď píšem tieto riadky, si pripomíname už desiate výročie „okydávania socializmu a komunistov“ na Slovensku a aj v celej východnej Európe.

Touto knižkou chcem vyjadriť svoj názor, že nepatrím k „okydávačom socializmu a komunistov“. Práve naopak, i napriek niektorým negatívam, za ktoré by bolo treba komunistov nakopať, som hrdý na ich prácu a výsledky za 40 rokov socializmu na Slovensku a v celej východnej Európe. Obdivujem ich odvahu a snahu pustiť sa do niečoho nového, urobiť ďalší krok vpred v našej civilizácii.

K tomuto záveru som dospel porovnávaním úspechov štyridsaťročnej vlády komunistov a desaťročnej vlády kapitalistov na Slovensku a v ostatnom svete.

A preto snímam z hlavy klobúk a hlboko sa Vám klaniam a ďakujem Vám, komunisti.

Úvod

Viktor Kožený, bahamský finančník s írskym pasom, napísal otvorený list českému premiérovi. Žiada Zemana (predseda vlády Českej republiky), aby mu osobne pomohol pri privatizácii v Azerbajdžane. Z listu „Dovoľujem si obrátiť sa na Vás so žiadosťou o pomoc a osobnú intervenciu za účelom priaznivého ovplyvnenia našej investície do kupónových knižiek v Azerbajdžanskej republike.“ Kožený potrebuje 20-30 miliárd Čk, aby vyplatil akcionárov. Časť z toho chcel získať z výnosov kupónovej privatizácie kľúčových podnikov azerbajdžanského priemyslu (Lidové noviny 13.10.1999).

Neznámy historik: Koalícia globálnych investorov oslobodzuje porobené národy spod komunistického totalitného režimu

História pozná veľa príkladov, keď sa v spoločnosti vytvorili vhodné podmienky pre rodeo Veľkých samcov. V dávnejšom čase nastalo rodeo Veľkých samcov pri plundrovaní a masakrovaní obyvateľov dobytého mesta. V stredoveku to bolo počas križiackych výprav do Svätej zeme alebo počas tatárskych a tureckých výprav do Európy. Rodeo európskych Veľkých samcov nastalo počas kolonizácie Afriky, Ameriky a Ázie. V nedávnom čase to bolo počas boľševickej revolúcie v Rusku a pri dobývaní územia počas prvej a druhej svetovej vojny v Európe.

V súčasnosti konečne zamatová revolúcia na Slovensku v roku 1989 vytvorila vhodné podmienky aj pre rodeo slovenských Veľkých samcov. A Veľkí samci nezapreli svoje mozgové hardverové a softverové vybavenie.

A ako sa toto rodeo Veľkých samcov prejavilo prakticky v našom živote? Zbytočne o tom písať, veď o tom denne čítate v novinách, v časopisoch a vidíte to na obrazovkách televízorov. Predsa však uvediem v tejto knižke niektoré štatistické údaje.

Rodeo Veľkých samcov sa mohlo naplno rozvinúť až po „oslobodení porobených národov spod komunistického totalitného režimu“. Predstavitelia západných demokracií, masmédiá západných demokracií, Rádio Slobodná Európa, Hlas Ameriky, zahraniční a domáci disidenti počas 40-tich socialistických rokov deklarovali, že im ide o oslobodenie porobených národov spod komunistického totalitného režimu, kde sa nedodržiavajú ľudské práva. Že im ide o zvrhnutie totalitných komunistických režimov, o nastolenie slobody a demokracie v socialistických krajinách strednej a

východnej Európy. Deklarovali, že to robia preto, aby obyvatelia v týchto krajinách žili lepšie – v slobode, v mieri, v šťastí a prosperite. V roku 1989 sa to podarilo a tieto krajiny nastúpili cestu slobody a demokracie. A už desať rokov sa presviedčame, ako nám západné demokracie pomáhajú žiť v slobode, v mieri, v šťastí a prosperite.

A ako sa to darí nám a im?

Aj o tom je táto knižka.

Ako som zistil, že som degenerovaný

Kupujem. Preto som.

William Blum: <http://members.aol.com/bblum6/journal.htm>

Túto kapitolu píšem len preto, aby som ukázal, aký mám degenerovaný mozog, ktorý si často myslí také veci, ktoré by som ja pre istotu nikdy nepovedal. Samozrejme, tak v celej knižke, ako aj v tejto kapitole ja, Karol Ondriaš, odvolávam všetko, čo si myslí môj mozog, t.j. všetko, čo je napísané v tejto knižke, a plne súhlasím so všetkým a hovorím oficiálne presne to, čo hovoria poslanci v parlamentoch, ľudia vo vláдах, vo vládnych komisiách, na BBC a CNN (v Bratislave 26.8.2000).

V roku 1988 som odišiel zo socialistického Československa na študijný pobyt do kapitalistického zahraničia. Vrátil som sa späť v apríli roku 1990, v čase veľkej eufórie, keď sa všeobecne vedelo, že na Slovensku sa konečne skončila komunistická totalita a už môže byť len lepšie. A hneď v prvý týždeň som zistil, že som degenerovaný a celý kapitalistický systém na Slovensku ma v tom stále utvrdzoval a ďalej utvrdzuje. V socialistickom Československu som prežil 36 rokov a zvykol som si na jeho kultúrnu a vzdelanostnú úroveň, na bezpečnosť, na programy v televízii v rozhlase, na časopisy, na prejavy politikov a komentátorov, na cestovné doložky a rôzne obmedzenia a povolenia, na školstvo, zdravotníctvo, na pionierov, na domy pionierov, na potraviny, na prejavy komunistov a na správanie ľudí. Jednoducho na to, čo dnes okydávači socializmu a komunistov nazývajú totalita. V socialistickom systéme sa mi niektoré veci páčili a niektoré nie.

Ako som zistil, že som degenerovaný [11]

V súčasnom kapitalistickom systéme sa mi tiež niektoré veci páčia, ale niektoré nie. Aby som to skrátil, budem ďalej opisovať len tie, ktoré sa mi nepáčia, lebo tie, ktoré sa mi páčia, boli už veľa rás opísané.

Ako nás barbari prišli učiť, čo je to kultúra

„Najhlbší zámer západnej civilizácie je poskytovať jej šťastným ľuďom nepretržitú zábavu.“

Jeremy Seabrook, Third World Network

Zistil som, že asi budem mať nejakú špeciálne degenerovaný mozog, lebo mnohé vecí sa mi zdajú inakšie a vidím ich úplne ináč, ako ich vidí veľká väčšina ľudí, prezentujú masmédiá a politici. Ako príklad v tejto kapitole opíšem, ako ja vidím slobodu, demokraciu, dodržiavanie ľudských práv a humanitu našej súčasnej spoločnosti na Slovensku v porovnaní so socializmom pred rokom 1989.

Po príchode zo zahraničia, hneď ako som sa zoznámil s masmédiami na Slovensku, som zistil, že som degenerovaný. Masmédiá sa mi zdali hlúpejšie a primitívnejšie, ako som bol zvyknutý za socializmu, a asi odrážali morálnu, kultúrnu a vzdelanostnú úroveň ľudí, čo ich robili, a v mnohých prípadoch ešte aj robia. A samozrejme odrážali a odrážajú ekonomický a politický systém, v ktorom vznikli. Programy na kultivovanie tela a ducha sa mi zdali veľmi nevyvážené. Telo a jeho kultivácia sa stali veľmi dôležité v súčasnej spoločnosti, dôležitejšie ako vzdelanie, veda, kultúra a zdravotníctvo. Pričom kultivovanie ducha v masmédiách hralo a ešte často hrá podradnú úlohu. Mnohé televízne a rozhlasové relácie, články v časopisoch, rozhovory s domácimi a svetovými obdivovanými celebritami sa krútili ustavične okolo tých istých významných tém: Jesť, piť, kakať, cikať, súložiť, jesť, piť, kakať, cikať, súložiť, jesť, piť, kakať, cikať, súložiť. Keby som poznal reč orangutanov a započúval sa do ich rozhovorov počas poobedňajšej siesty na vrcholoch stromov niekde v Borneu, tak by pravdepodobne diskutovali o tom istom.

Zrejme hneď po roku 1989 masmédiá začali vychovávať novú generáciu motrokov (moderných otrokov), ktorá sa má starať a rozmýšľať len v dimenziách týchto masmédií. Takto motroci so svojim

[12] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

vytunelovaným mozgom stratia schopnosť robiť vlastné závery, lebo im už bude všetko jasné.

Jednoducho som dostal kultúrny šok, z ktorého som sa ešte nespamätal. Fascinovalo ma, ako mohli ľudia za taký krátky čas tak kultúrne upadnúť. Napríklad v televízii volili stále nejakú miss, čo mi živo pripomínalo dobytčí trh, kde predávajúci predvádzali dojnú kravu, pričom veľmi zdôrazňovali veľkosť vemena a dennú dojivosť. Po predvážaní kráv licitátor odklepáva predajné ceny. Dokonca najviac vylicitovaná dojnica dostala aj medailu so stuhou.

Medzi ďalšie najobdivovanejšie programy patrili vystúpenia rôznych alchymistov a potulných astrológov, ktorí učili ľudí, ako svet funguje a ako sa naň treba správne dívať. Asi to bolo v rámci prípravy divákov na vystúpenia Veľkých samcov, okyďávačov, politikov, účelových ekonómov a sociológov v masmédiách. No ako hovoria štatistiky, takéto programy sa divákovi páčia. A z toho som hneď usúdil, že som pravdepodobne degenerovaný.

Okrem toho v televízii išli dookola západné seriály a niektoré zábavné programy, z ktorých väčšina mala úroveň kultúrneho hnoja, o ktorých sa trefne vyjadril Svatopluk Štefl v knihe [1] (o českej súkromnej televízii Nova): „Nemám totiž proti Nově systémově vůbec nic. Naopak hledím s obdivem k jejím hospodářským výsledkům a snažím se přejímat i některé její zkušenosti. Samozřejmě, občas se linou z její obrazovky pořady tak hloupé, že je bez reálných obav z mentální újmy nemůže sledovat ani stádo opic.“ Mne sa niekedy zdá, že podaktorí sa mentálnej ujmy už nemusíme báť.

V mnohých súčasných televíznych seriáloch sa väčšinou ukazuje virtuálny život primitívnych programovateľných biologických strojov (ďalej PBS), čiže nás, majúcich mozgový hardver a softver (ďalej MH&S) zabezpečujúci len pudové a hormonálne vybavenie živočíchov. Tieto seriály opisujú alebo riešia rovnaké problémy, aké rieši napríklad tlupa poľných škrečkov na prériách a savanách, majúca taktiež len MH&S zabezpečujúci ich pudové a hormonálne záujmy. Nevýhoda je len, že nerozumieme reči poľných škrečkov, aby sme ich mohli pozeráť naživo v televízii. A preto režiséri nútia ľudí za drahé peniaze, aby hrali život poľných škrečkov. A takto nás demokracia podvedome núti, aby sme aj my napodobňovali poľných škrečkov, aby sme aj my žili život poľných škrečkov, aby sme aj my obdivovali našu slobodu a demokraciu života poľných škrečkov.

Ako som zistil, že som degenerovaný [13]

Veľkú popularitu na Slovensku a aj v celej strednej a východnej Európe mali a majú akčné filmy, väčšinou z produkcie západu. V týchto filmoch bolo radosť vidieť, ako sa strieľajú a vraždia ľudia, znásilňujú ženy a unášajú deti. Čím viac mŕtvych, čím viac násilia, tým bola úspešnosť filmu väčšia. Tieto filmy boli a asi aj sú na Slovensku veľmi úspešné, čoho dôkazom sú fakty, ako rýchlo Veľkí samci a pritakávači začali napodobňovať naživo virtuálnu filmovú realitu na Slovensku. Ako začali strieľať, zabíjať, kradnúť, vydierať a už aj unášať deti (štatistické údaje si môžete pozrieť v ďalších kapitolách). V mnohých akčných filmoch sa ukazuje nadradenosť bielej rasy, kde biely dobrý človek bojujúci za pravdu a spravodlivosť na celom svete zvíťazí v boji ručne alebo zbraňou proti niekoľkonásobnej presile zlých nebelochov. Jednoducho, Superman je beloch. Rambo je beloch, ktorý zvíťazí nad celou armádou nebelochov. Spielbergov Indiana Jones je beloch dokazujúci beloškú nadradenosť. Tento filmový rasizmus virtuálnej reality ochotne preberajú ľudia v našich krajinách. Dokazuje to zvýšenie počtu rasisticky motivovaných trestných činov po zmene systému v bývalých socialistických krajinách. Je zaujímavé, že ja v tom vidím morálny úpadok ľudí a systému, ktorý produkuje a dovážajú takéto filmy. Môj názor však zrejme bude dobre degenerovaný, lebo – ako ukazujú štatistiky – tieto filmy sú v našej spoločnosti najpopulárnejšie a bolo by preda sa nehumánne, aby Veľkí samci obrali pritakávačov o krásny zážitok z násilia. Moju degenerovanosť podporuje aj fakt, že väčšina slovenskej inteligencie prijala kultúru násilia so samozrejmosťou ako nevyhnutnú súčasť demokracie a slobody. Predpokladám, že niektorí kritici v odborných časopisoch vyjadrili svoj negatívny názor na dovoz kultúry násilia a života poľných škrečkov. Bohužiaľ, takéto časopisy pritakávači nečítajú. A Veľkí samci nedovolia, aby sa pritakávači rozptyľovali televíznymi diskusiami o kultúrnych kvalitách svojich milovaných seriálov a zábavných programov. Ani raz som nevidel, aby hlásateľka v televízii Markíza uviedla program nasledovne: „A teraz, v mesiaci kultúry hnoja, sme pripravili pre vás, pritakávačov, ďalší diel seriálu... Pekne si sadnite a oddajte sa nerušenému tunelovaniu vášho mozgového softveru.“

Pri krátkom pozraní akčného filmu mi prídu na um niektoré kamenné reliéfy z Blízkeho a Ďalekého Východu, staré niekoľko tisíc rokov, na ktorých niektorí dobyvatelia zanechali obrázky vojen, masakier a mučenia. Bolo to asi jediné, čo vedeli, čím žili a čo ich charakterizovalo. A je to všetko, čo po nich ostalo.

[14] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

Zaujímavé je, že filmoví režiséri v socialistickom Československu za 40 rokov nenakrútili ani jeden akčný film, i keď by to hravo zvládli. Hovorí to o ich vysokej kultúrnej a morálnej vyspelosti. Dokonca nepoznám ani jeden akčný film nakrútený v socialistických krajinách strednej a východnej Európy. Kultúrna úroveň bola asi taká vysoká, že režiséri ani po roku 1989 nezačali v rámci všeobecnej inflácie rýchle produkovať inflačnú kultúru. Všimol som si však, že už z niektorých našich nových filmov nesála pohoda a spokojnosť ako z mnohých socialistických komédií, ale sála z nich napätie, psychický tlak a často bezmocnosť. A možno v budúcnosti to bude virtuálna realita, o ktorú sa budú diváci prevšetkým zaujímať.

Virtuálna realita sprevádza naše pokolenie už dlhé tisícročia. V nej žili naši predkovia, keď si predstavovali, ako žijú ich bohovia dažďových pralesov, alebo bohovia na Olympe a ako budú žiť oni v posmrtnom živote. Všetky sväté knihy opisujú život virtuálnej reality, podobne ako mnohé naše novodobé filmy. Dokonca ľudia v súčasnosti sa klaňajú, obdivujú a zaujímajú o podrobný život filmových celebrit podobne, ako sa naši dávni predkovia klaňali a klaňajú, obdivujú a zaujímajú o podrobný život bohov.

Je však možné, že moje amatérske názory sú len výplodom degenerovanosti môjho mozgu. Spomínam si na vyjadrenie japonského hudobného skladateľa Kitaro, ktorý povedal, že posudzuje krajinu podľa toho, aké filmy sa v nej nakrúcajú. Podľa tohto kritéria, z ktorým ja súhlasím, niektoré demokratické krajiny by neboli hodnotené veľmi pozitívne. Názor skladateľa však zrejme nie je podstatný.

Stále mám môj degenerovaný dojem, že mnohé programy masmédií majú za úlohu vychovať kvalitného a šťastného motroka XXI. storočia, a dokonca že začíname byť na výsledky takýchto programov hrdí (minister zahraničia v televízii s hrdosťou oznámil, že naši špecialisti, programátori budú pracovať pre niekoho v zahraničí). Informácie, ktoré by mohli narušiť túto výchovu, sú zakázané. Informačná totalita a informačná blokáda je súčasťou väčšiny verejnoprávnych a súkromných masmédií.

Ďalej ma v televízii a v rozhlase otravujú reklamy, za ktoré dokonca platím v podobe zvýšenej ceny výrobkov. Hneď ako sa v televízii začne reklama, vypneme zvuk, aby nás neotravovali. Bohužiaľ, nemôžeme vypnúť obraz, lebo by sme nevedeli, kedy sa reklama skončí. Čakám a stále dúfam, že v budúcnosti budú existovať televízory, kde sa automaticky vypne obraz aj zvuk počas reklamy. Obávam sa však, že Veľkí samci nám televízory s automatickým vypínaním reklám

Ako som zistil, že som degenerovaný [15]

nedovolia. Z jednoduchého dôvodu, pretože masmédiá zarábajú peniaze na vysielaní reklám. Oni vlastnia televízny alebo rozhlasový kanál na to, aby vysielali reklamy. To, čo je medzi reklamami, nás má len donútiť zapnúť televízor alebo rádio. Viem, že v súčasnosti boj proti reklamám v masmédiách je márný. Utešujem sa aspoň tým, že nikdy nekupujem výrobky, ktoré reklamy propagujú.

Fascinuje ma degenerovanosť niektorých reklám v rozhlase, kde osoba s hlasom, intonáciou a obsahom mentálne retardovaného človeka prezentuje výrobok alebo servis pre nás občanov. Pýtam sa sám seba, že ako je možné, že my občania podliehame reklame, ktorá musí byť výplodom mentálne retardovaných ľudí? Pýtam sa môjho retardovaného mozgu: „To už nechceme počuť hlas reálneho prirodzeného človeka, ktorý by nám normálne, prirodzene povedal, že na trhu je nový výrobok s takýmito novými vlastnosťami?“ Pravdepodobne nie, veď reklamy s hlasom, intonáciou a obsahom mentálne retardovaného človeka majú úspech, to asi ja som degenerovaný a také sú aj moje názory. Niektoré reklamy v rozhlase sa mi vidia také odpudzujúce, že pre ne často vypínam rádio a televízor a takto prichádzam aj o kvalitné programy.

V USA v roku 1999 ma zaujal prístup študentov univerzity k televíznym reklamám. Na internáte, kde som aj ja býval, mali spoločenskú miestnosť s veľkým televízorom. Večer niektorí študenti pozerali televízny program. Prekvapilo ma, že keď film prerušila reklama, diváci to nedali najavo tým, že by si išli vypiť vodu alebo kávu, alebo sa venovali počas reklamy nejakej inej činnosti, ako sme boli zvyknutí doma. Nie, ostali sedieť a dívali sa na reklamu s rovnakým záujmom ako na hlavný program. Všimol som si ešte, že reklamy boli koncipované tak, že mali krátky dej ako v dobrodružnom filme, takže divákov zaujímalo, ako sa reklama skončí. Bol to jednoducho krátky film uprostred veľkého filmu. Asi som degenerovaný, lebo si myslím, že už teraz alebo v blízkej budúcnosti televízni diváci na Slovensku nebudú rozoznávať, čo je reklama a čo je hlavný program v televízii. Bojím sa, že to nebudú vedieť rozoznať ani v prejavoch politikov vo vyhláseniach európskych Veľkých samcov, MMF alebo Svetovej banky.

Po návrate na Slovensko som postrehol aj zmenu v obsahu a ilustráciách časopisov. Zistil som, že inflácii podľahla väčšina nových časopisov, ktoré sa s nákladnými, farebnými obálkami objavili po roku 1989 a dominujú v našich stánkoch doteraz. Kúpil som si niekoľko týchto brakových časopisov. Boli vytlačené na drahom papieri v pekných farbách, ale z ich obsahu ma nič nezaujímalo. Skoro všetko mi v nich

[16] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

pripadalo primitívne a hlúpe. Rozmýšľal som, ako to ľudia môžu kupovať a dokonca čítať. Vysvetľujem si to zmenou softverového vybavenia programovateľných biologických strojov (PBS) po roku 1989, ktorá spôsobila, že ľudia zdegenerovali. Súčasný kapitalistický systém vychováva globálneho človeka, ktorý bude myslieť globálne podľa agendy svetových Veľkých samcov. Takto vychovaný globálny človek, t.j. PBS, bude si vedieť odpovedať na každú otázku rýchlo a bez rozmýšľania, pretože odpoveď si neraz prečíta v obľúbených časopisoch, neraz ju počuje v obľúbených reláciách a vidí na televíznych obrazovkách. A táto odpoveď bude rovnaká, či sa budeme pýtať občana Kolumbie, USA, Madagaskaru, Slovenska, Kórey alebo Austrálie. Budú to napríklad odpovede na otázky o nedodržiavaní ľudských práv v Číne, o terore Srbov v Kosove, o zločinoch komunizmu, o kubánskej totalite, o humanitnom bombardovaní Juhoslávie vojskami NATO alebo zločinnom bombardovaní v Čečensku ruskou armádou. Samozrejme, je tu aj druhá možnosť. Že som degenerovaný ja a také sú aj moje názory.

Ja brakové časopisy čítam zväčša vtedy, keď musím čakať niekde v čakárni a sú tam k dispozícii. Podľa politickej situácie sa tam objavujú články na moduláciu mozgového softveru v súlade s agendou motrokárov (moderných otrokárov). Napríklad, prečítal som si tam články, ktoré majú zabezpečiť podvedomý súhlas pritakávačov s kolonizáciou východnej Európy a Ruska. V článkoch sa písalo, ako sa v súčasnosti v Rusku ničí životné prostredie, rúbu tam lesy hlava-nehlava. Továrne nemajú čističky odpadových vôd a hnusný, škodlivý odpad vypúšťajú do rieky. Ropné polia sú zle obhospodárené, ropovody sú staré a často majú poruchy, vytekajúca ropa ničí prírodu. Pritom tam majú veľké prírodné bohatstvo, ale nie sú schopní ho využívať pre blaho ľudstva. Skrátka, celý systém nie je civilizovaný a ľudia tam trpia.

Články v tomto duchu majú vyvolať u pritakávačov podvedomú otázku: „Prečo tam nejdú odborníci z USA, Anglicka a západnej Európy, ktorí by to dali do poriadku a scivilizovali to tam, aby sa tam ľuďom lepšie žilo?“ A hneď si aj odpovedia: „Rusi im to nedovolia.“ A čitatelia sú pomaly pripravení akceptovať a podporiť aj násilnú kolonizáciu východnej Európy a Ruska.

Pamätám sa, ako som v roku 1988, niekoľko dní po príchode do USA zo socialistického Československa, po prvý raz v živote, ako 36 ročný, videl žobráka. Bol do pol pása vyzlečený, ležal na chodníku zarastený a taký špinavý, že smrdel na 4 metre. Pravdepodobne síkal v tej istej

Ako som zistil, že som degenerovaný [17]

polohe, ako ležal. Mal výraz tváre, za ktorý by sa nemuselo hanbiť ani zviera na bitútku pred popravou. Bola to ľudská troska, ľudský odpad demokracie a slobody. Bol som jediný, kto si ho so strachom obzeral. Ostatní ľudia ho obchádzali a tvárili sa, že nejestvuje.

Zo socialistického Československa som bol zvyknutý, že každý neľudský čin, ako napríklad vraždu a znásilnenie, sme pri posedení pri káve na ústave SAV v Bratislave vždy rozoberali a komentovali dokonca aj to, čo o tom vysielala viedenská televízia. Pretože spoznanie prvého žobráka naživo v USA bol pre mňa silný zážitok, predpokladal som, že na univerzite budeme tento prípad pri šálke kávy rozoberať. Keď sa nikto o žobrákoch na uliciach nezmenil, tak som ja nadhodil tému, že som videl žobráka, ktorého som im opísal. Moja téma ich vôbec nezaujala a poznamenali len, že žobráci väčšinou nie sú nebezpeční a najlepšie urobím, keď sa nebudem do nich starať. Diskusia hneď prešla na inú tému, často s vysokým stupňom sterility. Zistil som, že žobrákov berú ako neoddeliteľnú súčasť života, patria do ich sveta, existujú v normálnych zákonoch spoločnosti, podobne ako podľa zákonov prírody Mesiac obieha okolo Zeme alebo ako po lete príde jeseň a potom zima. Nevedia, že by vôbec mohla existovať spoločnosť bez žobrákov, bezdomovcov alebo narkomanov.

Až neskôr som si uvedomil, že žobráci – to je ľudský odpad, to isté ako odpadky v koši, a že je neetické pri príjemnom posedení pri káve alebo na večierku sa baviť o smradľavých odpadkoch v koši.

Podobná etika začína platiť aj po odstránení “komunistickej totality” na Slovensku po roku 1989, keď sa začali objavovať na uliciach prví žobráci a bezdomovci. Dnes po 10 rokoch slobody a dodržiavania ľudských práv na Slovensku bolo by eticky pohoršujúce, aby Veľkí samci v baroch a na smotánkových večierkoch debatovali o smradľavých odpadkoch v koši, aj keď by išlo len o ľudský odpad. Zistil som, že asi budem degenerovaný, lebo ja si na žobrákov stále neviem zvyknúť, ako si už zvykla väčšina spoločnosti. V spoločnosti, kde mladí ľudia nebudú ani veriť, že žobráci, bezdomovci a narkomani tu kedysi nejestvovali.

Dnes sa už nikto nepozastavuje nad tým, keď syn nožom prekole vlastnú matku za 500 Sk alebo keď vodič hodí do kontajnera hlavu chodca, ktorého predtým zabil autom, a ide pokojne spať. Nikto sa už nepozastaví nad tým, keď narodené dieťa matka zadusí a hodí do odpadkového koša. Prečo by aj, veď vo virtuálnej realite sa to deje pravidelne a my nemáme čas skúmať, či takéto správy patria do

[18] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

skutočnej, alebo virtuálnej reality. Ved' už ani nevieme, či žijeme ako dobytok my, alebo je to len virtuálna realita okolo nás.

Asi už neplatí Marxova poučka, že správanie človeka je odrazom objektívnej reality, v ktorej žije.

Václav Havel, vzor humanistu s veľkým H

Keď bohatí prispievajú na charitu, dávajú chudobným, tak sa to široko publikuje. Ale príspevok chudobných bohatým ostáva v anonymite. Bohatí dávajú chudobným trochu jedla, pitia, oblečenia a skromný príbytok. Chudobní dali bohatým paláce a jachty a takmer neobmedzenú slobodu na to, aby mohli holdovať svojej pochybnej záľube predvádzať sa.

Gilbert Seldes: Against Revolution

Morálna, vzdelanostná a kultúrna úroveň mnohých významných politikov mi taktiež stále pripomína, že som degenerovaný. Vyplýva to z faktu, že mnohých politikov, o ktorých si ja myslím, že sú morálne, humánne a odborne na nízkej úrovni, uznáva a obdivuje celý svet. Ako príklad som si vybral českého prezidenta Václava Havla, humanistu s veľkým H. Je to uznávaný humanista, veľký bojovník za ľudské práva a proti komunistickej totalite, svetovo známy politik. Jeho humanitu, vyspelosť a múdrosť dokazujú pozvania prednášať v najdôležitejších parlamentoch sveta a významné ocenenia od výmyslu sveta. Vo svete aj doma ho poznajú ako humanistu, demokrata a človeka bojujúceho za ľudské práva.

Aby som pre zaujímavosť ukázal, ako som degenerovaný, uvediem svoje degenerované názory. Václav Havel, ako veľký okyďávač socializmu a komunistov, často opakoval, koľko nevinných ľudí zahynulo pod komunistickou totalitou v Československu. Škoda, že nepovedal, koľko ich bolo a kedy zahynuli. Uľahčil by mi robotu, lebo mňa stálo mnoho úsilia, kým som to zistil. Václav Havel na základe svojich humanitných názorov po revolúcii v roku 1989 podstatne prispel k presvedčeniu, že komunistická Verejná bezpečnosť (polícia) sa zdiskreditovala, a preto ju treba odstrániť, tak ako treba odstrániť ploty na hraniciach a podobne. Keď sa stal prezidentom Československa v roku 1990, pretože bol humanista, dal amnestiu mnohým väzňom, kriminálnikom, o ktorých si myslel, že začnú v slobodnom demokratickom Československu radostne žiť a podnikat' pre blaho

Ako som zistil, že som degenerovaný [19]

všetkých. Podporil zákony liberalizácie bez toho, aby sa limitovali jej sprievodné negatívne javy. Takto humanista Václav Havel prispel, že v čase, keď spoločnosť nebola dobre chránená Verejnou bezpečnosťou (políciou) ako za socializmu, si kriminálne živly mohli robiť, čo chceli. Výsledok bol, že niektorí ľudia pod tlakom slobody a demokracie začali žiť ako dobytok. Začali viac vraždiť, kraďnúť, drogovať a vyžívať sa v násilných trestných činoch. Ako to ukazujú grafy v ďalších kapitolách, mnoho nevinných ľudí zaplatilo životom, mnohí museli podstúpiť fyzické a psychické násilie. Stúpol počet nevinných ľudí, ktorí zhoreli pri požiaroch, zomreli na následky pracovných úrazov alebo sa zabili pri autonehodách.

Pretože som degenerovaný, zaujímalo ma, koľko ich bolo, týchto nevinných ľudí, ktorí zomreli za významného prispenia humanistu Václava Havla po revolúcii v roku 1989. A hlavne ma zaujímalo, či ich bolo viac ako v čase, keď v Československu zabíjala komunistická totalita. Vychádzam pritom z mojej degenerovanej úvahy, že nevinní ľudia, ktorí stratili násilne život za socializmu, boli produktom socialistického systému, a nevinní ľudia, ktorí stratili život násilne za kapitalizmu, boli produktom kapitalistického systému. Keď porovnam údaje pre Slovensko, opísané v nasledujúcich kapitolách, zistujem, že len za jeden rok na Slovensku kapitalistický systém vyprodukoval viac zavraždených ľudí ako dali komunisti popraviť za 40 rokov. A do akej miery k tomu prispel Václav Havel? Nech si to radšej poráta sám, aby ma nikto neobviňoval zo zaujatosti.

Mne z jednoduchých počtov (opísaných ďalej) vyplýva, že humánny a demokratický kapitalizmus na Slovensku zabíja niekoľkonásobne viac nevinných ľudí, ako zabíjal socializmus. Prečo potom český prezident nevymenuje komisiu na potrestanie zločinov kapitalizmu po roku 1989 v bývalom Československu? Neviem, a preto som asi degenerovaný.

Ako dôkaz svedčiaci o určitom stupni morálnej úrovne Václava Havla uvádzam jeho vyhlásenie v USA dňa 16.9.1998: „...že je lepšie mať choré Rusko, ako zdravý Sovietsky zväz“. Asi humanistovi s veľkým H neprekáža (alebo mu vyhovuje), že v Rusku za posledných desať rokov zahynulo v dôsledku humanity a demokracie okolo 500 000 detí, že okolo jedného milióna detí sú bezdomovci. Že len v roku 1995 bolo v Rusku zavraždených 29 000 ľudí. Že len v Moskve v zime 1995–1996 zamrzlo 600 ľudí. Že len za rok 1995 oproti 1994 sa zvýšili infekčné choroby o 47,7% so 600 smrteľnými prípadmi. Že v roku 1992 bolo v sovietskych nemocniciach liečených na drogovú závislosť 1 500 000 osôb, pričom za

[20] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

socializmu v roku 1986 ich bolo len 46000. V roku 1992 len v Moskve sa ich eviduje 500000. Že v chudobe žije 60 miliónov ľudí a očakávaná dĺžka života u mužov sa znížila zo 65 rokov na 57 rokov. A tak ďalej a tak ďalej... [13].

Je pravdepodobné, že Havla zločiny kapitalizmu nezaujímajú. Čoho je to prejav, rasizmu? Ja neviem, nie som odborník. Myslím si, že morálna úroveň väčšiny súčasných kapitalistických humanistov s veľkým H je podobná.

Prezident Václav Havel sa prejavil ako „humanista“ aj v októbri 1993, keď prezident Ruskej federácie B. Jeľcin poslal na demokraticky zvolený parlament vojakov, ktorí ho tankami rozstrieľali, dobyli ho a zaistili poslancov a ľudí, ktorí ich bránili. Oficiálne počet mŕtvych bol 149, neoficiálne 1500. Tento barbarský čin proti humanite a ľudskosti, ktorý nemá obdobu v novodobej histórii demokracie a ani v „komunistickej totalite“, podporili vo svete naši obdivovaní „humanisti“ – prezident USA B. Clinton, predseda vlády V. Británie J. Major a prezident Česka V. Havel.

Václav Havel za svojho 9-ročného prezidentovania sa oficiálne odmietol stretnúť s predstaviteľmi Komunistickej strany Čiech a Moravy (KSČM) a Republikánskej strany Československa Miroslava Sládka. KSČM je legálna politická strana. Jej predstavitelia boli legálne zvolení na zjazdoch a voliči ju volili v demokratických slobodných voľbách. Na jeseň roku 1999 KSČM podporovalo okolo 20% voličov v Čechách, a predsa prezident Havel odmietol uznať názor týchto voličov a pri rokovaniach, kde sa často riešili politické, ekonomické, kultúrne a civilizačné otázky, odmietol prijať predstaviteľov KSČM. Vyplýva z toho, že prezident Václav Havel sa v tomto prípade nielenže správal nedemokraticky a arogantne, ale rasisticky? Alebo je to prejav demokracie? Nech si to rozhodne čitateľ pre seba. Nechcem jeho názor ovplyvňovať.

Michael Parenti v knihe „Blackshirts & Reds“ [2], v kapitole „Must We Adore Václav Havel“ porovnáva niektoré vyhlásenia Václava Havla a jeho praktické konanie. Ako humanistovi a bojovníkovi za mier mu neprekážalo predávať zbrane Filipínam, represívnemu režimu v Thajsku a generálovi Pinochetovi v Čile. V roku 1991 vehementne podporil agresiu Georgea Busha v Iraku, kde bolo zabitých niekoľko desiatok tisíc civilistov, a podporil bombardovanie Juhoslávie vojskami NATO, ktoré zabilo viac ako 1000 ľudí. Hlasoval za odsúdenie porušovania ľudských práv na Kube. Naproti tomu však nikdy neodsúdil porušovanie ľudských

Ako som zistil, že som degenerovaný [21]

práv v Salvádore, v Kolumbii, alebo v Indonézii, t.j. v „U.S. client state“. Skrátka, Václav Havel je muž na svojom mieste a patrí medzi malých bôžikov súčasných mytológií. A nielen on. Jemu podobných môžete vidieť v televízii vždy, keď sa rozhoduje o „niečom dôležitom“.

Po roku 1989 súčasťou folklóru Veľkých samcov bolo a stále je vyhlásenie, že v západnej hemisfére ostala komunistická totalita len na Kube, pod vedením diktátora Fidela Castra, kde sa porušujú ľudské práva. Politickí vodcovia USA často zdôrazňovali, že „Kuba je jediná nedemokratická krajina v západnej hemisfére“. Takéto vyhlásenie často s radosťou opakoval súčasný český prezident Václav Havel ako ideový vodca okydávačov socializmu a komunistov v bývalom Československu.

Nemôžem si pomôcť, ale uvedené vyhlásenia hovoria o nízkej morálnej a humánnej úrovni ich hlásateľov. Pretože fakty hovoria, že to boli iné krajiny v západnej hemisfére, kde sa nedodržiavali ľudské práva a demokracia.

Fakty, ktoré budem uvádzať, sú z článku Williama Bluma: „Cuba, the U.S., and this thing called democracy“ (CovertAction Quarterly magazine, Fall 1998,

http://www.thirdworldtraveler.com/Global_Secrets_Lies/CubaUS_Democracy.html,

http://members.aol.com/bblum6/American_holocaust.htm).

Počas vlády Fidela Castra na Kube od roku 1959 až po súčasnosť v mnohých krajinách Latinskej Ameriky sa stali udalosti, pri ktorých sa porušovali ľudské práva, sloboda a demokracia niekoľkonásobne viac ako sa porušovali v tom čase na Kube.

To, čo sa dialo v Salvádore, Guatemale, Brazílii, Argentíne, Čile, Kolumbii, Peru, Mexiku, Uruguai, Paraguai, Haiti a Hondurase, môžeme označiť za systematické porušovanie ľudských práv – vraždenie a mučenie ľudí, masakry na roľníkoch a študentoch. Nič také sa za 40 rokov na Kube nestalo. Kubu nikto neobvinil z masakrovania roľníkov a študentov. A keď si zoberieme zabezpečenie vzdelania a zdravotníctva pre občanov Kuby, ako sa to deklaruje v „the United Nations Universal Declaration of Human Rights and the European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedom“, Kuba sa radí medzi najlepšie krajiny v Latinskej Amerike (pozri údaje v ďalších kapitolách). Záverom môžeme povedať, že Kuba zabezpečuje ľudské práva oveľa lepšie ako kapitalistické krajiny Latinskej Ameriky, ktoré sú pod mandátom USA.

[22] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

I napriek tomu Václav Havel a ďalší okyďávači socializmu a komunistov stále opakujú, že je to len Kuba „na západnej hemisfére“, kde nie je demokracia. Z toho sa dá vyvodiť, čo si pod pojmom demokracia predstavujú okyďávači socializmu a komunistov. Veria, že demokracia znamená len slobodné voľby a občiansku slobodu. Zjavne pre nich do demokracie nepatrí zamestnanosť, možnosť najesť sa, mať kde bývať, dostupnosť vzdelania a zdravotnícka starostlivosť. Mnoho ľudí v Latinskej Amerike, ktorí zbierajú odpadky z košov, aby nezomreli od hladu, alebo žijú priamo na smetisku. Bezdomovci, chorí bez lekárskej starostlivosti, negramotní, mnohí, ktorí boli zavraždení alebo sa jednoducho stratili. Toto demokratom totalitného kapitalizmu a humanistom typu Václava Havla zjavne neprekáža. Myslia si, že demokracia je to, keď sa dovoľí, aby v slobodných voľbách raz za štyri roky občan odovzdal hlasovací listok osobe, ktorá sa mu vďaka masmédiám a nákladnej kampani vryla do pamäti.

Zaujímavé je, že na Kube ľudia mohli voliť len jednu stranu, a tým si zabezpečili lepšiu životnú úroveň so zamestnanosťou, vzdelaním, zdravotníckym zabezpečením a podobne ako v mnohých krajinách amerického kontinentu. Asi preto kubánsky systém nazývajú okyďávači totalitným, diktátorským a nedemokratickým.

Naproti tomu v demokratických krajinách Latinskej Ameriky pod patronátom USA občania chodia slobodne voliť, a pritom vláda im nevie zabezpečiť ani to, čo v bývalých socialistických krajinách. Sú to krajiny s 30–sekundovou demokraciou za plentou v čase volieb, ako hovorí William Blum.

S heslami slobody a demokracie USA podporovali mnoho pravicových diktátorov. Vo svete po druhej svetovej vojne bolo ťažké nájsť pravicový diktátorský režim, ktorý by nepodporovali USA. Mnoho týchto režimov bolo nastolených pod tlakom USA navzdory tomu, že ľudia si ich neželali. Tieto akcie výborne zdokumentoval vo svojich knihách William Blum [3,4]. Stručne sú opísané v prvej časti knihy „Bohovia súčasných mytológií a komunizmus“.

Ako som zistil, že som degenerovaný [23]

Ako píše Wiliam Blum, zahraničnej politike USA vo svete nešlo a nejde o nastolenie demokracie, ako sa to hlása pre pritakávačov, ale o dosiahnutie iných cieľov:

1. Docieľiť aby svet bol bezpečný pre americké a medzinárodné korporácie.
2. Cieľom je zvýšiť financie pre zbrojný priemysel (enhance the financial statements of defense contractors at home who have contributed generously to congresspeople)
3. Zabrániť vzostupu každej spoločnosti, ktorá by mohla byť ako úspešný vzor alternatívy proti kapitalistickému modelu.
4. Rozšíriť politickú a ekonomickú hegemoniu na čo najväčšiu plochu.
5. Presvedčiť Veľkých samcov a pritakávačov o existencii diabolského medzinárodného komunistického sprisahania.
6. Získať morálnu podporu proti diabolskému medzinárodnému komunistickému sprisahaniu.

Počas 50 rokov zahraničná politika USA bola zameraná na vybudovanie a podporu vlád, ktoré sa držali týchto zásad, i keď stále omieľali demokraciu a slobodu.

Ďalší humanisti s veľkým H

„Môžeme mať demokraciu v tejto krajine alebo môžeme mať obrovské bohatstvo koncentrované v niekoľkých rukách, nemôžeme mať však oboje.“

Louis Brandeis, Supreme Court justice from 1916–1939

V súčasnosti vo svete a pravdaže aj na Slovensku je veľa demokratov, liberálov a humanistov s veľkým H s mozgovým hardverovým a softverovým vybavením prezidenta Václava Havla. Sú to prominentní okydávači socializmu a komunistov, ktorí pravidelne vystupujú v televízii a okydávajú a okydávajú. Zrejme ako ukazujú údaje v ďalších kapitolách, nič iné nevedia.

Medzi najomieľanejšie tézy patrí že „za totality ľudia nemohli cestovať do zahraničia“ alebo „za totality ľudia z buržoáznych rodín nemohli študovať“. Je pravda, že na vycestovanie do zahraničia bolo potrebné si vybaviť zdĺhavé povolenie, ktoré nemusel každý dostať. Podobne bolo obdobie za socializmu, keď na vysokoškolské štúdium boli

[24] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

preferované deti z robotníckych rodín. Zaujímavé je, že tieto tézy hlásajú ľudia, ktorí za „totality“ mohli vycestovať do zahraničia a dokonca ako deti s buržoáznym pôvodom študovali dokonca v zahraničí (M. K. po roku 1968 študoval dva roky na univerzite v Nancy vo Francúzsku. Pravdepodobne musel mnoho raz vycestovať z „totality“ na západ. Doteraz neviem, ako sa mu to podarilo. Podobne J. Č. a ďalší).

Tézu, že „za totalitu ľudia z buržoázných rodín nemohli študovať“ použil na konci roku 1989 alebo začiatkom roku 1990 aj Václav Havel v interview pre americkú televíziu, ktorú som náhodou sledoval v USA. Pri okydávaní socializmu a komunistov zdôraznil, že nemá vyššie vzdelanie, pretože pochádza z buržoáznej rodiny a komunisti za totalitu v Československu mu nedovolili študovať. Zaujímavé bolo, že hneď po ňom nasledoval rozhovor s jeho bratom Ivanom Havlom, ktorý bol na doktorandskom štúdiu (PhD.) na Kalifornskej univerzite v USA. Čakal som, ale márne, kedy sa ho reportér opýta, ako sa mu podarilo oklamať komunistickú totalitu, keď nezistila, že pochádza z buržoáznej rodiny, a získal vysokoškolské vzdelanie, a dokonca si ho dopĺňal v USA. Reportér sa nič také nespýtal a keby aj, tak by to určite vystrihli. Pravdepodobne odpoveď by nezapadala do križiackeho ťaženia proti socializmu a komunistom.

Ako som zistil, že aj iní sú degenerovaní

Po zamatovej revolúcii v roku 1989 zo všetkých svetových strán každý zborovo opakoval, že konečne „porobené národy sa oslobodili spod komunistickej totality“. Opäť som so smútkom zistil, že som degenerovaný, lebo sa mi zdalo, že opak je pravdou. Neskôr ma však potešilo, že nie som jediný degenerovaný na tomto svete. Uvediem aspoň troch ďalších degenerovaných a ich názory. Sú to: Noam Chomsky, profesor lingvistiky na M.I.T. v Cambridge; Michael Parenti, prednášateľ sociológie a politológie na Howardovej univerzite, Štátnej univerzite v Kalifornii a na ďalších univerzitách; Edward S. Herman, profesor financií na Wharton School na Pennsylvanskej univerzite, USA. Citujem niektoré ich názory:

... takzvané reformy, ktoré sa začali v bývalom ZSSR v roku 1985, boli úmyselne naprojektované vonkajšími a vnútornými poradcami pre ľudské práva a demokraciu tak, aby vrátili Sovietsky zväz na úroveň krajín

Ako som zistil, že som degenerovaný [25]

tretieho sveta. Armády západných expertov prišli pomôcť týmto štátom v období prechodu písať zákony, ktoré pripraví cestu pre ekonomickú a politickú závislosť. Modelom pre postup vykorisťovania východnej Európy môže byť napr. Mexiko alebo Brazília.

Noam Chomsky: Secrets, Lies and Democracy

Len čo si kapitalizmus upevnil pozíciu vo východnej Európe a v bývalých krajinách Sovietskeho zväzu, tvrdo pracoval, aby si tam zabezpečil dlhotrvajúci nový poriadok – plundrovania korporáciami, individuálnej chamtivosti, malých plátov, nezmyselnej popkultúry a ohraničenej volebnej demokracie. Zabezpečil demontáciu ľudového vlastníctva, produkcie a sociálnych programov. Integroval tieto komunistické krajiny do globálneho kapitalistického systému vyvlastnením ich pôdy, pracovnej sily, prírodných zdrojov, trhu, aby ich mohol rýchlo transformovať medzi chudobné krajiny tretieho sveta. Všetko toto americké médiá vítali a oslavovali ako veľký pokrok humanity. Bývalé komunistické krajiny sa rekolonizujú západným kapitálom...

...Nešťastné spoločnosti východnej Európy a Ruska zaplavujú Hare Krišnovia, mormoni, svedkovia Jehovovi, Bahaíovia, pravicoví kresťanskí evanjelici, jarmoční vyvolávači sebazdokonaľovania, pokútne predavači receptov na okamžitý úspech a ďalší duchárski materialistickí vydriduchovia, ktorí využívajú nešťastie ožobráčených a zúfalých, ponúkajúc im útechu v budúcom svete alebo im sľubujú bohatstvo a úspech v tomto svete.

Michael Parenti: Blackshirts & Reds. Rational Fascism and the Overthrow of Communism

Áno, „reformy“ v Rusku – rýchla privatizácia ekonomiky a otvorenie dverí zahraničnému obchodu, investíciám a financiám bolo sprevádzané historicky unikátnym ekonomickým a sociálnym úpadkom, ktorý nemá obdobu v mierových časoch. Toto ožobráčilo väčšinu populácie a zaradilo Rusko medzi krajiny tretieho sveta. Medzi rokmi 1990 a 1998 ruské HDP kleslo okolo 50%, priemyselná produkcia a základné investície klesli o 90%, ruská ekonomika sa scvrkla a je porovnateľná z Holandskom. Príjem 75% populácie sa znížil na hranicu chudoby a nižšie a očakávaná dĺžka života mužov klesla nižšie ako v Indonézii a Filipínach.

Edward S. Herman: CovertAction Quarterly magazine, Fall 1998

Porovnanie socializmu a kapitalizmu na Slovensku

„Musíme nájsť nové územia, odkiaľ môžeme ľahko získať suroviny a súčasne využívať lacnú otrockú prácu domorodcov v kolóniách. Kolónie taktiež budú poskytovať ‚smetisko‘ (dumping ground) pre nadprodukcii výrobkov z našich tovární.“

Cecil Rhodes, 1853-1902, britský imperialista a „zakladateľ“ Rodézie (Zimbabwe)

Iba neuveriteľná ľudská tuposť a chamtivosť nás mohla priviesť k dnešnému stavu spoločnosti, že všetko okolo nás kolabuje.

Herbert Ďurkovič: Kolízia socializmu s minulosťou

Počas existencie socialistických krajín v strednej a východnej Európe sa v zahraničí a doma často porovnával socialistický a kapitalistický systém. My sme vždy porovnávali socialistické Československo s Nemeckou spolkovou republikou alebo s USA. Na základe týchto porovnaní západné masmédiá nám jednoznačne dokázali neschopnosť socialistického systému riešiť problémy spoločnosti, obmedzovanie slobody jednotlivca a presvedčili nás, že sme žili v totalitnom socialistickom systéme, ktorý nebol schopný konkurovať kapitalistickému systému. Roky 1989 a 1990 ukázali, že nás presvedčili. Socialistický systém, mladý a neskúsený, nevedel konkurovať kapitalistickému systému v pozitívach, ale ani v negatívach. Presila bola silná a mala mnoho skúseností. Inými slovami, kapitalistický systém dokázal, že ľudia uverili, že je lepší a schopnejší ako socialistický. Ľudia uverili a veria viac v pravdy kapitalizmu ako v pravdy socializmu.

V súčasnosti, keď si krajiny strednej a východnej Európy pripomínajú 10. výročie života v slobodnom a demokratickom kapitalizme, máme jedinečnú možnosť porovnať socialistický a kapitalistický systém v tých

Porovnanie socializmu a kapitalizmu na Slovensku [27]

istých krajinách, t.j. v rovnakých geografických a demografických podmienkach. Teraz je vhodná možnosť porovnať šťastie, spokojnosť, slobodu, humanitu, duchovný a telesný rozvoj ľudí a spoločnosti v týchto systémoch. Zaujímavé je, že víťazi z roku 1989, neporovnávajú tieto dva systémy (aspoň ja o tom neviem) vedecky pomocou štatisticky získaných faktov. A vedľa aj, prečo ho neporovnávajú. Porovnanie týchto systémov zo strany víťazov sa zúžilo len na pravidelné opakovanie fráz pre pritakávačov, ako to bolo opísané v prvej časti knihy Bohovia súčasných mytológií a komunizmus.

Pravdaže, sú aj knihy, ktorých prioritou je objektivita, ako napríklad práce Herberta Ďurkoviča *Cesta do prepadliska* [5] a *Kolízia socializmu s minulosťou* [6], v ktorej analyzuje ekonomiku za socializmu v bývalom Československu a v súčasnom Slovensku.

V tejto kapitole sa budem usilovať porovnať socializmus a kapitalizmus na Slovensku z rozličných pohľadov. Podrobnejšie budem porovnávať desať rokov socializmu pred revolúciou, roky 1980–1990, a desať rokov kapitalizmu po revolúcii, roky 1990–2000. Poukážem na zmeny, ktoré nastali po prechode socialistického systému na kapitalistický. Ako vedecký pracovník sa budem usilovať operovať štatistickými údajmi, a nie frázami alebo citovými výlevmi okyďávačov, Veľkých samcov či pritakávačov.

Zločiny 40-ročnej vlády komunistickej strany na Slovensku

Podľa prieskumu „the Hearst Corporation“ v roku 1987 takmer polovica dospelých Američanov verila, že aforizmus Karla Marxa: „Každý podľa svojich schopností a každému podľa jeho potrieb“ je z americkej ústavy.

<http://members.aol.com/superogue/system.htm>

Zbigniewov syn Mark Brzezinski bol po skončení studenej vojny vo Varšave na študijnom „Fulbright“ pobyte. „Žiadal som od študentov aby definovali demokraciu. Očakával som diskusiu týkajúcu sa individuálnych slobôd a platne zvolených inštitúcií. Bol som prekvapený, keď som počul ich odpovede. Podľa nich demokracia znamená vládu, ktorá zabezpečí určitý životný štandard a poskytuje zdravotné

[28] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

zabezpečenie, vzdelanie a byty pre všetkých. Inými slovami – socializmus.“

<http://members.aol.com/superogue/system.htm>

Musím opäť zdôrazniť, že napriek pravidelným večerným modlitbám okydávačov, kde sa vždy hovorí všeobecne o zločinoch komunizmu na Slovensku, získanie konkrétnych štatistických údajov nebolo jednoduché. Dlhो som nemohol pochopiť, prečo nie som schopný zistiť konkrétne zločiny komunistov na Slovensku, o ktorých tu každý hovorí, pričom zločiny kapitalizmu som zistil relatívne bez väčších ťažkostí.

Keď som začal písať kapitolu o zločinoch komunizmu, myslel som si, že knižkupectvá a knižnice sú preplnené publikáciami, ktoré štatisticky detailne spracovali tieto zločiny. Také publikácie som však nikde nenašiel. Preto som sa obrátil na Zväz protikomunistického odboja, ale na moje prekvapenie ani oni mi nevedeli poskytnúť štatistické údaje o počtoch popravených komunistami alebo o počte politických väzňov v jednotlivých rokoch na Slovensku za socializmu. Preto som sa obrátil na Ministerstvo spravodlivosti SR, na oddelenie pre dokumentáciu zločinov komunizmu s písomnou žiadosťou o poskytnutie uvedených údajov. Po dvoch telefonických urgenciách mi po šiestich týždňoch odpovedali, že „...ODZK sa zaoberá konkrétnymi prípadmi ľudí a Vami požadované štatistiky nevedie“. Nakoniec som mal predsa len šťastie a po radách Juraja Janošovského som zistil, že Ústav pro soudobé dějiny AV ČR v Prahe zločiny komunizmu štatisticky spracoval a vydal o tom publikáciu [7]. Na internete som zistil, že jeden exemplár publikácie sa predsa len nachádza aj v knižnici na Slovensku, a ten sa mi podarilo zohnať. Po preštudovaní publikácie som pochopil, prečo sa zločiny komunizmu musia prezentovať len všeobecne, ale vedieť konkrétne údaje s vysvetlivkami je nežiaduce. Pretože zločiny komunizmu za štyridsať rokov na Slovensku vyzerajú prinajmenšom smiešne v porovnaní so zločini, ktoré napáchal na Slovensku za desať rokov kapitalizmus.

Zločiny komunizmu, údaje a fámy

Ak dáš jedlo chudobným, nazvú ťa svätým. No ak sa budeš pýtať, prečo chudobní nemajú jedlo, nazvú ťa komunistom.

Dom Helder Camara, brazílsky arcibiskup

Porovnanie socializmu a kapitalizmu na Slovensku [29]

„Dnes, 21.8.2000, som konečne zohnal publikáciu, ktorá dokumentuje, koľko ľudí na Slovensku bolo popravených za vlády komunistov,“ hovorím dvanásťročnému chlapcovi, ktorého som sa ihneď spýtal: „Vieš, koľko ľudí komunisti popravili za 40 rokov z politických dôvodov na Slovensku?“

Odpoveď: „Tak asi 30 000 ľudí.“

K. O.: Fakty a halucinácie

V rámci boja motrokárov proti ďalšej vzbure motrokov je potrebné dodať nový mozgový softver programovateľným biologickým strojom. Tento softver má vybudovať veľkú pyramídu plnú nevinných ľudí, ktorí boli zavraždení komunistami na Slovensku. Ďalšiu pyramídu nevinných, ktorí boli odvedení na nútené práce alebo uvrhnutí do väzenia. Tento softver má pripomínať život väčšiny obyvateľov pod „komunistickou totalitou“, ich bolesť a utrpenie. Musí im podvedome hovoriť: Už nikdy viac socializmus. Ľudia nesmú vedieť, že vo svete je viac ako 140 politických strán, niektoré dokonca v parlamentoch, ktoré majú v programe socializmus. Napríklad Komunistická strana Japonska má v súčasnosti v parlamente 13% kresiel (preto aj odpoveď na test v knižke Bohovia súčasných mytológií a komunizmus [12] zo str. 40 je 17–C, http://www.jcp.or.jp/english/e-What_Is_the_JCP.html).

Veľkí samci a okydávači sa budú starať, aby tieto pyramídy rástli a rástli. Čím budú vyššie, tým budú spokojnejší. Uvediem to na príklade publikácie Gabauera a spol. *Soudní perzekuce politické povahy v Československu 1948–1989* [7] (ja poznám len túto jedinú). V nej sa na úvodných 56 stranách opisujú všeobecne zločiny komunizmu. Nebudem ich odtiaľ odpisovať, čitateľ si publikáciu môže prečítať. Nechcem ich ani ospravedlňovať, to nech posúdi čitateľ. Publikácia mi však pripomína prejav žalobcu na súde, kde obhajca nemá pravo hovoriť. Napríklad za zločiny komunizmu sa považuje aj preradenie 77 500 administratívnych pracovníkov do výroby v roku 1951 a preradenie niekoľko–tisíc ľudí na menej platené miesta počas normalizácie po roku 1969. Aj to, že zo škôl v rokoch 1948–1953 museli odísť niektorí profesori a docenti, ich počet klesol z 1430 na 887. Publikácia opisuje, ako ľuďom bol odobratý majetok, ako boli vysídlení a podobne.

Rád by som vedel, koľko strán by mala táto publikácia, keby komunisti vyhodili zo zamestnania 500 000 ľudí, ako to urobili terajší kapitalisti. Keby z výskumu a vedy muselo odísť 30 000 pracovníkov. Keby si komunisti rozdelili spoločný majetok občanov Slovenska a jeho

[30] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

väčšiu časť predali do zahraničia. Keby zastavili výstavbu bytov, aby 180 000 ľudí nemalo kde bývať, a mnoho ďalších podobných javov nášho súčasného kapitalistického života. Predpokladám, že by sa zriadilo ministerstvo pre štúdium zločinov komunistov a jeho prvým krokom by bolo zapísať tieto zločiny do Guinnessovej knihy rekordov.

Na charakterizáciu zločinov komunizmu som v publikácii hľadal dva základné údaje. Koľko ľudí bolo popravených a vo väzení na Slovensku za politické zločiny v jednotlivých rokoch a aké tieto politické zločiny boli. Tieto údaje sa v publikácii uvádzali len čiastočne a myslím si, že zámerne. Publikácia uvádza počet vykonaných trestov smrti v jednotlivých rokoch, ale neuvádza, za aké politické činy boli odsúdení. V publikácii sa neuvádza počet politických väzňov na Slovensku v jednotlivých rokoch, ale počet tých, ktorí boli rehabilitovaní na Slovensku podľa zákona č. 119/1990 Sb.

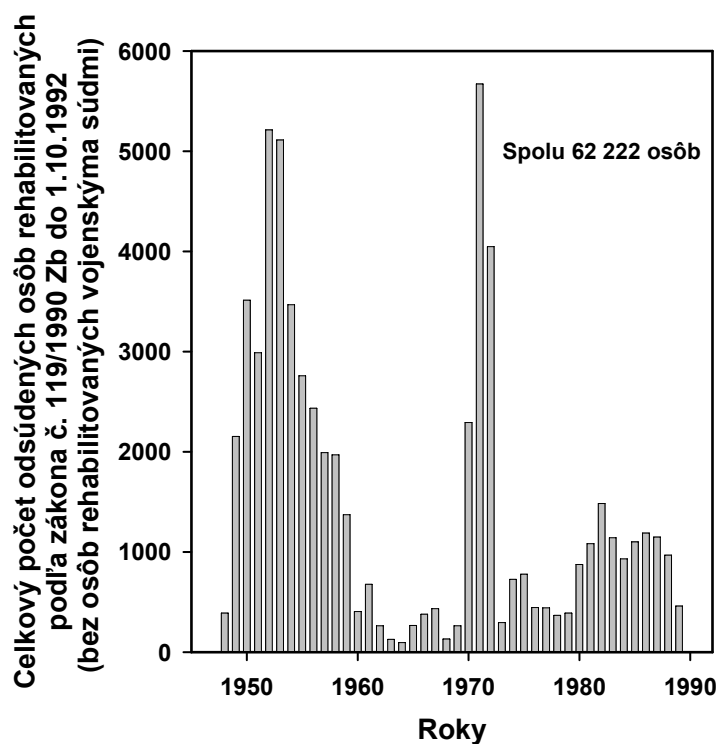
Uvediem podrobnejšie aspoň počet rehabilitovaných osôb. Obrázok č. 1 ukazuje celkový počet odsúdených, ktorí boli rehabilitovaní podľa zákona č. 119/1990 Zb. Na Slovensku ich bolo 62 222. Preto aj odpoveď na test v knižke Bohovia súčasných mytológií a komunizmus [12] zo str. 37 je 10–C. K tomu treba prirátať 3873, ktorí boli rehabilitovaní vojenskými súdmi a ďalších, ktorí sú rehabilitovaní doteraz. Odhadujem, že ich počet je spolu okolo 70 000 ľudí. Títo ľudia boli rehabilitovaní, čo implikuje, že boli nespravodlivo odsúdení za socializmu na Slovensku, za „komunistickej totality“. Publikácia Gebauer a spol. [7] poskytuje aj detailnejšie informácie o zákonoch, na základe ktorých boli odsúdení. Uvediem paragrafy, ktorých porušenie spadá pod „zločiny komunizmu“.

Za zločiny komunizmu sa pokladá potrestanie občana, keď sa previnil podľa zákona na ochranu republiky č. 50/1923 Zb., t.j. podľa zákona prijatého demokratickou Československou republikou v roku 1923. V rámci tohto zákona medzi zločiny komunizmu patrí, keď občan bol potrestaný za:

- prípravy úkladov proti republike,
- spojil sa s cudzou mocou proti republike,
- zbiera na to zbrane a cvičí ľudí,
- poškodí dôležitý záujem republiky,
- zradí štátne tajomstvo,
- zradí vojenské tajomstvo,
- spolčí sa proti ústavným činiteľom,
- urazí prezidenta republiky,
- neprekazí alebo neoznami trestný čin,

Porovnanie socializmu a kapitalizmu na Slovensku [31]

- vyzýva a schvaľuje trestný čin,
- založí tajnú organizáciu za účelom podvracania samostatnosti štátu,
- šírenie nepravdivých správ,
- hrubú neslušnosť,
- nedovolené spravodajstvo,
- ohrozovanie obrany republiky.

Gebauer a spol.:
Soudní perzekuce politické povahy v Československu 1948-1989
(Ústav pro soudobé dějiny AV ČR, Praha, 1993, str. 64)

Obrázok č. 1

Za tieto „komunistické zločiny“ bolo na Slovensku rehabilitovaných 1288 ľudí. Po druhej svetovej vojne aj v kapitalistických krajinách

[32] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

odsúdili mnoho ľudí na základe podobných zákonov. Sú to bežné zákony, ktoré platia v každej demokratickej krajine a za porušovanie ktorých sa ľudia odsudzovali a ešte aj odsudzujú. Nikoho však nenapadlo (aspoň ja o tom neviem), aby týchto ľudí rehabilitovali aj v kapitalistických krajinách a jednoznačne uzavreli, že ich odsúdenie patrí medzi zločiny kapitalizmu.

Podobne za zločiny komunizmu sa považuje pokladané potrestanie občana, keď sa previnil podľa zákona na ochranu ľudovej demokratickej republiky č. 231/1948 Sb., V rámci tohto zákona medzi zločiny komunizmu patrí, keď bol potrestaný občan za:

- velezradu,
- združovanie proti štátu,
- poburovanie proti republike,
- hanobenie republiky,
- vyzvedačstvo,
- vyzvedačstvo proti spojencom,
- nedbalé uchovávanie štátneho tajomstva,
- ohrozenie obrany republiky,
- nedovolené spravodajstvo,
- útok na ústavného činiteľa,
- vzbura,
- hanobenie ústavných činiteľov,
- popudzovanie,
- zneužitie úradu duchovného,
- nedovolené ozbrojovanie,
- šírenie poplašných správ,
- podnecovanie k trestnému činu,
- schvaľovanie a neoznámenie trestného činu,
- sabotáž,
- ohrozenie jednotného hospodárskeho plánu z nedbalosti,
- neoprávnené opustenie republiky a neoposlúchnutie výzvy na návrat (645 rehabilitovaných na Slovensku),
- poškodzovanie záujmu republiky v cudzine,
- hanobenie spojeneckého štátu.

Za tieto „komunistické zločiny“ bolo na Slovensku rehabilitovaných 5118 ľudí. Zopakujem, že keď odsúdili niekoho na základe väčšiny podobných zákonov v štátoch kapitalistického sveta, doteraz nikomu nenapadlo, aby týchto ľudí rehabilitovali a jednoznačne uzavreli, že ich odsúdenie patrí medzi zločiny kapitalizmu (aspoň ja o tom neviem).

Porovnanie socializmu a kapitalizmu na Slovensku [33]

Podobne za zločiny komunizmu sa považovali pokladané potrestanie občana, keď sa previnil podľa zákona č. 86/1950 Zb. Tento zákon vznikol v období studenej vojny a nesie jej pečať. V rámci tohto zákona medzi zločiny komunizmu patrí, keď bol potrestaný občan za: (v zátvorke je počet rehabilitovaných na Slovensku)

- velezradu (839),
- združovanie proti republike (116+309),
- podvracanie a poburovanie proti republike (253+1930+53),
- teror (22),
- vyzvedačstvo (183),
- sabotáž (495),
- ohrozenie štátneho tajomstva (67),
- vierolomnosť (0),
- opustenie republiky (923),
- ohrozenie záujmov republiky v cudzine (9),
- spolčenie k útoku na ústavného činiteľa (1),
- násilie na ústavnom činiteľovi (3),
- znižovanie vážnosti prezidenta republiky (453),
- hanobenie ústavného činiteľa (169),
- ohrozenie hospodárskeho a služobného tajomstva (14),
- nedovolená výroba a držanie vysielачky (10),
- zneužitie náboženskej funkcie (31),
- hanobenie republiky (122),
- hanobenie spojeneckého štátu (325),
- šírenie poplašných správ (894),
- nepriateľské konanie proti republike (939),
- intrigy proti zoštatneniu (23),
- zneužitie vlastníckeho práva (57),
- ohrozovanie zásobovania (1825),
- ohrozenie jednotného hospodárskeho plánu (17051),
- komploty proti verejným dodávkam a prácam (69),
- ohrozenie plánovania a kontrola plnenia plánu (37),
- nadržovanie (151),
- neprekazenie trestného činu (14),
- neoznámenie trestného činu (322),
- spolčenie k trestnému činu (27),
- podnecovanie k trestnému činu (31),
- schvaľovanie trestného činu (30),
- marenie dozoru nad cirkvami a náboženskými spoločnosťami (27).

[34] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

Na základe týchto „komunistických zločinov“ bolo na Slovensku rehabilitovaných 27 804 ľudí. Viac ako polovica ľudí bola odsúdená za „ohrozenie jednotného hospodárskeho plánu“ (17 051). Tu sa objavujú paragrafy, ktoré sú produktom studenej vojny. Nechávam na čitateľa, nech posúdi sám, ktoré z nich patria medzi „zločiny komunizmu“. Zopakujem, že keď odsúdili občana na základe niektorých vyššie uvedených zákonov v štátoch kapitalistického sveta, doteraz nikomu nenapadlo, aby týchto ľudí rehabilitovali a jednoznačne uzavreli, že ich odsúdenie patrí medzi zločiny kapitalizmu (aspoň ja o tom neviem).

Podobne za zločiny komunizmu sa považovalo potrestanie občana, keď sa previnil podľa zákona č. 140/1961 Zb. Tento zákon platil až do roku 1989. V rámci tohto zákona medzi zločiny komunizmu patrí, keď bol potrestaný občan za: (v zátvorke je počet rehabilitovaných na Slovensku)

- rozvracanie republiky (5),
- podvracanie republiky (71),
- poškodzovanie štátu svetovej socialistickej sústavy (3),
- poburovanie (90),
- zneužívanie náboženskej funkcie (8),
- hanobenie republiky a jej predstaviteľa (719),
- hanobenie štátu svetovej socialistickej sústavy a ich predstaviteľa (244),
- opustenie republiky (26 009),
- poškodzovanie záujmov republiky v cudzine (19),
- odňatie vecí hospodárskeho určenia (6),
- ohrozenie hospodárskeho tajomstva (1),
- podnecovanie (4),
- neprekazenie trestného činu (5),
- neoznámenie trestného činu (1),
- ohrozenie služobného tajomstva (4),
- hanobenie ústavného činiteľa (169),
- marenie dozoru nad cirkvami a náboženskými spoločnosťami (170).

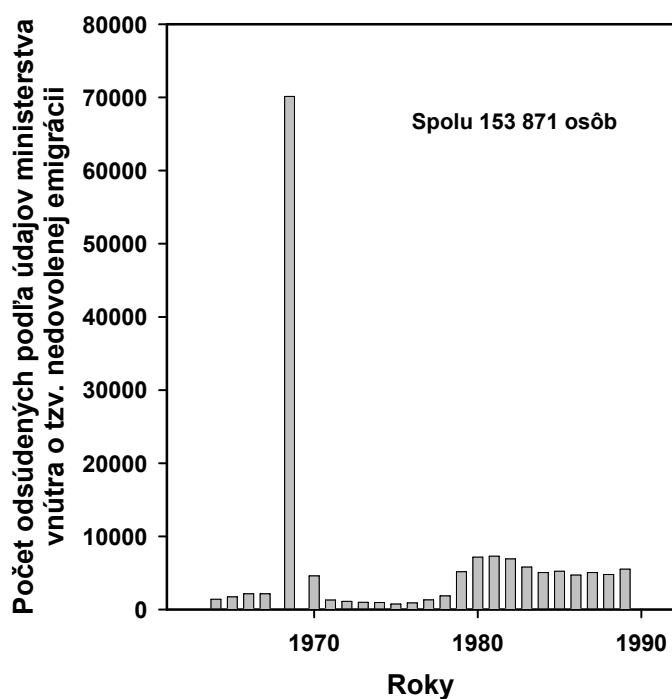
Za tieto „komunistické zločiny“ bolo na Slovensku rehabilitovaných 27 359 ľudí. Z toho 26 007 (t.j. 95% boli zločiny za opustenie republiky, pričom len sa roky 1970–1972 to bolo 11 501 osôb. Zvyšok 1352 osôb boli odsúdení za ostatné „zločiny komunizmu“, t.j. okolo 50 ľudí ročne.

Údaje bývalého československého ministerstva vnútra o tzv. nedovolenej emigrácii sú na obrázku č. 2. Podľa týchto údajov za

Porovnanie socializmu a kapitalizmu na Slovensku [35]

opustenie Československa bolo odsúdených 153 871 osôb väčšinou v neprítomnosti. Z toho 70 130 v rokoch 1968–69.

Za zločin komunizmu sa považovalo potrestanie občana, keď sa previnil podľa zákona o prečinoch č. 150/1969 Zb. Na základe týchto „komunistických zločinov“ bolo na Slovensku rehabilitovaných 86 ľudí.

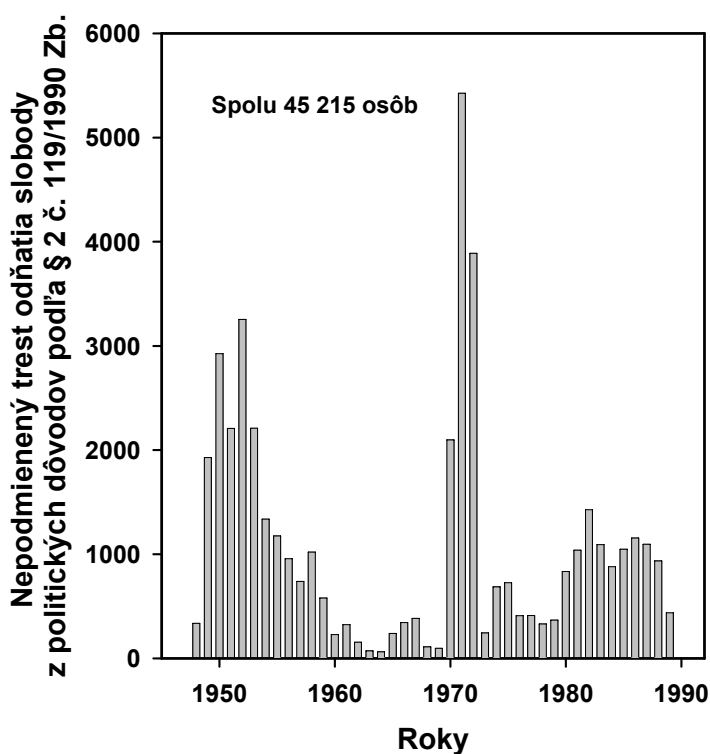

Gebauer a spol.:
Soudní perzekuce politické povahy v Československu 1948-1989
(Ústav pro soudobé dějiny AV ČR, Praha, 1993, str. 196)

Obrázok č. 2

[36] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

Keď to zhrniem, tak predpokladám, že viac ako polovica rehabilitovaných ľudí (ťažko posúdiť aká veľká) sa dopustila trestného činu, za ktorý by ich odsúdili aj v mnohých krajinách sveta.

Gebauer a spol.:
Soudní perzekuce politické povahy v Československu 1948-1989
(Ústav pro soudobé dejiny AV ČR, Praha, 1993, str. 225)

Obrázok č. 3

V publikácii na stranách 223 až 231 sa v tabuľkách 1 až 9 uvádza štruktúra uložených trestov u osôb rehabilitovaných podľa ustanovenia § 2 zákona č. 119/1990 Zb. Z týchto tabuliek vyplýva, že na Slovensku za 40 rokov socializmu bolo vykonaných 30 trestov smrti (v rokoch 1960–

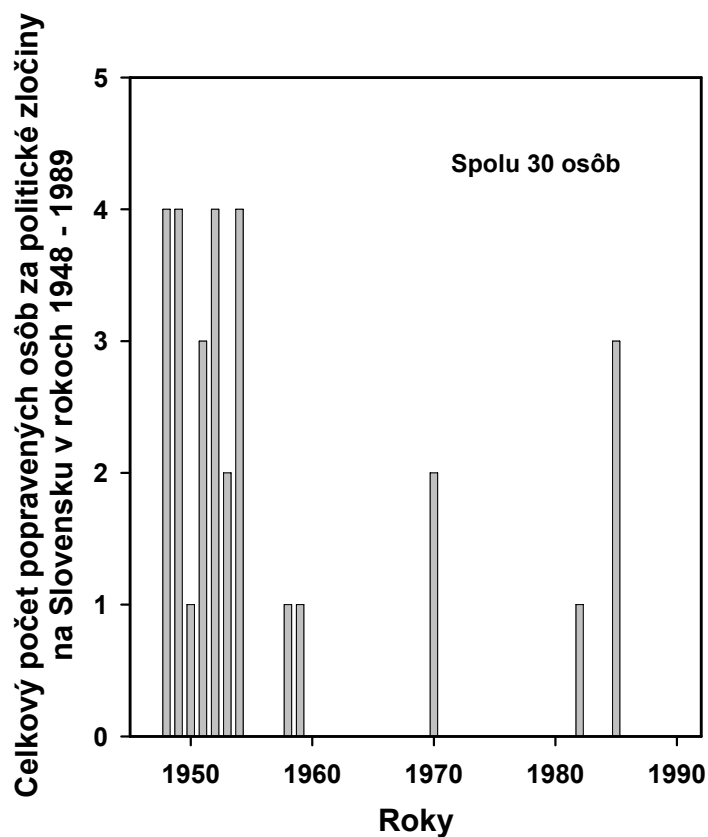
Porovnanie socializmu a kapitalizmu na Slovensku [37]

1989 ich bolo 6). Preto aj odpovede na test v knižke Bohovia súčasných mytológií a komunizmus [12] zo str. 37 sú 8–H a 9–H. Uložených, ale nevykonaných trestov smrti bolo 12, nepodmienečný trest odňatia slobody dostalo 45 215 osôb (obrázok č. 3), podmienečný trest 15 158 osôb, iný trest 1045 osôb, u 379 osôb trest nebol uložený, prepadnutie vecí sa týkalo 1323 osôb, prepadnutie majetku 14 441 osôb, peňažitý trest dostalo 17 552 osôb. Znovu opakujem, že títo ľudia boli odsúdení na základe paragrafov opísaných vyššie.

Publikácia uvádza 30 ľudí „politicky“ popravených na Slovensku (obrázok č. 4). Bohužiaľ, neuvádza, akých politických zločínov sa títo ľudia dopustili. Myslím si, že ani nesmie uviesť, lebo by sa zistilo, že väčšina bola odsúdená za porušenie zákonov, za ktoré sa trestalo a trestá v každej demokratickej krajine. Je pravdepodobné, že tresty na Slovensku boli oveľa tvrdšie ako v nesocialistických krajinách.

Počet „politicky“ popravených osôb v bývalom Československu je stále nejasný. Na str. 232 publikácia Gebauer a spol. [7] uvádza, že podľa údajov Správy nápravnej výchovy z roku 1968, ktoré publikoval Ústav pro soudobé dejiny pod názvom „Dokumenty o perzekuci a odporu“ (1992), bolo v Československu rokoch 1948–1968 popravených 244 ľudí odsúdených za „protištátnu činnosť“. Pracovníci Konfederace politických vězňů uverejnili v Lidových novinách 16.2.1991 overený zoznam 233 popravených osôb v Československu. Publikácia Gebauer a spol. na str. 223 uvádza počet trestov smrti 148 (z toho na Slovensku 30) a vojenské súdy rehabilitovali 48 popravených. Spolu je to 196 popravených. Nesúlady medzi týmito údajmi je spôsobený tým, že niektorí popravení boli už rehabilitovaní v roku 1968 alebo predtým. Autori k tomu dodávajú: „Je smutnou skutočnosťou, že doteraz nie je presne určený počet ľudí, ktorí boli za komunistického režimu z politických dôvodov popravení.“ Aj z tejto poznámky vidieť, že pre okydávačov je výhodnejšie, keď sa „zločiny komunizmu“ budú stále pripomínať len všeobecne.

[38] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

Gebauer a spol.:
Soudní perzekuce politické povahy v Československu 1948-1989
(Ústav pro soudobé dějiny AV ČR, Praha, 1993, str. 223)

Obrázok č. 4

Český historik Karel Bartošek je spoluautorom knihy *Čierna kniha komunizmu, zločiny teror, represálie* [8]. Spracoval v nej časť o strednej a juhovýchodnej Európe. Preto sa zločinmi komunizmu v tejto často

Porovnanie socializmu a kapitalizmu na Slovensku [39]

Európy musel zaoberať profesionálne. Daniel Strož v knihe *Deník Kacíře* [9] opisuje nasledovne jeho názor na zločiny komunizmu: Karel Bartošek poskytol rozhovor novinárovi Petru Zídkovi (Lidové noviny 6.12.1997), v ktorom opäť vyvrátil bájky o „hrôzovláde komunistov za 40 rokov“, ktoré oficiálne šíri súčasný režim. Bartoškovi a jeho kolegovi Kaplanovi vychádza napríklad počet ľudí, ktorí prišli o život v súvislosti s komunistickým politickým systémom v Československu, na 3000 osôb. V tomto počte sú zarátané aj samovraždy a obeť úrazov v pracovných táboroch v päťdesiatych rokoch (preto odpoveď na otázku testu z knihy Bohovia súčasných mytológií a komunizmus zo strany 38 je 11–F). Prakticky všetky obeť, podľa oboch historikov, spadajú do obdobia perzekúcií a procesov v povojnovej situácii a do začiatku studenej vojny (vidieť to aj z obrázkov 1–4). „Keď počítame počet mŕtvych, tak sme z toho vyšli v porovnaní s inými národmi dobre“, konštatuje v rozhovore Bartošek a doplnia, „zdá sa, že aj v časoch najtvrdšej perzekúcie rešpektovali jej tvorcovia určité hodnoty a hranice“.

Západná propaganda nás a celý svet počas štyridsaťročného socializmu presviedčala o obrovských počtoch politických väzňoch vo väzniciach v „komunistických totalitných policajných štátoch“. Prišiel rok 1989 a porobené národy sa „oslobodili od komunistickej totality“. Celý svet čakal pri otváraní komunistických žalárov na zástupy oslobodených politických väzňov. Chcel ich vítať, ponúknuť im chlieb a soľ, možno aj žuvačky. Bohužiaľ sa sklamal, politických väzňov okrem niekoľkých jednotlivcov v komunistických žalároch nenašiel.

Americký republikánsky kongresman navštívil posledný pracovný tábor v Sovietskom zväze *Perm 35* v roku 1989 a francúzsky žurnalisti ho navštívili v roku 1990 (pozri *Washington Post* 28.11.1989 a *National Geographic*, 3/90). Obe výpravy našli v celom tábore len niekoľko desiatok väzňov. Niektorí z nich tam boli za špionáž, ostatní za snahu o emigráciu. Väzni robili denne osem hodín, šesť dní v týždni a dostávali mesačnú plácu v hodnote 40 USD. Predpokladám, že ich reálna mzda v rokoch 1989 a 1990 bola relatívne vyššia, ako je reálna mzda učiteľov, zdravotníkov a vedeckých pracovníkov v súčasnom kapitalistickom Rusku.

[40] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

Komunisti sa mali učiť humanite v demokratických krajinách

Riešenie slobody náboženstva:

Ako by riešili demokratické vlády po druhej svetovej vojne prípady, keď niekto pripravuje sabotáž proti vládnym inštitúciám, alebo zvrhnutie vlády, alebo nedovolené ozbrojovanie. Aké humánne metódy by použila demokratická vláda v tých prípadoch, kde komunisti dali ľudí popraviť alebo uvrhli do väzenia. Nevie, ale v súvislosti s touto otázkou si spomínam na niektoré udalosti, ktoré som videl v priamom prenose v televízii v USA.

Jednu z nich opisuje Jacob Sullum v článku „Persecution, American-Style“ (The New York Times, 31.8.1999).

Detaily udalosti je možné získať na webových stránkach:

<http://www.reason.com/opeds/sullum083199.html>

<http://www.intellectualcapital.com/issues/Issue304/item6596.asp>

<http://www.waco93.com/>

<http://reason.com/bi/biwaco.html>

<http://www.reason.com/sullum/090199.html>

<http://www.intellectualcapital.com/issues/Issue304/item6596.asp>

<http://www.waco93.com/sacramentovalleymirror.htm>

Udalosť opíšem len veľmi stručne. Vo februári 1993 štátna organizácia USA „the Bureau of Alcohol, Tobacco and Firearms (ATF)“ vykonala operáciu „Operation Trojan Horse“ na ranči Mt. Carmel vo Waco v Texase USA, aby zatkla vodcu náboženskej sekty „Branch Davidian“ Davida Koresha, ktorý bol obvinený, že má ilegálne zbrane a výbušniny. Na ranči bolo s ním okolo 80 príslušníkov náboženskej sekty.

Agenti ATF obkľúčili farmu a nastala vzájomná prestrelka, pri ktorej boli zabití štyria agenti ATF a pätnásť zranení. Nevie sa, koľko mŕtvych a zranených bolo v náboženskej sekte. Prípadu sa ujala FBI, obliehala ranč 51 dní a vyjednávala s náboženskou sektou, ktorá sa nechcela vzdať. Dňa 12.3.1993 FBI odpojila farmu od elektriny, aby sektu donútila sa vzdať. Dňa 18.4.1993 FBI použila tanky a slzný plyn, aby sa dostala na ranč. Na ranči vznikol požiar, pri ktorom zhorelo všetkých 76 obyvateľov ranča, členovia náboženskej sekty, zahŕňajúc ženy a 25 detí. Autori uvedených článkov kladú dve zásadné otázky. Kto začal strelbu? Členovia náboženskej sekty, alebo agenti ATF? Kto je zodpovedný za požiar, kde zhoreli členovia sekty?

FBI po šiestich rokoch vyšetrovania a popierania pod tlakom dôkazov, priznala, že pri útoku na ranč použila „pyrotechnický“ slzný plyn, od ktorého sa mohol vznietiť ranč. Nevie sa, či úmyselne, alebo náhodou. Činnosť štátnych inštitúcií USA v prípade udalostí na ranči vo Waco opisuje dokumentárny film „Waco: The Rules of Engagement“, ktorý mal premiéru 18.1.1997 na festivale v Park City v Utahu, USA.

Čo by písali demokratické západné médiá, keby sa opísaná udalosť stala v socialistickom Slovensku. To by bolo dokumentárnych a hraných filmov o zločinoch komunizmu, šíriacich sa médiami po celom svete. Prečo som dokumentárny film „Waco: The Rules of Engagement“ nevidel v našej demokratickej televízii, ktorá chrlí dokumenty a zločinoch komunizmu? Nevie, asi masmédiá to z nejakých dôvodov nezaujímajú.

Správa z tlače:

<http://members.aol.com/Haiconsul/copraper1.html>

<http://www.thesmokinggun.com/torture/torture.shtml>

<http://www.cnn.com/US/9802/26/police.torture/>

V auguste 1997 sa pred nočným klubom „Club Rendez-vous“ v newyorskom Brookline biliti dve ženy. Polícia počas riešenia tohto problému zadržala dvoch mužov, ktorí podľa jej názoru sa do toho nemiestne miešali. Obvinila ich z útoku, z bránenia sa zatknutiu, neporiadneho správania a obštrukcií pri výkone spravodlivosti. Jeden zo zadržaných bol 30-ročný Abner Louima, černošský legálny imigrant z Haiti, žijúci šesť rokov v New Yorku, kde pracoval v súkromnej bezpečnostnej službe. Nebol predtým trestaný.

Bieli policajti mu dali železka, a keď v policajnom aute protestoval, kopali ho a biliti policajným rádiom. Dovedli ho na policajnú stanicu „the 70th Precinct house“ a donútili ho ísť na záchod s rukami spútanými za chrbtom. Tam sa musel predkloniť, stiahli mu nohavice a sexuálne ho brutalizovali. S poznámkou „tu máš, neger“ mu vsunuli drevenú toaletnú tyč do rekta. Potom mu drevenú tyč vsunuli do úst. Upozornili ho, že ak o tom niekomu povie, tak ho zabijú. Lekári, ktorí ho na následky zranení operovali, potvrdili, že mal perforácie v tenkom čreve a poranený mechúr, rany boli spôsobené tupým predmetom. Abner bol hospitalizovaný dva mesiace. Z incidentu boli obvinení (a pravdepodobne aj odsúdení) štyria policajti a piaty za utajenie udalosti.

[42] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

Ako som si niekoľkokrát overil, správa je z roku 1997, a nie z roku 1897, a New York je mesto v USA, a nie v bývalom barbarskom socialistickom bloku.

Hodnotenie systému cez naše peňaženky

Predpokladá sa, že 10–15% obyvateľov Slovenska má teraz vyššiu životnú úroveň, ako mali za socializmu, a malá skupina ľudí (menej ako 1%) ju má extrémne vysokú. Údaje o majetku najbohatších osôb na Slovensku sú ťažko zistiteľné. Peniaze môžu mať na rozličných kontách doma alebo v zahraničí. Napríklad Národná obroda (18.10.1998) priniesla správu, že na Slovensku je 1226 multimilionárov (osoba, ktorí má na jednom bankovom účte najmenej 10 mil. Sk) a miliardárov (počet miliardárov sa odhaduje na 350), 46 osôb má na jednom účte viac ako 100 mil. Sk.

Údaje z publikácie Jozef Kryl: *To je ono! – 1989. Je to ono? – 1999:* Údaj z 3.1.1999: Na Slovensku máme 36 miliardárov, 150 multimilionárov, 1450 milionárov, 15 325 nadštandardných boháčov. Na druhom konci je na Slovensku 2 milióny ľudí na pokraji biedy, 30 tisíc bezdomovcov, zadlženosť na jedného obyvateľa viac ako 2000 USD.

Na Slovensku žije viac ako 60% obyvateľstva, u ktorého životná úroveň je teraz nižšia ako za socializmu, a viac ako 500 000 nezamestnaných (20% práceschopného obyvateľstva, jar 2000), u ktorých je rapidne nižšia. Odhaduje sa, že priemerná životná úroveň v roku 1999 je o 20% nižšia ako bola životná úroveň v roku 1989, t.j. za socializmu.

Z toho sa dá predpokladať, že názory ľudí na kapitalizmus a socializmus budú závisieť od toho, či si za kapitalizmu polepšili, alebo pohoršili. Preto keď v masmédiách diskutujú ľudia o kapitalizme a zločinoch komunizmu, pokúšam sa odhadnúť, či ich životná úroveň sa počas kapitalizmu zvýšila, alebo znížila v porovnaní s obdobím socializmu. Odhadujem, aký veľký majetok si mohli nahonobiť za posledných desať rokov diskutujúci, väčšinou na úkor ostatných obyvateľov Slovenska, obhajujúci v diskusiách súčasný kapitalizmus. Zistil som, že väčšina diskutujúcich, ako napríklad politici, podnikatelia, umelci a športovci, sa majú v kapitalizme niekoľkonásobne lepšie, ako sa mali za socializmu. Naproti tomu nezachytil som v diskusných reláciách pri okyďávaní socializmu a komunistov vystupovať bezdomovcov,

Porovnanie socializmu a kapitalizmu na Slovensku [43]

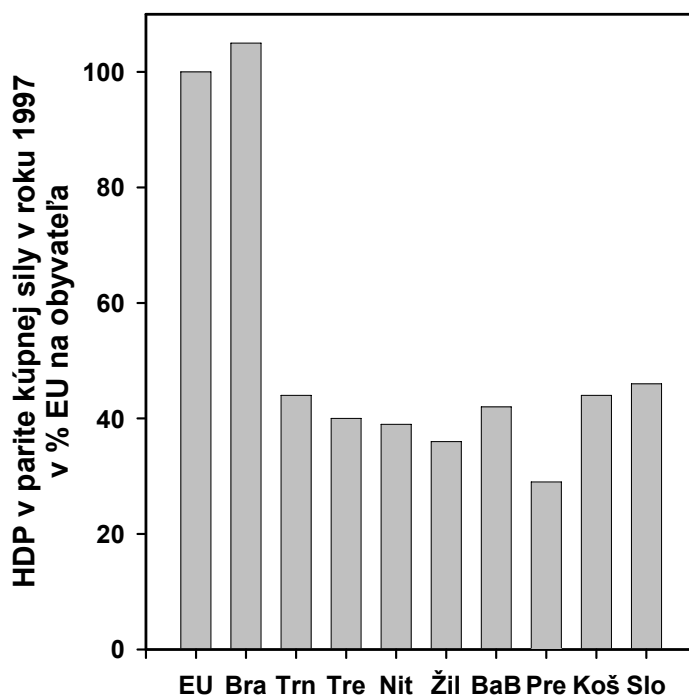
nezamestnaných a ľudí, ktorých sloboda a demokracia doviedla ku krádežiam, k alkoholizmu, drogám a samovraždám.

Samozrejme, že potom závery všetkých diskusií vyznievajú jednostranne a sú výsledkom súčasnej mediálnej totality.

Slovenská šľachta a ten zvyšok

Angličania vládli v Indii prostredníctvom maharadžov. Dočítal som sa, že zahraničné korporácie ovládajú Mexiko prostredníctvom 100 mexických rodín, ktoré tam vládnu 94 miliónom obyvateľov. Keď to prepočítam trojčlenkou, vychádza mi, že na Slovensku by stačilo 7 rodín s rodinnými príslušníkmi až do piateho kolena, ktoré by sprostredkovali u nás vládu motrokárov (moderných otrokárov). Možno sa už vie, ktoré rodiny budú tvoriť novú slovenskú šľachtu a kde budú lokalizované. Predpokladám, že ako všade vo svete, tieto rodiny budú mať príjmy porovnateľné s vyššou vrstvou spoločnosti v Európskej únii. Tieto rodiny budú všade obhajovať súčasný kapitalistický systém a demonštratívne ho podporovať, keď bude treba, aj na uličných demonštráciách.

Obrázok č. 5 ukazuje rozdelenie životnej úrovne na Slovensku. Obrázok ukazuje hrubý domáci produkt v parite kúpnej sily na obyvateľa v jednotlivých krajoch na Slovensku, čo zhruba vyjadruje životnú úroveň. Táto kúpna sila je porovnaná s priemernou kúpnu silou obyvateľov v Európskej únii. Z obrázka vidieť, že obyvatelia Bratislavského kraja sa majú viac ako dvakrát lepšie než obyvatelia ostatného Slovenska, a čo je najzaujímavejšie, že sa majú zhruba rovnako dobre ako priemerný obyvateľ EU. V Bratislavskom kraji, ktorý má 11,5% obyvateľov, sa sústreďuje väčšina médií, škôl, a tým aj študentov a inteligencie, najvyšší štátny aparát a sídla najväčších firiem. Z tohto vyplýva, že názory väčšiny ľudí, ktorí vystupujú v televízii, v rozhlase a píšú v novinách, odráža životnú úroveň Bratislavského kraja a Európskej únie, a nie životnú úroveň 88,5%

Bratislavský kraj má 618 683 obyvateľov, t.j. 11,5%.
Hospodárske noviny 17.11.1999

Obrázok č. 5

ostatných obyvateľov Slovenska, ktorá dosahuje len 40% úroveň ľudí žijúcich v Bratislavskom kraji. Preto ľudia v bratislavských masmédiách hodnotia vývoj na Slovensku po roku 1989 relatívne pozitívnejšie ako ostatné Slovensko.

Tento jav bolo vidieť aj pri oslavách 10. výročia budovania kapitalizmu na Slovensku na jeseň roku 1999, keď v Bratislave ho prišlo osláviť na námestie okolo 5000 ľudí, ale neviem, či vôbec niekto prišiel na oslavu v iných krajských mestách Slovenska. Rád by som vedel,

Porovnanie socializmu a kapitalizmu na Slovensku [45]

koľko ľudí by prišlo oslavovať na bratislavské námestie, keby ich dlhodobý príjem bol len 40-percentný. Predpokladám, že mnohí z nich by si ani nevedeli predstaviť, že sa dá vôbec vyžiť s takým príjmom.

Bohužiaľ, nepodarilo sa mi zistiť rozvrstvenie príjmov 618 683 obyvateľov v Bratislavskom kraji. Možno by sa ukázalo, že niektoré rodiny už teraz môžeme považovať za kandidátov sprostredkovania moci korporácií na Slovensku. Je možné, že práve preto sa rozvrstvenie príjmov na jednotlivcov nezverejňuje.

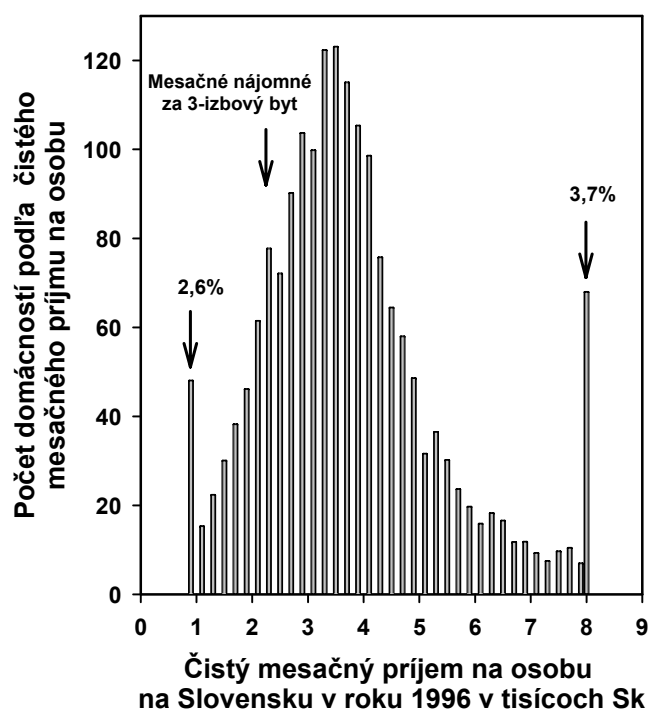
Zistil som, že príjmy najbohatších ľudí nezverejňuje ani Štatistická ročenka Slovenska. Na obrázku č. 6 uvádzam rozdelenie čistých príjmov osôb v domácnostiach na Slovensku v roku 1996, ktoré som získal zo Štatistickej ročenky Slovenska 1999. Z obrázka vidieť, že najviac domácností malo čistý mesačný príjem na osobu okolo 3400 Sk. Milý čitateľ, vypočítaj si, aký je vo vašej domácnosti čistý mesačný príjem na osobu a porovnaj to s твоjím názorom na kapitalizmus a socializmus na Slovensku.

Na obrázku šípku vľavo je označený počet domácností, kde čistý príjem na osobu mesačne v roku 1996 bol 983 Sk alebo aj menej. Takýchto domácností bolo na Slovensku 47 972 (2,6%). Milý čitateľ, pozri si znova, koľko má vaša domácnosť mesačný príjem na osobu, a porovnaj to s príjmom 47 972 domácností na Slovensku. A hlavne skús žiť aspoň pol roka s príjmom 983 Sk mesačne. Možno prídeš na iné myšlienky o slobode a demokracii a zločinoch komunizmu a kapitalizmu.

Šípka vpravo označuje počet domácností s čistým príjmom na osobu 8000 alebo viac Sk mesačne. Takýchto domácností bolo v roku 1996 na Slovensku 3,7% (67 908 domácností). Aké najvyššie príjmy majú niektorí z týchto ľudí, sa v Štatistickej ročenke Slovenska 1999 neuvádza a nebol som schopný zistiť to ani z iných zdrojov. Asi aj tento údaj patrí medzi tie, ktorými netreba dráždiť pritakávačov.

Poznať príjmy jednotlivcov v najbohatších 67 908 domácnostiach na Slovensku je dôležité v kontexte priemernej životnej úrovne a reálnych miezd na Slovensku. Pretože priemerná životná úroveň alebo reálne mzdy môžu rásť len vďaka zvýšeniu životnej úrovne a reálnych miezd najbohatších 67 908 domácností na Slovensku. Preto je dôležité, aby sa reálna mzda a výška životnej úrovne vždy vyjadrovala ako histogram ukázaný na obrázku č. 6. Samozrejme, Veľkí samci a okydávači to nikdy neurobia, lebo by mohlo byť každému zrejmé, ako to s našou „priemernou“ životnou úrovňou vyzerá. A každý by si mohol zistiť, kde sa na rebríčku životnej úrovne nachádza.

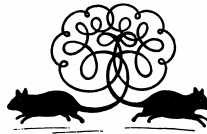
[46] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

Štatistická ročenka Slovenskej republiky 1999
Spolu 1 841 665 domácností

Obrázok č. 6

Tajomná Všeobecná deklarácia ľudských práv

Správa z TV: Burza deklarovala, že recesia pominula, takže prosperita bude pokračovať.

Boháč: „Aká recesia?“

Bezdomovec: „Aká prosperita?“

Michael Parenti: Democracy for the Few

Hovorí jeden pútnik životom druhému:

„Sloboda náboženstva je môj súčasný cieľ, ale môj dlhodobý plán je obchodovať s nehnuteľnosťami.“

Michael Parenti: Democracy for the Few

Volby v Amerike sú opíátom pre ľudí. Každé štyri roky dostanú dávku na rýchlu fixáciu.

Neznámy odborník na demokraciu

Po druhej svetovej vojne, v čase križiackych výprav Veľkých samcov proti socializmu v strednej a východnej Európe sa najviac mávalo bojovými zástavami ľudských práv, slobody a demokracie. Dnes už viem, že boli adresované pre pritakávačov a utajených Veľkých samcov, ktorí čakali na svoju príležitosť. Takto sa budoval kult okydávačov socializmu a komunistov. Totalitný, kapitalistický informačný systém presvedčil väčšinu ľudí na svete, že v bývalých socialistických krajinách sa nedodržiavali ľudské práva a preto treba socializmus-komunizmus, toto „diabolské impérium“ zničiť. Okydávači predpovedali, že až po odstránení socializmu a komunistickej strany a nástupe kapitalizmu sa ľudské práva v týchto krajinách začnú dodržiavať. Zaujímavé je, že teraz okydávačov vôbec nezaujíma ako sa ľudské práva dodržiavajú v týchto krajinách, pretože premývanie mozgov už splnilo svoju úlohu.

[48] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

Túto kapitolu píšem preto, lebo ma doslova fascinuje, keď pozerám z odstupu času, ako socialistický systém na čele s komunistickou stranou vedel zabezpečiť relatívne lepšie dodržiavanie Všeobecnej deklarácie ľudských práv na Slovensku v porovnaní s 10-ročnou skúsenosťou kapitalizmu na Slovensku a kapitalizmu v mnohých krajinách sveta.

Po revolúcii v roku 1989 sa „ľudské práva“ stali folklórom Veľkých samcov na celom svete, a teda už aj u nás. Veľkí samci, ktorý si už zabezpečili licenciu na pravdu, rozhodli, čo sú ľudské práva a kto ich dodržiava a kto nie. Skrátka, Veľkí samci jednoznačne uzavreli, že ľudské práva sa nedodržiavali počas socializmu na Slovensku, t.j. počas vlády komunistickej strany – totality, a začali sa dodržiavať až po roku 1989, keď Slovensko nastúpilo cestu kapitalizmu, slobody a demokracie. Takto sa to učia deti v školách, veriaci v kostoloch, dobrovoľníci v občianskych združeniach a vojaci tak prisahajú. V tomto duchu sú už napísané učebnice dejepisu, a takto v masmédiách pri večernej modlitbe Veľkých samcov a okydávačov to po nich opakujú spolu s televíznymi novinami aj pritakávači.

V súčasnosti o ľudských právach na Slovensku rozhodujú Veľkí samci v cudzine, ktorí vlastnia na to licenciu, pričom lokálni Veľkí samci ich dôsledne napodobňujú. Situácia je rovnaká, ako keď napríklad v stredovekej Európe šľachta a náboženský hodnostári rozhodovali o dodržiavaní ľudských práv. A za ich nedodržiavanie kruto trestali.

Predpokladám, že veľká väčšina okydávačov, ktorá sa oháňa ľudskými právami, nielenže nepozná Všeobecnú deklaráciu ľudských práv, ale sa ani nezaujímajú o to, aby ju poznali. A to už nehovorím o pritakávačoch, ktorí sa ani nemajú dozvedieť, že nejaká Všeobecná deklarácia ľudských práv existuje. Výsledkom toho je, že okydávači pravidelne v masmédiách blúznia o ľudských právach a my im veríme.

Preto v tejto kapitole podrobnejšie opíšem, čo znamenajú ľudské práva zhrnuté vo Všeobecnej deklarácii ľudských práv. Využijem túto deklaráciu na porovnanie socializmu a kapitalizmu na Slovensku. Ako som už povedal, podrobnejšie budem porovnávať obdobie desať rokov socializmu pred revolúciou, roky 1980–1990, a desať rokov kapitalizmu po revolúcii, roky 1990–2000. Nebudem porovnávať 10 rokov kapitalizmu s celým obdobím vývoja socializmu na Slovensku a vo svete, lebo potom by som musel medzi zločiny kapitalizmu zaradiť aj rozpútanie prvej a druhej svetovej vojny, kapitalistickú kolonizáciu a otroctvo Afriky, Ameriky a Ázie. Na texte Deklarácie sa budem snažiť ukázať, že to bol socializmus, ktorý bol schopný dodržiavať ľudské práva

Tajomná Všeobecná deklarácia ľudských práv [49]

relatívne lepšie ako kapitalistická spoločnosť. Pretože predpokladám, že text Deklarácie nepoznajú nielen pritakávači, ale ani okydávači, udávam jeho webovú adresu v slovenčine na

<http://www.unhchr.ch/udhr/lang/slo.htm>, alebo v angličtine na

<http://www.un.org/Overview/rights.html>.

Všeobecnú Deklaráciu ľudských práv vyhlásilo Valné zhromaždenie OSN dňa 10.12.1948 ako rezolúciu 217 A (III). V Preambule sa hovorí, že „... členské štáty prevzali záväzok zaistiť v spolupráci s Organizáciou Spojených národov všeobecné uznávanie a zachovávanie ľudských práv a základných slobôd a...“. Ako ich zaisťujú? To by bola hrubá kniha, kde by sa skôr písalo o tom, ako ich porušujú.

Z textu Deklarácie vyberiem podstatné časti.

Článok 1.

„Všetci ľudia sa rodia slobodní a sebe rovní, čo sa týka ich dôstojnosti a práv. Sú obdarení rozumom a majú k sebe pristupovať v bratskom duchu.“

Článok 1 Všeobecnej deklarácie ľudských práv pokladám za základný prelom v myslení ľudí v 20. storočí. Pretože článok 1 v skratke hovorí, že ľudia sú si rovní aj na Zemi a nielen pred Bohom, ako to hovorí „Všeobecná deklarácia ľudských práv“ stará už 2000 rokov a opísaná v Biblii. Tento článok Deklarácie si najviac osvojili komunisti, ktorí sa v socialistických krajinách usilovali o to, aby sa ľudia rodili slobodní a rovní, čo sa týka ich dôstojnosti a práv.

Keď porovnáme kapitalizmus a socializmus, zistíme, že v kapitalizme sa tento článok Deklarácie porušuje viac ako v socializme, t.j. nerodia sa tam ľudia rovní v dôstojnosti a ani v právach. Aj ja by som podľa postavenia a majetku rodičov vedel v kapitalistickej spoločnosti s dosť vysokou pravdepodobnosťou určiť už pri narodení dieťaťa, do akej školy bude chodiť, aké najvyššie vzdelanie dosiahne, aký bude mať plat v dospelosti, ako bude tráviť dovolenku a kam to asi v živote dotiahne. Vedel by som to určiť napríklad v USA, kde dieťa, ktoré sa narodí vo farebnej chudobnej rodine nezamestnaných, má svoju cestu životom už tým predurčenú. Podobne ju má predurčenú dieťa narodené bohatým belochom. Ich cesty životom budú diametrálne odlišné, čo jednoznačne hovorí, že sa nerodia slobodní a seberovní. Tento rozdiel je ešte vypuklejší, keď porovnáme práva narodeného dieťaťa v chudobnej

[50] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

oblasti kapitalistickej Afriky a dieťaťa narodeného v kapitalistickej západnej Európe. Zo štatistík o zvyšujúcom sa rozdiely v živote medzi bohatými a chudobnými vyplýva, že kapitalizmus porušuje prvý článok ústavy stále viac a viac. Podobné rozdiely práv už pri narodení začínajú platiť aj na kapitalistickom Slovensku. Naproti tomu v socialistickej spoločnosti narodené deti mali relatívne rovnaké možnosti na svoj ďalší rozvoj. Preto aj pôvod mnohých významných ekonomických, politických, vedeckých a kultúrnych osobností v socialistickom Slovensku nezávisel jednoznačne od majetku a postavenia rodičov.

Ako je možné, že humanisti s veľkým H, demokrati, a „nezávislé“ masmédiá nepoukazujú na porušovanie ľudských práv kapitalistického systému podľa článku 1, ale stále opakujú frázy o porušovaní ľudských práv komunistami. Pravdepodobne preto, lebo Deklaráciu nepoznajú, ale môj mozog si myslí, že je to v mnohých prípadoch aj preto, že morálna vyspelosť a mozgové hardverové a softverové vybavenie ich obmedzuje len na opakovanie fráz po Veľkých samcoch. To, čo sa píše vo Všeobecnej deklarácii ľudských práv, ich ani nezaujíma.

Pravdaže, Veľkí samci nikdy nedovolia, aby prítakávači vedeli, čo hovorí článok 1 Deklarácie. A to už nehovorím o tom, žeby dovolili, aby sa o ňom verejne a nezávisle diskutovalo. A to je hlavný problém Všeobecnej deklarácie ľudských práv. Veľkí samci, ktorí nemôžu byť rovní ani pri narodení, sa takejto Deklarácii musia brániť, nesmú dovoliť, aby sa článok 1 Deklarácie dodržiaval, lebo len tak si udržia svoje veľkosamcovské privilégia. Preto aj poznatok, že komunisti a socializmus dodržiavali prvý článok Deklarácie lepšie ako kapitalizmus, sa svet nesmie dozvedieť. Mohlo by to uškodiť totalite kapitalistického systému.

Musím sa priznať, trvalo mi dosť dlho, kým som úplný a originálny text Všeobecnej deklarácie ľudských práv zohnal.

Článok 2.

„Každý má všetky práva a všetky slobody, vyhlásené v tejto Deklarácii, bez hocijakého rozlišovania najmä podľa rasy, farby, pohlavia, jazyka, náboženstva, politického alebo iného zmýšľania, národnostného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia. Nijaký rozdiel sa nebude robiť na podklade politického, právneho alebo medzinárodného postavenia krajiny alebo územia, ku ktorému osoba prísluší, či je to krajina alebo územie nezávislé, alebo pod poručenstvom, nesamosprávne alebo podrobené hocijakému inému obmedzeniu suverenity.“

Tajomná Všeobecná deklarácia ľudských práv [51]

Článok 2 hovorí (podobne ako článok 1), že všetci ľudia majú rovnaké práva, t.j. sú si rovní nielen pri narodení, ale aj v živote. O tom, ako sú ľudia rovní v živote v kapitalistickej spoločnosti a v socialistickej spoločnosti, sme sa my starší mohli presvedčiť na vlastnej koži. Vieme, ako socializmus porušoval ľudské práva zakotvené v tomto článku, ľudia nemali rovnaké práva podľa politických a náboženských názorov (prakticky kapitalizmus ich porušuje rovnako). Toto nám okydávači stále pripomínajú a majú v tom pravdu. Zaujímavé je, že okydávači nehovoria o porušovaní ľudských práv podľa článku 2 na súčasnom kapitalistickom Slovensku, a to už nehovorím o jeho porušovaní v mnohých kapitalistických krajinách, pričom najvypuklejšie to vidieť v Strednej a Južnej Amerike, Afrike, na Blízkom a Ďalekom východu. V kapitalistickom systéme sa právo rovnosti v živote porušuje v obrovskom rozsahu. Napríklad, niektorí majú prakticky právo sa stravovať celý život v exkluzívnych reštauráciách a niektorí sú radi, keď im vyberanie odpadkov zaručí aspoň prežitie. Niektorí majú právo študovať na najexkluzívnejších univerzitách, v prípade choroby navštevovať najlepšie zdravotnícke zariadenia a pracovať vo významných, dobre platených funkciách, a niektorým systém zabezpečí, že sa s ťažkosťami naučia čítať a písať, i keď to zriedka využijú, lebo celý život budú nezamestnaní, alebo sa budú živiť porušovaním zákonov. Štatistiky a počtoch nezamestnaných, bezdomovcov, narkomanov, násilných trestných činov hovoria jednoznačne, ako sa článok 2 Deklarácie relatívne viac porušuje v kapitalistickom systéme ako za socializmu.

A čo nato humanisti a okydávači? Škoda hovoriť.

O zaručení práv človeka sa trefne vyjadril Noam Chomsky v článku „Market Democracy in a Neoliberal Order: Doctrines and Reality“ (Davie Lecture, University of Cape Town, May 1997, Z-magazine, October 1997,

http://www.thirdworldtraveler.com/New_Global_Economy/NeoliberalOrder_Chom.html) Hovorí: **„Sloboda bez poskytnutia možnosti je diablov dar a odmietnutie poskytnúť tieto možnosti je zločin.“** Znamená to, že treba rozlišovať, keď má niekto zaručené práva „de iure“, ale „de facto“ ich nemá možnosť využívať. Platí to aj pre slobodu na Slovensku, kde napríklad každý má slobodu cestovať, ale tretina obyvateľstva má taký malý príjem, že je rada, ak nehladuje a vôbec nepomýšľa na cestovanie do zahraničia (jedine ak by rozmýšľala o úteku). Podobne to platí aj o slobode slova, kde veľká väčšina populácie

[52] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

nemá možnosť vysloviť svoj názor v televízii alebo v rozhlase. To, že ho môže povedať slobodne vo výťahu, vo verejných záchodoch alebo policajtovi na ulici, je málo, sloboda prejavu znamená niečo iné. Pokiaľ každý nebude mať rovnakú možnosť vystupovať v masmédiách, dovedy bude sloboda prejavu len „diablovým darom“. (Podrobnejšie o slobode prejavu som písal v knižkách Všeobecné kecy... [11] a My, motroci XXI. storočia... [10].)

Pracovníci „nezávislých“ masmédií na Slovensku a vo svete najlepšie vedia, ako kapitalizmus dodržiava slobodu slova. Už aj laik vidí, že napríklad na Slovensku niektoré politické názory systém podporuje a niektoré utlmuje. Že napríklad kresťanské náboženstvo sa považuje takmer za štátne a komunistická filozofia života je verejnoprávnymi inštitúciami zakázaná.

Ďalej článok 2 hovorí, že každý má mať rovnaké práva bez rozdielu majetku a sociálneho pôvodu. V kapitalistickom svete sa porušuje časť tohto článku, pretože „de facto“ práva každého závisia od majetku. **V kapitalistickom svete platí ich vlastná deklarácia ľudských práv, a tá má hlavný článok, ktorý hovorí: „Platí priama úmernosť, čím väčší majetok, tým väčšie práva.“**

Článok 3

„Každý má právo na život, slobodu a osobnú bezpečnosť.“

Právo na život je taktiež jedno zo základných ľudských práv, preto podrobnejšie porovnáam, ako zabezpečuje právo na život kapitalizmus v porovnaní so socializmom. Keď si to zoberieme od začiatku, človek by mal mať právo sa narodiť. Štatistiky ukazujú, že po prechode zo socializmu na kapitalistický systém pôrodnosť na Slovensku začala klesať rýchlejšie ako za socializmu. Veľká časť pôrodnosti klesla v dôsledku náhleho zníženia životnej úrovne a nedostatku bytov. Len v roku 1998 sa na Slovensku narodilo o 22 500 menej detí ako v roku 1989. To je to isté, ako keby ročne zmizlo zo Slovenska jedno malé mestečko. Zníženie počtu živonarodených detí zaznamenali aj v ďalších bývalých socialistických krajinách. Keby niekto pripravil o život tisícky narodených detí ročne, bol by to zločinec hodný zápisu do Guinnessovej knihy rekordov. Ale keď niekto alebo niečo spôsobí, že sa rovnaký počet detí nenarodí, je to relatívne málo významný fakt. Kto si zoberie na svedomie toľko nenarodených detí? Kedy komisia vyšetrojúca zločiny kapitalizmu začne hľadať vinníkov za nenarodené deti?

Tajomná Všeobecná deklarácia ľudských práv [53]

Právo na život ďalej znamená, že nikto nám ho nemá právo zobrať. Pripomeňme si počet ľudí, ktorých kapitalistický systém násilne pripravil o život. Napríklad obrázok č. 39 je porovnáva, koľko ľudí bolo zavraždených na Slovensku za socializmu a koľko za kapitalizmu. Za socializmu za roky 1985–1989 to bolo priemerne 69 ročne. Za kapitalizmu, za roky 1990–1999 to bolo už 127 ročne. Z toho vyplýva, že len za desať rokov kapitalizmu máme o 584 vrážd viac, ako by vyprodukoval socializmus. Je to 19,5 ráz viac ako počet „politických“ väzňov popravených za 40 rokov socializmu na Slovensku.

V súčasnosti okydávači stále zdôrazňujú a hľadajú zločiny komunizmu. Rád by som vedel, kedy sa budú zdôrazňovať aj zločiny kapitalizmu, ako napríklad 584 ľudí zavraždených v kapitalistickom systéme len za posledných desať rokov na Slovensku. A hlavne, kedy minister spravodlivosti vymenuje komisiu na objasňovanie zločinov kapitalizmu.

Článok 3 hovorí, že každý má právo na slobodu. Všeobecne sa tvrdí, a v mnohých prípadoch právom, že socializmus obmedzoval slobodu. Nebudem to tu ďalej rozvádzať. Opýtajte sa na to disidentov.

Pritom pojem sloboda je veľmi široký a definícia, čo je to sloboda, je veľmi nejasná. Napríklad za súčasného kapitalizmu naša stará mama má „de iure“, povolené, ale „de facto“ zakázané pestovať poľnohospodárske plodiny v dolinke pod lesom, pretože jej to všetko pokradnú. Starý otec má „de facto“ zakázané nechávať na záhrade v chatke čokoľvek cenné, lebo sa mu to stratí. Ja mám zakázané ísť v noci skratkou na električku alebo nechať dieťa samo hrať sa na ulici. Bezdomovci na Slovensku majú ústavou zaručenú slobodu, ale prakticky majú zakázané navečerať sa v slušnej reštaurácii, ísť do divadla, vystupovať v televízií, byť členom bankovej rady, sprchovať sa teplou vodou, ísť na zahraničnú dovolenku atď. Nezamestnaní na Slovensku, ktorých je viac ako 500 000 (marec 2000), majú zakázané pracovať, budovať si rodinu, vychovávať deti a žiť aspoň tak dobre, ako si žili za socializmu.

Ako sa podrobnejšie uvádza ďalej, za desať rokov kapitalizmu sa nepostavilo 188 687 bytov v porovnaní zo socializmom. To znamená, že 188 687 rodinám chýba byt. To je prakticky to isté, ako keby za socializmu komunistická strana a vláda vydala nariadenie 188 687 rodinám, že sa musia vystáňovať z bytov, a zakázala by im bývať v družstevných a vo vlastných bytoch. Bolo by to strašne nehumánne a neľudské nariadenie. Bolo by to obmedzovanie slobody bývania. A

[54] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

predsa súčasné kapitalistické vlády na Slovensku v otázke bytov takýto výsledok dosiahli, obmedzujú slobodu 188 687 rodinám bývať. Prečo súčasní hrdinovia na to nepoukazujú?

Veľmi dôležitá súčasť slobody je sloboda myslenia. Výsledky slobody myslenia v súčasnosti vidieť v televíznych a rozhlasových reláciách, v článkoch v novinách a ilustrovaných časopisoch. Ideologicky jednostranne zamerané informácie šírené väčšinou masmédiami vysoko prevyšujú amatérsku komunistickú propagandu. Napríklad včera, 24.5.2000, som videl v TV2 diskusnú reláciu o náboženstve a vede, kde všetci diskutujúci boli hlboko veriaci a všetci unisono prezentovali rovnaký názor. V relácii nebol ani jeden ateista.

Ďalšou súčasťou slobody je aj sloboda poznať reálny svet. V našom súčasnom systéme, pri softverovom programovaní nových PBS sa presadzuje videnie sveta vo virtuálnej realite. Výsledkom toho je, že PBS sa snažia napodobňovať život virtuálnych ľudí, žijúcich vo svete virtuálnej reality, prezentované masmédiami.

Z uvedených faktov vyplýva, že obmedzovanie slobody za socializmu a kapitalizmu by potrebovalo hlbšiu analýzu. Predpokladám, že ďalej prezentované štatistické údaje sú výsledkom obmedzovania slobody ľudí. Napríklad zvýšenie počtu vražd, násilných trestných činov, počtu narkomanov, alkoholikov, duševne chorých a samovrážd detí v súčasnom kapitalizme na Slovensku v porovnaní so socializmom jednoznačne svedčí o tom, že kapitalizmus obmedzil slobodu ľudí. Z uvedeného vyplýva, že socialistický systém aj v tomto bode relatívne dobre zabezpečoval splnenie podmienok Deklarácie ľudských práv.

Opäť ma prekvapuje, kde sú okydávači, disidenti, humanisti a moralisti, ktorým tak záležalo na presadzovaní slobody človeka za socializmu. Prečo nepoukazujú na porušovanie jeho slobody za kapitalizmu, na porušovanie článku 3 Všeobecnej deklarácie ľudských práv. Predpokladám, že je to preto, lebo sami obmedzovanie slobody nepocitujú. Väčšina z nich má nadpriemerný životný štandard a nemá starosti so zabezpečením životných potrieb.

A ako je to so slobodou v kapitalistickom svete? Platí tam ich vlastný článok Deklarácie, ktorý hovorí: „**Platí priama úmernosť, čím má človek väčší majetok, tým má väčšiu slobodu.**“ Z toho vyplýva zaujímavý paradox, že čím viac niekto porušuje 1. a 2. článok Deklarácie, tým má väčšiu slobodu.

Článok 3 hovorí aj o tom, že každý má právo na bezpečnosť. Kým za socializmu bolo zakázané poukazovať na politickú nespravodlivosť a ľudia sa báli štátnej moci, dnes za kapitalizmu si zo štátnej moci robia zábavu, ale sa boja organizovaného zločinu a všeobecného násilia v spoločnosti. Tento strach je obrovský v porovnaní so strachom za socializmu. Dokazujú to aj štatistické údaje. Napríklad, „Národná správa o ľudskom rozvoji – Slovensko 1998“ hovorí: **„Kým do roku 1989 sa o otázku zločinov (spoločnosť) takmer nezaujímal, dnes sa o svoju bezpečnosť bojí až 84% obyvateľstva“** (Národná obroda 1.3.1999). Strach je taký silný, že ľudia sa boja vypovedať pred súdom proti organizovanému zločinu. A aj keď vypovedajú, zo strachu pred pomstou zo strany organizovaného zločinu utečú do zahraničia. Často sú korunní svedkovia fyzicky zlikvidovaní (ako napríklad svedok M. Karcel v kauze Mikuláša Černáka). Skrátka, ľudia sa boja organizovaného zločinu viac ako všetkých represívnych zložiek socialistického Slovenska dohromady. Vraždy na objednávku, násilné trestné činy, majetková kriminalita, platenie výpalného hovoria jednoznačne, že nežijeme v takom dokonalom právnom štáte, aký bol za socializmu na Slovensku.

Dr. Gabriela Lubelcová v článku Vývoj kriminality na Slovensku v posledných rokoch (Slovo č. 37, 1999) píše: „Na Slovensku mal podľa štatistik polície vývoj kriminality v 80. rokoch stabilizovanú úroveň tesne pod 50 000 trestných činov ročne. Po roku 1989 stúpol ich počet prudko hore, kulminoval v roku 1993 na zhruba trojnásobok absolútnej hodnoty úrovne kriminality v 80. rokoch. Od roku 1994 má mierne klesajúcu tendenciu a v posledných rokoch (1997–1998) sa stabilizuje na úrovni 92–93 tisíc trestných činov ročne, čo je asi dvojnásobok úrovne pred rokom 1989 (obrázok č. 36). Tento vývoj je spojený s výrazným poklesom objasnenosti kriminality. Ak sa v rokoch 1988–1989 objasnenosť pohybovala na úrovni okolo 85%, v roku 1990 to bolo už len 58%, s kontinuálnym poklesom na rekordných 36% v roku 1993. Od tohto roku mierne objasnenosť vzrastá a blíži sa k hranici 50% v roku 1998 (obrázok č. 37). Tento vývoj násobí negatívne sociálne dôsledky kriminality, ako aj pocit ohrozenia z kriminality vo verejnej mienke a pokles dôvery k polícii. Tým nepriamo klesá dôvera k schopnosti štátu zabezpečiť jedno z elementárnych práv svojich občanov. ... Geometrickým radom a kontinuálne rastú škody spôsobené trestnou činnosťou. Ak do roku 1989 sa škody spôsobené trestnou činnosťou pohybovali rádovo v státisícoch za rok, v posledných rokoch dosahujú miliardy (obrázok č. 41).“

[56] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

Ako vidieť z obrázkov č. 36, 38, 39 a 42, celkove stúpila násilná kriminalita, v kapitalistickom systéme sa ľudia začali viac báť, že ich niekto zavraždí, vykradne alebo bude vydierať. Socialistický systém na Slovensku patril medzi najbezpečnejšie na svete. Po odstránení socialistického systému firmy zaoberajúce sa bezpečnosťou zaznamenali prudký rozvoj. Zo všeobecného strachu mnohí ľudia si dali urobiť bezpečnostné zámky, spevnené dvere, elektronicky si chránia autá, budovy a majetky.

Kedy bude kapitalistický systém dodržiavať právo na život, slobodu a osobnú bezpečnosť tak, ako to dokázal socialistický? Pravdepodobne nikdy, a ani nemusí, veď okydávači a Veľkí samci ani nevedia, že aj to je súčasťou Deklarácie ľudských práv. A okrem toho majú dostatočné prostriedky na presvedčenie sveta, že opak je pravdou.

Článok 4

„Nikto sa nesmie držať v otroctve alebo v nevoľníctve: všetky formy otroctva a obchodu s otrokmi sú zakázané.“

Je prekvapujúce, v akom obrovskom rozsahu kapitalistický systém porušuje tento článok Deklarácie v porovnaní so socialistickým systémom. Údaje o modernom otroctve (motroctve) a nevoľníctve v súčasnom kapitalistickom svete prinášajú všetky masmédiá. No o tom, že kapitalistický systém tým porušuje 4. článok Deklarácie, sa ani nezmenia. Pravdepodobne ani o tom nevedia. Spomením aspoň niektoré fakty, ktoré hovoria o porušovaní 4. Článku Deklarácie.

David Moberg v článku „Work Ethics“ (These Times magazine, 31.3. 1997,

http://www.thirdworldtraveler.com/New_Global_Economy/WorkEthics_ITT.html) opísal rozširovanie „Sweatshop labor“ v kapitalistickom svete. „Sweatshop“ sa nazýva dielňa, továreň alebo miesto, kde sa porušujú zákony práce, kde robotník pracuje viac hodín a mzda je menšia ako je povolené, využíva sa práca detí, pracovné podmienky sú nezdravé a nebezpečné. Článok prináša údaje o rozširovaní „Sweatshop labor“ za posledných 20 rokov. Napríklad motroci v Thajsku šijú módne veci pre obchodné domy v USA. Pracovníci na Haiti dostávajú 6 centov (0.06 USD) za výrobu jedného „101 Dalmatians“, ktoré potom Disney predáva za 20 USD. Deti v „maquiladoras“ v Hondurase a ženy v „sweatshops“ v New York City šijú šaty pre „Wal-Mart's Kathie Lee Gifford“. V Indonézii v roku 1996 platila firma Nike 2,20 USD na deň, pričom na živobytie je potrebné 4,25 USD na deň (Medea Benjamin: Nike's

Tajomná Všeobecná deklarácia ľudských práv [57]

Exploited Workers. Z knihy Kevin Danaher: Corporations are Going to Get Your Mama,

http://www.thirdworldtraveler.com/Transnational_corps/Nike_MBenjamin.html). Pritom riaditeľ firmy Nike, Philip Knight, má majetok viac ako 5 mld USD. Basketbalista Michael Jordan dostal ročne za reklamu tenisiek Nike 20 miliónov USD. Je to toľko, čo by stačilo aby sa indonézski robotníci dostali z chudoby.

Robert Weissman v článku: „Stolen Youth, Brutalized children, Globalization, and the Campaign to End Child Labor“ (Multinational Monitor, January / February 1997,

http://www.thirdworldtraveler.com/New_Global_Economy/StolenYouth_MNM.html)

píše, že podľa správy „International Labor Organization (ILO)“ okolo 120 miliónov detí mladších ako 14 rokov pracovalo v roku 1996 na plný úväzok. Keď zahrnieme aj deti, ktoré pracujú popri inej aktivite, tak je ich 250 miliónov.

V niektorých krajinách sa detskou nevoľníckou prácou spláca dlh rodiny (debt bondage). V Nepále sa títo nevoľnícki pracovníci nazývajú „Kamaiya“ a často sa prácou spláca dlh po niekoľko generácií. Podobne je to v Indii a Pakistane. Správa „U.S. Department of Labor“ z roku 1994 hovorí, že detská práca sa využíva pri tkaní kobercov, 150 000 detí pracuje v Nepále, milión v Pakistane a 400 000 v Indii. Podobne stovky detí v Kolumbii pracujú v uhoľných baniach, lebo sa ľahšie dostanú cez úzke priestory k uhliu. Je rozšírené predávanie dievčat rodičmi na prostitúciu, čo podnietilo rozvoj medzinárodnej sexturistiky. „Sweatshops“ vznikajú, lebo je nadbytok pracovnej sily a liberalizácia obchodu dovoľuje presunúť výrobu podľa podmienok v jednotlivých krajinách. Nie všetky „Sweatshops“ sú spojené s veľkým kapitálom. Je ich mnoho v rozvojových krajinách.

Zaujímavé je, že správa hovorí, ako napriek chudobe na vidieku, sa v Čine politickým rozhodnutím vlády dosiahlo, že deti musia chodiť do školy, a nie pracovať. Podobne politické rozhodnutie platí aj v indickom štáte Kerala. Podobne to platilo aj za socializmu na Slovensku, keď v rámci dodržiavania Všeobecnej deklarácie ľudských práv deti museli chodiť do školy, a nie pracovať.

[58] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

Rád by som vedel, či aj náš slovenský kapitalizmus sa rozvinie do takej miery, že sa budú zakladať aj slovenské „Sweatshops“. Alebo sa hlúpo pýtam, pretože už existujú?

Kedy bude kapitalistický systém dodržiavať 4. článok Deklarácie aj na Slovensku, napr. V tom, že pracujúci v tunajšej zahraničnej firme budú mať rovnaký plat ako pracujúci v zahraničí? Bude „Sweatshop labor“ naša budúcnosť na Slovensku, ako bola posledných 500 rokov, prerušená len socializmom za 40 rokov? Nevie, ale je možné, že „humanisti a demokrati“ to už vedia.

Článok 5

„Nikto nesmie byť mučený ani podrobený krutému, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.“

Toto je parketa, kde okydávači môžu donekonečna rozvíjať svoje schopnosti. Za desať rokov kapitalizmu na Slovensku, vďaka súčasnému informačnému systému, kde vystupuje len žalobca a obhajca má vystupovanie zakázané, všetci vieme, že komunisti fyzicky a psychicky mučili nevinných ľudí a kruto s nimi zaobchádzali. Bohužiaľ, nezohnal som údaje, koľko týchto ľudí bolo a ako konkrétne ich mučili a ešte v čom spočívala ich nevina. Bolo by vhodné, aby sa tieto zločiny nezávisle zdokumentovali, aby vo výpovediach vystupovali žalobcovia a obhajcovia. Pretože takéto zhodnotenie som nenašiel, nemôžem zistiť, či počet ľudí fyzicky a psychicky tyranizovaných komunistami za 40 rokov na Slovensku bol väčší alebo menší ako počet ľudí, ktorí sú psychicky a fyzicky tyranizovaní kapitalistickým systémom za posledných desať rokov na Slovensku ako obeť vrážd, drog, chudoby, straty zamestnania, bytu. Podobne neviem posúdiť psychický teror, ktorý donútil ľudí vyberať odpadky z košov alebo žobrať. Predpokladám však, že za súčasného kapitalizmu sa tento článok tiež porušuje oveľa častejšie ako to bolo za socializmu, a to ani nespomínam, ako sa porušuje v mnohých kapitalistických krajinách Afriky, Latinskej a Južnej Ameriky a v Ázii.

Koľko ľudí v humánnej slovenskej kapitalistickej spoločnosti je podľa článku 5 Deklarácie mučených alebo podrobených krutému, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu? Koľko takýchto ľudí vyprodukuje kapitalizmus na Slovensku ročne? Obrázok č. 38 porovnáva vývoj násilných trestných činov za socializmu (rok 1989) a kapitalizmu na Slovensku. Keď predpokladáme, že každý násilný trestný čin vyprodukoval fyzické alebo psychické ublíženie len jednej osobe (čo je

Tajomná Všeobecná deklarácia ľudských práv [59]

podhodnotené), potom vychádza, že napríklad v roku 1998 to bolo 12 427 ľudí, 34 ľudí denne. Pričom v roku 1989 to bolo len 20 denne. Z obrázka č. 38 som vypočítal, o koľko viac bolo násilných trestných činov na Slovensku po roku 1989. Za 8 rokov ich bolo 34 035. Ak bude tento trend pokračovať, potom za 40 rokov kapitalizmu by to bolo 170 175 násilných trestných činov.

„Talkshows“ okydávačov

Šesť štátov, ktoré v roku 1997 popravili najviac ľudí na obyvateľa, boli Čína, Irán, Irak, Nigéria, Florida a Texas.

Správa z internetu

V tomto kontexte sú zaujímavé súčasné relácie, moderné „talkshows“ v masmédiách na Slovensku, kde scenár je stále ten istý, ako v západných akčných filmoch. Negatívne postavy sú komunisti a socializmus, pozitívne postavy s pozitívnou morálkou sú tie, čo boli utláčané a bité komunistami, ale postupom času morálne a neskôr aj fyzicky zvíťazili nad „komunistickou totalitou“. V praxi to vyzerá nasledovne. Do televízie si pozve ponovembrový hrdina, bavič-okydávač osobu, ktorá bolo komunistickou stranou perzekvovaná. Často takáto osoba je dobre finančne zabezpečená, má vysokoškolské vzdelanie a rozpráva, ako im komunisti zobrali majetok, nedovolili jej študovať, chodiť do zahraničia, poprípade ju neprávom uväznili, psychicky a fyzicky týrali a nedovolili jej vykonávať povolanie, ktoré chcela. Verím, že rozprávanie osoby väčšinou býva pravdivé, prítomný komparz ho oceňuje potleskom. Bohužiaľ, neviem, koľko takýchto ľudí na Slovensku žije, či je ich viac ako bezdomovcov, zberačov odpadkov alebo narkomanov. Zrejme z našich moderných „talkshows“ sa to nedozviem.

Stále čakám, kedy si pozvú ponovembroví hrdinovia, baviči a okydávači osobu, ktorá bola perzekvovaná „kapitalistickou humanitou“. Kedy pozvú osobu, ktorej „kapitalistická humanita“ zobrala podiel na majetku štátu. Takýchto osôb tu žije 5 miliónov, je z čoho vyberať. Alebo osoba, ktorá stratila prácu a „kapitalistická humanita“ ju donútila žiť životom ľudského odpadu. V súčasnosti, v roku 2000, je ich viac ako 500 000. Tiež je z čoho vyberať. Takáto osoba by tiež vedela zaujímavo zabávať divákov, ako žije, ako vychováva deti, ako si užíva výdobytky demokracie. Skrátka, čo jej priniesla „kapitalistická humanita“.

[60] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

A aby som nezabudol, kedy si ponovembroví hrdinovia, baviči alebo okydávači pozvú rodičov osôb, ktorí boli zavraždení „kapitalistickou humanitou“. Tiež je z čoho vyberať, je ich už za desať rokov o 500 viac, ako by vyprodukovala „komunistická totalita“. To by bola relácia smútku a plaču. Premiéra takejto relácie by mohla byť raz za týždeň. Bol by to nekonečný seriál hovoriaci o dodržiavaní Deklarácie ľudských práv v čase „kapitalistickej humanity“.

Kedy si ponovembroví baviči pozvú maloletých, ktorí sa jednoducho stratili (len v roku 1999 ich na Slovensku bolo 11). Aj starým ešebákom by vlasy dupkom stáli nad násilnosťami „kapitalistickej humanity“, keby nám tieto naše stratene deti mohli porozprávať, ako žijú alebo ako museli zomrieť.

A o čom by rozprávali v televíznej „talkshow“ matky a otcovia detí, ktoré zomreli na predávkovanie drogami (len v roku 1998 ich bolo viac ako 25)? Čo by rozprávali o slobode a demokracii vo výbere drog, ktorú nám doniesla „kapitalistická humanita“? Milí okydávači a baviči, pozvite si ich do televízie a nemusíte ďalej draho dovážať polnočné televízne „trillery“.

Čakám, kedy si ponovembroví hrdinovia, baviči a okydávači pozvú do „talkshows“ matky a otcov detí, ktoré spáchali samovraždu, lebo psychicky nemohli vydržať morálnu degenerovanosť „kapitalistickej humanity“. Len v roku 1998 ich bolo 42 (za socializmu len okolo 10 ročne). A kedy budú diskutovať o otázke: prečo spáchali samovraždu v systéme, ktorý je demokratický, humánný, kde každý má slobodu prejavu a zaručené dodržiavanie ľudských práv. Prečo nespáchali samovraždu v „komunistickej totalite“, keď ľudia žili v tuneli, ako to zistil poslanec Ján Budaj. Kedy tam prídu porozprávať deti, ktorým pokus o samovraždu nevyšiel? Kedy si budú môcť povedať, prečo chceli odísť z tohto sveta?

Samozrejme, že nesmú a nebudú. Kapitalistická totalita spolu s morálnou degenerovanosťou ponovembrových hrdinov, bavičov a okydávačov im to nikdy nedovolí. To by ešte chýbalo, aby sa prítakávači dozvedeli kúsok pravdy o „kapitalistickej slobode“. Narušilo by to profesionálnu výchovu slovenských motrokov.

Ozaj, dokedy budú ponovembroví hrdinovia, baviči a okydávači hľadať obeť komunizmu, aby prezentovali jeho „totalitu“, a zamlčovať zločiny „kapitalistickej humanity“. Budú to robiť dovtedy, kým bude na Slovensku vládnuť kapitalistická totalita. Predpokladám, že ešte dlho, lebo i keď sa „obete komunizmu“ vyčerpajú, okydávanie socializmu a komunistov bude stále vynášať .

Tajomná Všeobecná deklarácia ľudských práv [61]

A ako dopadol článok 5 Deklarácie? Pozrite si nejakú televíznu reláciu o zločinoch komunizmu, tá vám odpovie.

Aby som písanie o ľudských právach skrátil, spomeniem len niektoré časti z ďalších článkov deklarácie.

Napríklad **Článok 23** v časti 1 a 4 hovorí:

1. Každý má právo na prácu, na slobodnú voľbu zamestnania, na spravodlivé a uspokojivé pracovné podmienky a na ochranu pred nezamestnanosťou...

4. Každý pracujúci má právo na spravodlivú a dostačujúcu odmenu, ktorá by zaisťovala jemu samému a jeho rodine živobytie zodpovedajúce ľudskej dôstojnosti a ktorá by bola v prípade potreby doplnená inými prostriedkami sociálnej ochrany.

Opäť to bol socializmus, ktorý tieto články Deklarácie naplnil lepšie ako desať rokov kapitalizmu na Slovensku. Prečo nám okydávači neprezradia, že právo na prácu patrí tiež do Všeobecnej deklarácie ľudských práv? Že sa v nej uvádza aj právo na odmenu za prácu, ktorá by zaisťovala živobytie zodpovedajúce ľudskej dôstojnosti? Možno nám to neprezradia preto, lebo také starosti nemajú. A prečo by prezrádzali, keď potom sa im bude ťažšie okydávať.

Ďalšie časti Deklarácie:

Ani prezident Slovenskej republiky Rudolf Schuster sa nevyšmykol totalite, keď napísal knihu „Návrat do veľkej politiky“. Kniha obsahuje aj záznamy z koalíčných rokovaní, ktoré predchádzali zostaveniu súčasnej slovenskej vlády. Bolo vytlačených 2000 kusov, ktoré sa mali 21. decembra 1999 slávnostne uviesť na knižný trh. Vysokopostavení slovenskí politici knihu kritizovali ešte predtým, ako sa dostala do distribúcie. Tlačili na prezidenta, aby kniha nevyšla. Ešte v stredu Schuster bol odhodlaný vydržať. Povedal: „Podľa mňa nie je v knihe nič také, čo by mohlo niekoho ohroziť.“ Vo štvrtok sa prezident rozhodol zastaviť distribúciu svojej najnovšej knihy. Povedal: „Nebolo mojim úmyslom, aby sa obsah knihy stal predmetom politických sporov a nedorozumení“ (Pravda 17.12.1999).

Deklarácia obsahuje aj články, ktoré socialistické zriadenie na čele s komunistami porušovalo niekedy viac a niekedy menej ako kapitalistické zriadenie. Niektoré z nasledujúcich článkov sa za socializmu na

[62] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

Slovensku porušovali oveľa viac ako v najvyspelejších kapitalistických krajinách, ale oveľa menej ako v mnohých kapitalistických krajinách Latinskej a Južnej Ameriky, Afriky, Blízkeho a Ďalekého východu.

Článok 25

1. Každý má právo na takú životnú úroveň, ktorá môže zaistiť jeho zdravie a blahobyť a zdravie jeho rodiny, počítajúc do toho menovite výživu, ošatenie, bývanie a lekárske ošetrovanie, ako aj potrebné sociálne opatrenia: má právo na zabezpečenie v nezamestnanosti, v chorobe, pri neschopnosti práce, pri ovdovení, v starobe alebo v iných prípadoch straty zárobkových možností, ktoré nastanú za okolností nezávislých od jeho vôle.

Článok 26

Každý má právo na vzdelanie. Vzdelanie nech je bezplatné aspoň v začiatkových a základných stupňoch. Základné vzdelanie je povinné. Technické a odborné vzdelanie nech je všeobecne prístupné a vyššie vzdelanie má byť rovnako prístupné každému podľa jeho schopností.

Článok 27

Každý má právo slobodne sa zúčastniť na kultúrnom živote spoločnosti, užívať plody umenia a zúčastniť sa na vedeckom pokroku a jeho výťažkoch.

Článok 7

Všetci sú si pred zákonom rovní a majú právo na rovnakú ochranu zákona bez hocijakého rozlišovania. Všetci majú právo na rovnakú ochranu proti hocijakej diskriminácii, ktorá porušuje túto Deklaráciu, a proti každému podnecovaniu k takej diskriminácii.

Článok 9

Nikto nesmie byť svojvoľne zatknutý, držaný vo väzbe alebo vyhnaný do vyhnanstva.

Článok 10

Každý má úplne rovnaké právo, aby bol spravodlivo a verejne vypočutý nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhoduje o jeho právach a povinnostiach a o každom trestnom obvinení, vznesenom proti nemu.

V socialistickej spoločnosti boli tieto články porušované, a bola by potrebná dôkladnejšia analýza, aby sme posúdili, ktoré viac alebo menej ako v kapitalistickej spoločnosti. Rozhodne tento článok bol porušovaný menej ako v mnohých kapitalistických štátoch sveta.

Článok 12

Nikto nesmie byť vystavený svojvoľnému zasahovaniu do súkromného života, rodiny, domova alebo korešpondencie, ani útokom na svoju česť a povesť. Každý má právo na zákonnú ochranu proti takýmto zásahom alebo útokom.

O zasahovaní do súkromného života v súčasnosti píšem v knihe [12] v kapitole o informačnej globalizácii.

Článok 13

(1) Každý má právo voľne sa pohybovať a slobodne si zvoliť bydlisko v tom-ktorom štáte.

(2) Každý má právo opustiť hociktorú krajinu, i svoju vlastnú, a vrátiť sa do svojej krajiny.

Socialistické krajiny porušovali článok 13 Deklarácie, kde platil zákaz vycestovania z republiky. Mnohé kapitalistické štáty ho však tiež porušujú, keď nedovolia mnohým zvoliť si bydlisko v štáte, v ktorom chcú žiť.

Článok 17

Každý má právo vlastniť majetok ako sám, tak spolu s inými.

Nikto nesmie byť svojvoľne zbavený svojho majetku.

Článok 18

Každý má právo na slobodu myslenia, svedomia a náboženstva...

Článok 19

Každý má právo na slobodu presvedčenia a prejavu: toto právo neprípúšťa, aby niekto trpel ujmu pre svoje presvedčenie a zahrňuje právo vyhľadávať, prijímať a rozširovať informácie a myšlienky hocíjakými prostriedkami a bez ohľadu na hranice.

Článok 20

1. Každému je zaručená sloboda pokojného zhromažďovania a združovania sa.

Okydávači a desať rokov temna?

Kapitalizmus je teória, že najhorší ľudia, konajúci na základe najhorších motívov, budú nejako produkovať najviac dobra.

William Blum: <http://members.aol.com/bblum6/journal.htm>

„Slovensko sa dnes ponáša na jeden veľký kriminál, v ktorom nikto nechce vidieť tú špinu okolo seba, každý priviera oči nad nelegálnymi činmi a pre istotu nikto nič nevie. Ak chcete povedať občanom pravdu, pomaly nenájdete nosič, ktorý by ju k nim doviedol. Slušní a poctiví ľudia sa v takomto systéme môžu stať zanedbateľnou menšinou, ktorú možno nechajú viesť vlastný život, no ktorá bude odstránená do úzadia, do zóny zabudnutia a nevšímavosti.“

Eduard Chmelár: Slovo 31–32, 2000

Je to desať rokov temna, alebo prosperity Slovenska? Keď čítam dennú tlač, počúvam, ako žijú ľudia, mám skôr dojem, že je to desať rokov temna, i keď noviny to tak nenazývajú. Je možné, že je to prosperita doby temna. Že je to sloboda bezmocnosti. Problém je len, že za niekoľko rokov naša generácia vymrie a vyrastie nová generácia ľudí, ktorá súčasný stav prijme ako normálny stav fungovania spoločnosti so všetkými negatívami a pozitívami. Nová generácia si už nebude z vlastnej skúsenosti pamätať život na Slovensku pred rokom 1989. Bude len opakovať to, čo jej okydávači naservírujú o období, keď sme sa plazili v tuneli komunistickej totality. A preto som sa rozhodol ukázať niektoré štatistické údaje z čias komunistickej totality a kapitalistickej prosperity doby temna a bezmocnosti, alebo doby slobody, demokracie a ľudských práv.

Malé a veľké záhady hospodárenia na Slovensku

Hovoria nám, že konkrétna ekonomika funguje veľmi dobre, „rastie“, „zohrieva sa“, „prosperuje“, „Čilsky zázrak“, „Kórejský zázrak“ ..., keď všetko toto v skutočnosti zvyčajne znamená, ak vôbec niečo, že bohatší sa stávajú bohatšími. Ekonómovia bežne nemerajú výkonnosť ekonomiky v termínoch kvality života priemerného občana.

William Blum: <http://members.aol.com/bblum6/journal.htm>

Hrubý domáci produkt

„Môžem najat' polovicu robotníkov, aby zabila druhú polovicu.“

Jay Gould, zlodejský barón z 19. storočia

Za socializmu nás západná propaganda a okydávači presvedčili, že systém, ktorý má spoločenské vlastníctvo výrobných prostriedkov a centrálné plánované hospodárstvo, nie je schopný konkurovať kapitalistickému systému súkromného vlastníctva a trhovému hospodárstvu. Že komunistická strana a vláda je taká skorumpovaná, že sa stará len o svoje osobné záujmy. A my všetci sme tomu uverili. Západná propaganda a okydávači argumentovali vysokou životnou úrovňou v krajinách západnej Európy a USA. Nikdy neuviedli, že bývalé socialistické štáty boli na tom lepšie ako 90 chudobných kapitalistických štátov sveta. Nikdy nespomenuli, že keď sa rozdelili všetky štáty sveta do siedmich skupín podľa životnej úrovne, bývalé krajiny socialistického bloku boli zaradené do druhej skupiny, pričom v prvej skupine boli krajiny západnej Európy, Japonsko a USA.

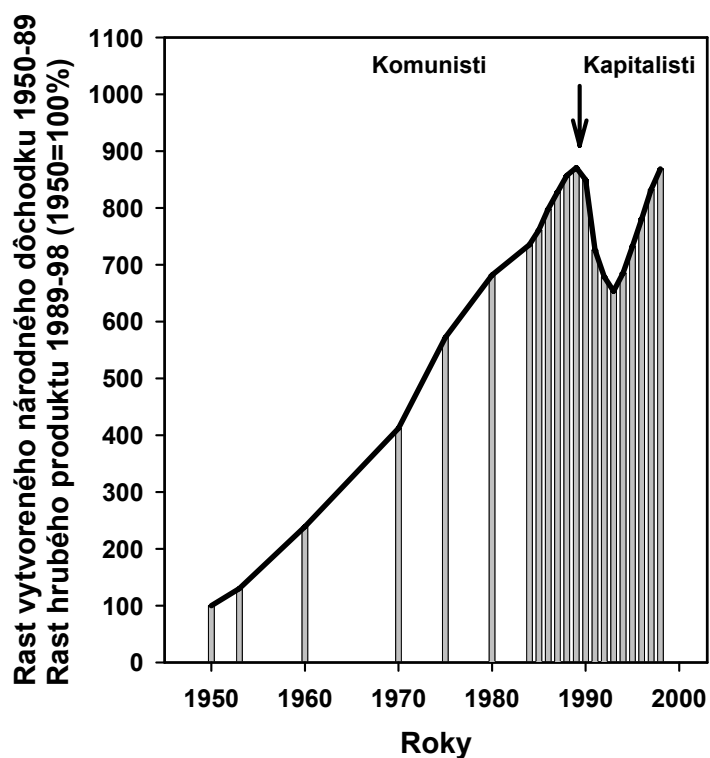
Po revolúcii 1989 okydávači mali a majú možnosť dokázať, ako to všetko dobre ide, keď sa odstránia skorumpovaní komunisti, plánované

[66] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

hospodárstvo a všel'udové vlastníctvo a riadia to už len oni. Jednoducho, keď urobia to, čo nám radili západní a naši ochrancovia demokracie, humanity a civilizácie. Uvediem niektoré štatistické údaje, ktoré ukazujú, čo vlastne dosiahli.

Na charakterizáciu schopnosti systému alebo vlády riadiť ekonomiku sa používa hrubý domáci produkt (HDP) štátu. Obrázok č. 7 ukazuje HDP Slovenska, v čase keď ho riadili komunisti, ako aj v období po roku 1989, keď ho riadili kapitalisti. Z obrázka vidieť, že komunisti po roku 1948 nezaviedli šokovú terapiu, nehlásali že najprv treba všetko zničiť a až potom budovať, a dokázali, že HDP Slovenska stúpal prudkým tempom a za 40 rokov vzrástol 8 ráz. Rád by som vyjadril vďaku a obdiv ľuďom, ktorí toto dosiahli. Predpokladám, že v tisícročnej histórii to bolo obdobie najdynamickejšieho rozvoja na území Slovenska. A vy ste to dokázali, komunisti, máte byť na čo hrdí. Samozrejme, že v mnohom museli poslúchať komunistických poradcov z Východu. Tento trend sa prudko zmenil, keď sa ujali vlády kapitalisti a začali poslúchať kapitalistických poradcov zo Západu. Rast HDP sa zastavil a klesal, a až po roku 1993 začal stúpať a o desať rokov (v roku 1999) dosiahol takú hodnotu, ako mal v roku 1989.

HDP hovorí o tom, koľko sa vyprodukovalo na Slovensku za rok. Je to parameter, ktorý sa často používa na zdôraznenie úspešnosti ekonomiky, ale ktorý nemusí súvisieť so životnou úrovňou. HDP zahŕňa produkciu pozitívnu a negatívnu. Napríklad, keď sa postaví autostráda, tak HDP sa zvýši úmerne práci na autostráde. Predstavme si, že ju niekto postaví zle. Tým sa však zvýši HDP rovnako, ako keby sa postavila dobre. Navyše, túto zlú autostrádu bude treba odstrániť, čím sa zvýši HDP na dvojnásobok. A konečne bude potrebné postaviť dobrú autostrádu. Tým sa HDP zvýši na trojnásobok pôvodnej autostrády. Znamená to, že keď niekto postaví zlú autostrádu, HDP sa zvýši tri razy viac, ale životná úroveň klesne nižšie, ako keby sa postavila na prvý raz dobre a HDP by sa zvýšil len jeden raz. Ešte markantnejší príklad by sa dal uviesť, keby sa niekto v budovateľskom kapitalistickom ošiali rozhodol vybudovať modernú Bratislavu a začal by tým, že celé mesto by najskôr buldozérmi zrovnal so zemou. Práce vykonané na zrovnávaní Bratislavy by dobre zvýšili náš HDP a mnohí by sa ním vedeli aj pochváliť.

Štatistická ročenka '91 České a Slovenské fed. republiky 1991
(Rast vytvoreného národného dôchodku 1950-1989, str. 66)
Štatistická ročenka Slovenskej republiky 1999
(Hrubý domáci produkt 1989-1998, str. 32)

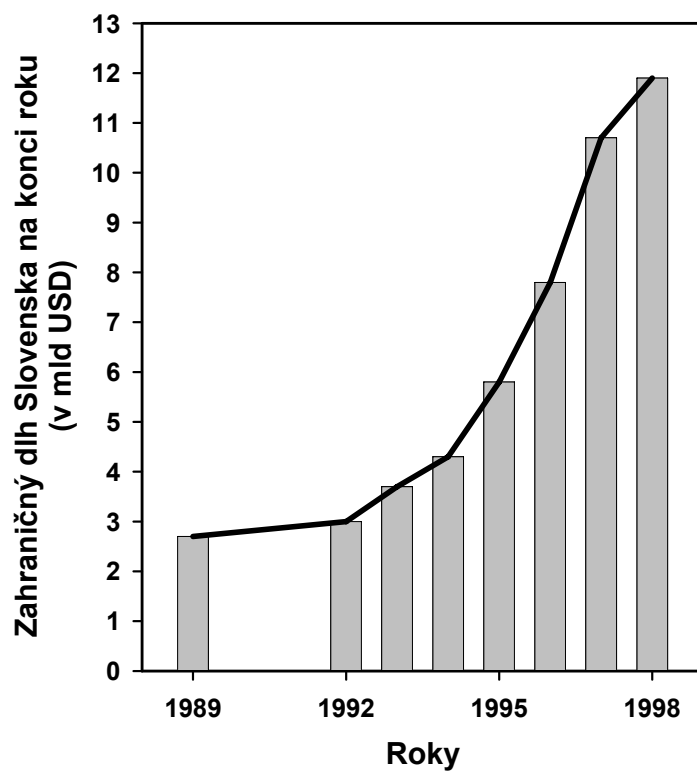
Obrázok č. 7

Zaujímavé je, ako ukazuje obrázok č. 8, že Slovensko si od roku 1992 do roku 1998 vrátane, požičalo okolo 9 miliárd US dolárov, čo pri dnešnom kurze 45:1 (jún 2000) je okolo 405 miliárd Sk. Kapitalistické vlády si za 6 rokov vlády požičali 3 razy viac, ako si požičali komunisti za 40 rokov, a pritom komunisti dokázali zvýšiť HDP za prvých desať

[68] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

rokov 2-krát. Keď to prepočítam, tak počas šiestich rokov si kapitalistické vlády požičiavali 185 miliónov Sk denne, zahŕňajúc soboty, nedele a všetky sviatky. Paradoxne i napriek tomuto dlhodobému požičiavaniu peňazí spravovali Slovensko tak diletantsky, že v HDP zaznamenalo za 10 rokov kapitalizmu úpadok a až v roku 1999 dosiahlo úroveň roku 1989. Zaujímalo by ma, ako by vyzerali hodnoty HDP počas vládnutia kapitalistických vlád, keby si nepožičiavali 185 milióna Sk denne. Možno, že občania Slovenska by začali zomierať od hladu a museli by nakradnúť drôty a ísť drôtovať hrnce niekam do Afriky.

Komunisti za 40 rokov vládnutia si požičali len 2,7 mld USD, a popritom mnohonásobne zvýšili produkciu Slovenska a životnú úroveň. Na základe tohto faktu a z grafov prezentovaných v tejto kapitole s obdivom hodnotím relatívne vysokú profesionálnu prácu komunistov v porovnaní s diletantskou prácou súčasných kapitalistov.

Národná obroda 9.2.1998

Obrázok č. 8

Malé a veľké záhady HDP na Slovensku

„Ale kto sú vlastne tí prekliati červení?“

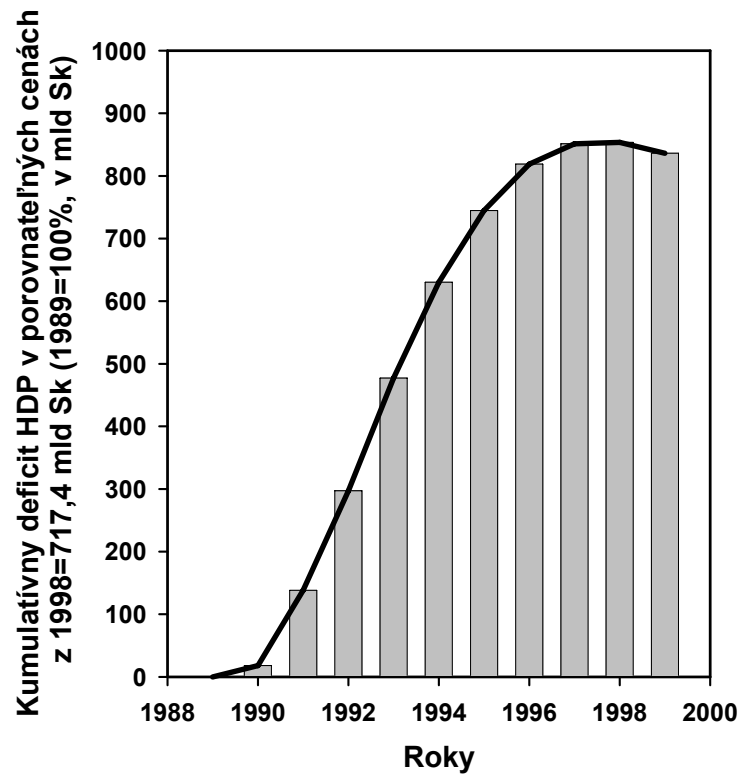
„Prekliaty červený je každý, kto chce 30 centov, keď platím 25.“

John Steinbeck: The Grapes of Wrath

Pozrime sa podrobnejšie na HDP Slovenska za posledných 10 rokov. Zopakujem, že v roku 1999 HDP Slovenska dosiahol hodnotu, akú dosiahli komunisti v roku 1989. Keby sme predpokladali, že HDP za komunizmu po roku 1989 už nebude stúpať a udrží si rovnakú hodnotu 10 rokov, môžeme vypočítať, o koľko peňazí prišlo Slovensko za týchto predpokladaných podmienok prepadosť HDP po roku 1989.

Kumulatívny deficit HDP ukazuje obrázok č. 9. V roku 1999 dosiahol hodnotu 836 miliárd Sk. Tieto peniaze chýbajú školstvu, zdravotníctvu, vede, kultúre a neviem kde ešte. Zaujímavé je, že v množstve súčasných politických káuz sa nevyskytuje jedna z najdôležitejších, a to, kto je zodpovedný za spreneveru 836 miliárd Sk na Slovensku za posledných 10 rokov v dôsledku zníženia HDP.

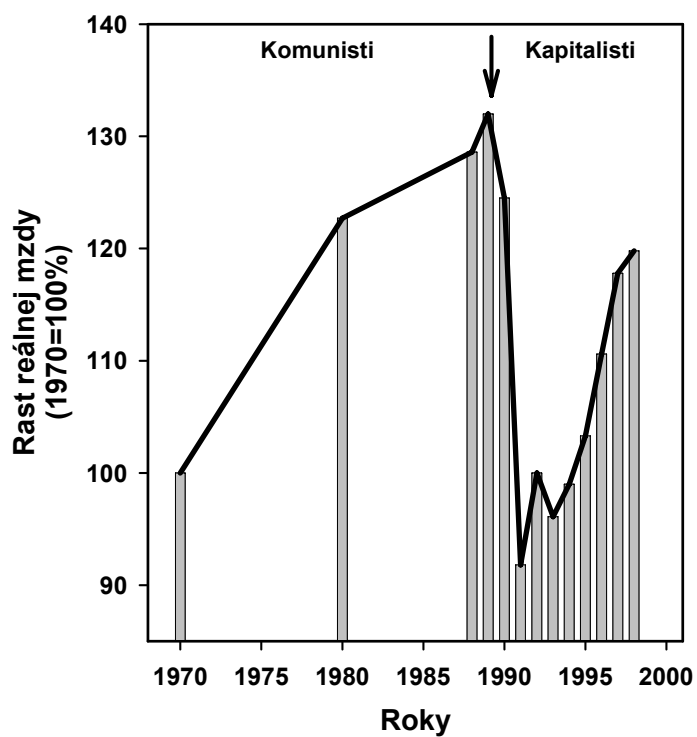
Opäť sa vrátim k HDP na obrázku č. 7. HDP v roku 1999 sa vyrovnalo HDP z roku 1989. Pozrime sa, či aj reálna mzda a životná úroveň sa vyrovnali. Obrázok č. 10 ukazuje reálnu mzdu na Slovensku od roku 1970 do roku 1998. Reálna mzda stúpala za socializmu, po roku 1989 prudko klesla a dostala sa na úroveň okolo roku 1970, v roku 1998 stúpala, až sa dostala až na úroveň pred rokom 1980, stále je však o 9% nižšia ako v roku 1989. Niektoré rozbory životnej úrovne ukazujú, že životná úroveň na Slovensku v roku 1999 dosahuje len 80 % životnej úrovne, ktorú sme mali za socializmu v roku 1989. Spotrebiteľské ceny sa prudko zvýšili po roku 1989 (obrázok č. 11). Milý čitateľ, porovnaj si, koľkokrát sa zvýšil tvoj príjem za posledných desať rokov a koľkokrát sa zvýšili spotrebné ceny.

Pravda 3.1.2000
HDP v cenách z roku 1998 = 717,4 mld Sk

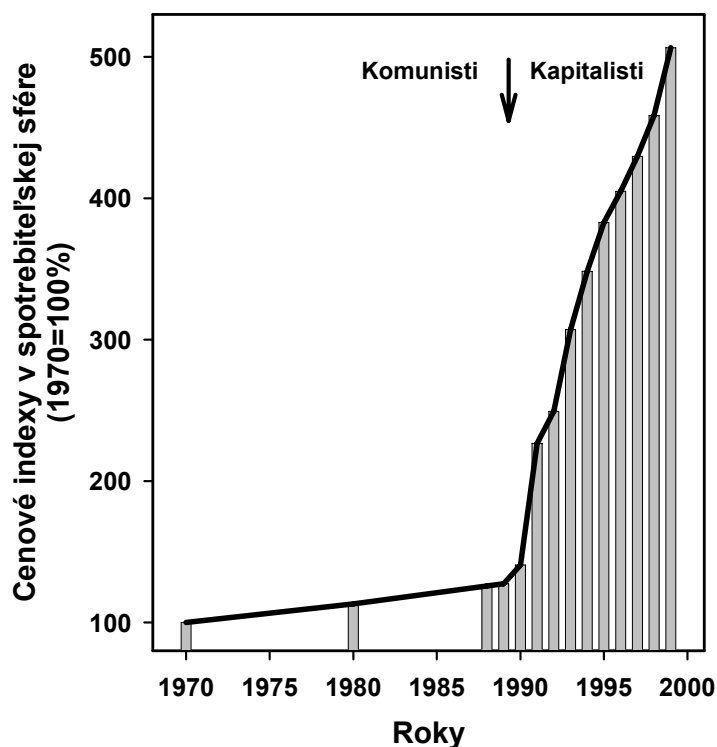
Obrázok č. 9

[72] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

Štatistická ročenka Slovenskej republiky 1999

Obrázok č. 10

Štatistická ročenka Slovenskej republiky 1999

Obrázok č. 11

Zaujímavé je, že i keď HDP v roku 1999 dosiahol úroveň roku 1989, životná úroveň a reálne mzdy túto úroveň nedosiahli. Vyčíslim približne v Sk, aký je to rozdiel. HDP Slovenska v roku 1998 bol 717,4 mld Sk. Keď reálne mzdy boli o 9% nižšie, odrážali o 9%, t.j. o 64,6 mld Sk nižší HDP. Podobne, keď životná úroveň bola v roku 1999 o 20% nižšia ako v

[74] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

roku 1989 a HDP v týchto rokoch bolo rovnaké, vyplýva z toho, že životná úroveň v roku 1999 odrážala o 20% nižší HDP, t.j. o 143,5 mld Sk nižší HDP (v cenách z roku 1998). Ako je to možné? Kde sa stratilo v roku 1999 zo slovenského HDP 64,6 mld Sk v prípade reálnej mzdy alebo 143,5 mld Sk v prípade životnej úrovni?

Aká je výška „desiatku“, ktorú v súčasnosti platia slovenskí motroci cudzím a našim motrokárom?

Minister vnútra Ladislav Pittner uviedol, že ... približne 100 miliárd Sk sa nelegálne pobralo zo Slovenska. A to, že dnes v našich bankách je zlých úverov, teda nesplácaných a bez reálnych záruk, za 140 miliárd Sk.

Hospodársky denník 16.-17.6.2000

A prichádzame k najväčšej záhade HDP Slovenska. Prečo, keď v roku 1999 už máme rovnaký HDP ako v roku 1989, naša vláda si nemôže dovoliť dotovať poľnohospodárstvo, nájomné, elektrinu, teplo ako v roku 1989 za socializmu? Prečo nemôžeme v takom rozsahu podporovať školstvo, zdravotníctvo, vedu a kultúru, ako to za socializmu dokázali komunisti v roku 1989 s rovnakým HDP? Prečo nemáme také reálne mzdy a životnú úroveň ako v roku 1989? Koľko je to miliárd Sk, ktoré by potrebovala súčasná vláda, aby mohla podporovať tieto odvetvia, ako to robili komunisti s rovnakým HDP? Je to presne toľko miliárd korún, koľko platíme my motroci XXI. storočia ako „desiatok“ motrokárom. Pri troche úsilia by sme aj vedeli vyrátať, akú výšku desiatka platíme. Stačí len porovnať v súčasných reálnych cenách, čo všetko sa z HDP v roku 1989 dalo zabezpečiť a čo všetko sa zabezpečuje v roku 1999. Len zhruba načrtnem postup. Len z porovnania reálnej mzdy nám vychádza, že platíme desiatok vo výške 64,6 miliardy korún. K tomu treba pripočítať rozdiel v dotáciách do poľnohospodárstva (okolo 28 mld Kčs ročne do roku 1990 a 9 mld Kčs po roku 1990), dotácie na teplo, bývanie, sociálnu sféru, financovanie školstva, zdravotníctva a podobne. Nepoznám presné údaje, ale môže to byť okolo 100 miliárd Sk ročne (a možno aj viac) z HDP Slovenska 717,4 mld Sk (v roku 1998), čo je 14-percentný „desiatok“. Mám pocit nespravodlivosti, lebo môj pra-prastarý otec kedysi dávno za feudalizmu platil veľkomožnému pánovi len desatinu z úrody (10% HDP).

Len mi tak napadá: Je 14-percentná výška „desiatka“ pre motrokov stredoeurópskeho a východoeurópskeho typu vysoká, alebo nízka

Malé a veľké záhady hospodárenia na Slovensku [75]

v porovnaní s motrokmi latinskoamerického, afrického alebo ázijského typu? Bude v budúcnosti výška nášho „desiatka“ rásť alebo klesať? Neviem, ale predpokladám, že Veľkí samci a Veľkí samci virtuálnej reality to už vedia.

Podobne ako motroci nevedia, na koho pracujú, kto dostáva desiatok ich práce, tak ani motrokári popíjajúci martini na terase hotelového bazéna nemajú ani potuchu, za koho peniaze si užívajú. Táto nevedomosť je produktom súčasného globálneho neoliberalizmu.

Kedy nám záhadu nášho súčasného úspešného HDP vysvetlia súčasní demokrati? Kedy vymenujú komisiu na vyšetrenie zločinov kapitalizmu, ktorá by skúmala nesúlad vo výške HDP s reálnymi mzdami a životnou úrovňou, a hlavne, kde sa strácajú desiatky miliárd korún ročne zo Slovenska? Komu ich odovzdávame? Získajú morálnu odvalu, že by sa začali zaujímať o takéto dôležité veci? Ťažko, lebo by mohli zistiť, že už máme desať rokov motroctva za sebou.

Pomaly si však zvykáme.

Priemyselná produkcia

Postavenie politických, ekonomických a kultúrnych manažérov na Slovensku po roku 1989 sa dá porovnať s postavením amerických Indiánov – divochov v Španielsku, ktorých tam doniesli kolonizátori v 16. storočí z novoobjavenej zeme. Indiánov v Španielsku ostrihali, umyli, obliekli do európskych šiat a dokonca ich naučili aj po európsky jesť. Takto sa Indiáni pohybovali medzi vyššou vrstvou španielskej spoločnosti, kde si po svojom vysvetľovali, ako španielske kráľovstvo a život na starom kontinente funguje. Pri povrchnom pohľade na Indiánov pri stolovaní s vyššou šľachtou by sa zdalo, že zapadli do spoločnosti a vedia, ako to tam chodí. V rovnakom postavení ako títo americkí Indiáni boli a ešte sú mnohí politickí, ekonomickí a kultúrni manažéri Slovenska v súčasnom politickom, ekonomickom a kultúrnom globálnom systéme sveta.

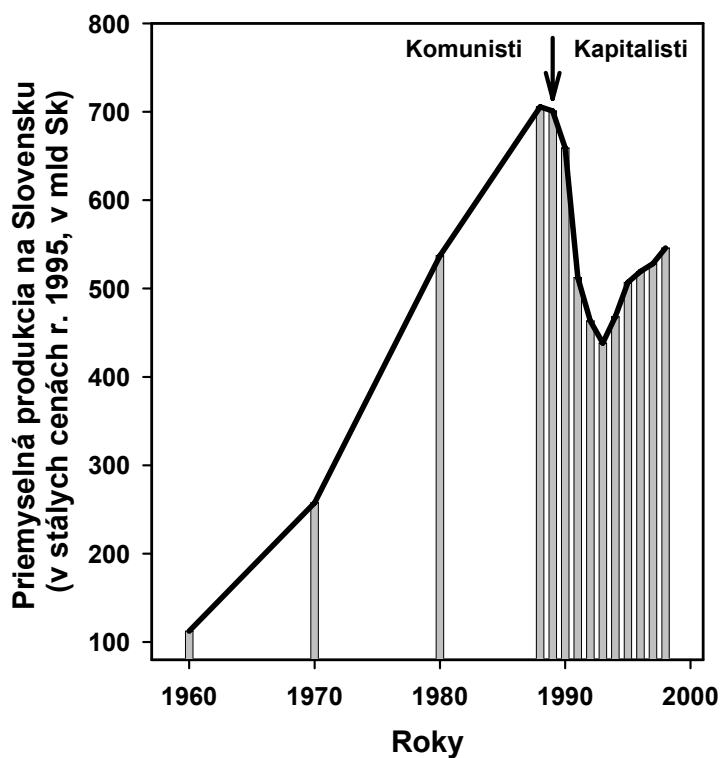
Juraj Janošovský: Naše indiánske roky

Vývoj priemyselnej produkcie na Slovensku má podobnú tendenciu ako vývoj HDP. Ako vidieť z obrázka č. 12, keď priemysel riadili komunisti na princípe centrálného plánovania a štátneho vlastníctva, tak priemyselná produkcia na Slovensku prudko stúpala, a od roku 1960 do

[76] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

roku 1989 stúpla 7 ráz. Opäť vyjadrujem svoju vďaku a obdiv ľuďom, ktorí to dosiahli. Až teraz si uvedomujem profesionalitu, zodpovednosť a relatívnu úspešnosť komunistov v porovnaní so súčasnými diletantmi, ktorí riadia Slovensko od roku 1989. Opäť predpokladám, že to bol najdynamickejší rozvoj na území Slovenska za posledných tisíc rokov. Keď priemysel začali riadiť kapitalisti podľa kapitalistických poradcov a ich zákonov, produkcia priemyslu klesla na úroveň, aká bolo približne pred 20 rokmi, a v roku 1998 mala hodnotu podobnú ako za socializmu v roku 1980.

Obrázok č. 12 taktiež vyjadruje vysoký stupeň diletantstva vládnych štruktúr pri riadení nášho priemyslu po roku 1989. Paradoxné je, že okydávači v tomto a v ďalších prezentovaných prípadoch sú diletanti v porovnaní s komunistami, ktorých okydávajú. Pamätám sa, ako pred rokom 1989 Rádio Slobodná Európa, Hlas Ameriky, naši a cudzí disidenti a podomoví mudrlanti pri pravidelnom okydávaní zdôrazňovali neschopnosť koncepcie komunistov pri budovaní priemyselného štátu, tvrdili, že centrálné plánovanie a štátne vlastníctvo je katastrofa pre ekonomický vývoj. Stále poukazovali na to, aký je kapitalistický systém vynikajúci a dávali nám za príklad Nemeckú spolkovú republiku, pričom nikdy nespomenuli víťazstvá kapitalistického systému v Ekvádore alebo v Kolumbii a v ďalších 80-tich krajinách sveta. Pripomínali nám, že zaostávame vo vývoji a nie sme konkurencie schopní, že ideme dopredu pomalšie ako najvyspelejšie kapitalistické krajiny. A teraz za desať rokov kapitalizmu na Slovensku nás okydávači presvedčili o pravdách, ktoré hlásalo Rádio Slobodná Európa, Hlas Ameriky, naši a cudzí disidenti a podomoví mudrlanti. Hľadím na štatistické údaje na obrázkoch v tejto knižke, a pýtam sa, kedy dokážu to, o čom nás dlhé roky presviedčali spolu s Rádiom Slobodná Európa, s Hlasom Ameriky naši a cudzí disidenti a podomoví mudrlanti. Kedy dokážu aspoň toľko ako komunisti. Pri sledovaní štatistických údajov silnie vo mne pocit, že možno okrem okydávania vlastne nič iné nevedia a štatistické údaje na prezentovaných obrázkoch to dokazujú.

Štatistická ročenka Slovenskej republiky 1999

Obrázok č. 12

Pritom si treba opäť uvedomiť, že kapitalistické vlády počas desaťročného vládnutia si požičali zo zahraničia viac ako 9 miliárd US dolárov. Rád by som vedel, ako by vyzeral vývoj na obrázku č. 12 a na ďalších obrázkoch v tejto kapitole, keby si okydávači žiadne peniaze nepožičali. Kam by až klesla priemyselná produkcia Slovenska? Do ktorého storočia? Ako je možné, že Čína vďaka nákupu moderných

[78] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

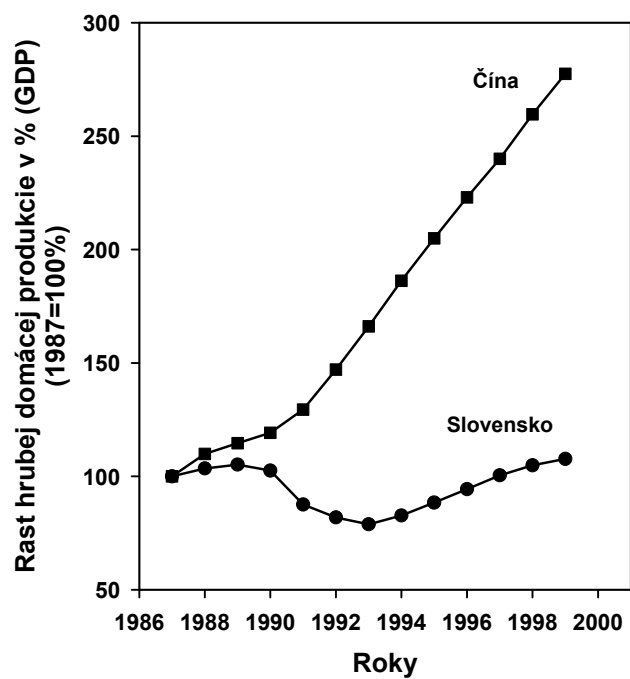
technológií zaznamenáva ustavičný hospodársky rast (obrázok 13), a Slovensko nie? Veď nové technológie na Slovensku by mali zabezpečiť vyšší rast HDP a vyššiu životnú úroveň ako staré, primitívne komunistické technológie. Ako ukazujú obrázky v tejto kapitole, nové technológie nedokázali na Slovensku ani to, čo staré komunistické. Kde je postata tejto záhady? Vyplýva z toho, že Slovensko sa kolonizuje a Čína je suverénny nezávislý štát, ktorý si riadi hospodárstvo bez cudzieho vplyvu. Myslím si, že je to tak.

Ako len barbari vyrábajú zbrane

Veľký podiel na znížení priemyselnej produkcie mala aj takmer úplná likvidácia zbrojárskeho priemyslu na Slovensku, ako ukazuje obrázok č. 14. Zbrojárska výroba za pár rokov kapitalizmu na Slovensku sa znížila na 10% výroby z obdobia socializmu. Cudzi poradcovia za socializmu nám stále pripomínali, že vyrábať zbrane je nehumánne. Preto na obrázku č. 15 som porovnal výdavky štátov na zbrojenie zoradené podľa objemu zbrojenia. Je zaujímavé, že USA vynakladajú na zbrojenie viac ako ďalších 5 najvyzbrojenejších štátov sveta a niekoľkonásobne viac ako ich potenciálni nepriatelia. Bohužiaľ, Slovensko s výdavkami na zbrojenie okolo dvoch mld USD ročne sa mi do grafu nedostalo.

Ako komunisti budovali králikárne

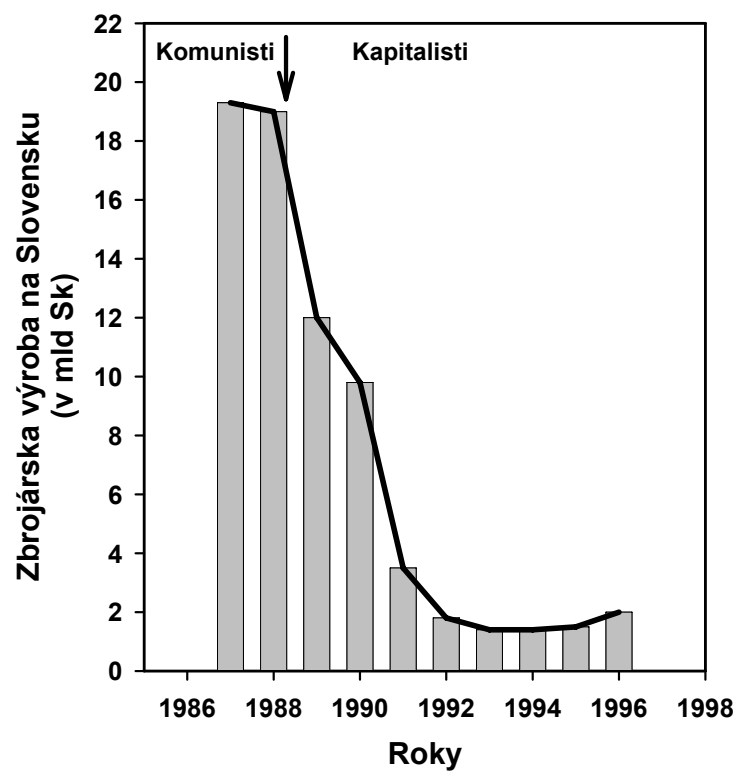
Václav Havel, humanista s veľkým H, často zdôrazňoval, že za socializmu komunisti budovali namiesto bytov králikárne. Zaujalo ma to a tak som si pozrel, ako to s našimi králikárňami vlastne bolo. Na obrázku č. 16 som nakreslil, koľko bytov sa ročne na Slovensku odovzdávalo za socializmu a koľko teraz za kapitalizmu. Pred rokom 1989 sa na Slovensku odovzdávalo ročne okolo 33 000 bytov. Ihneď po zmene systému produkcia bytov prudko klesla a pohybuje sa okolo 7000–8000 bytov ročne, čo je okolo 23% produkcie z čias, keď stavebníctvo riadila komunistická strana.

Štatistická ročenka '91 České a Slovenské federatívni republiky 1991
Štatistická ročenka Slovenskej republiky 1999
Hospodársky denník 27.4.2000

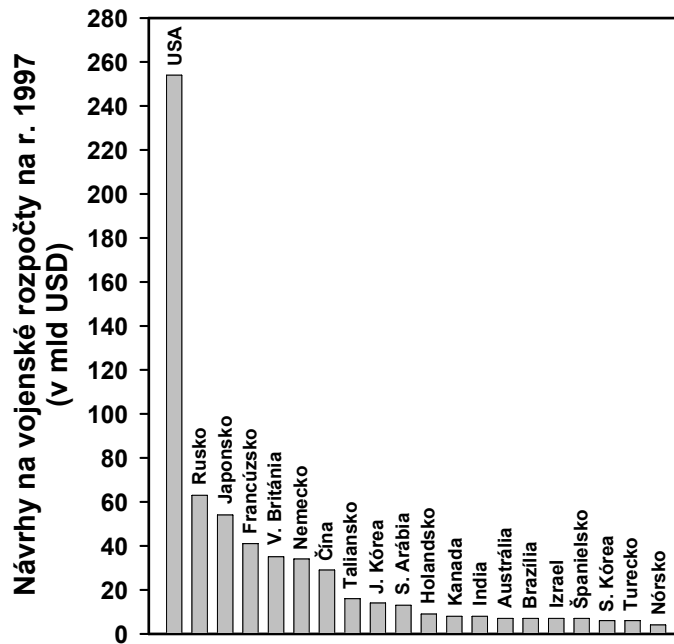
Obrázok č. 13

[80] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

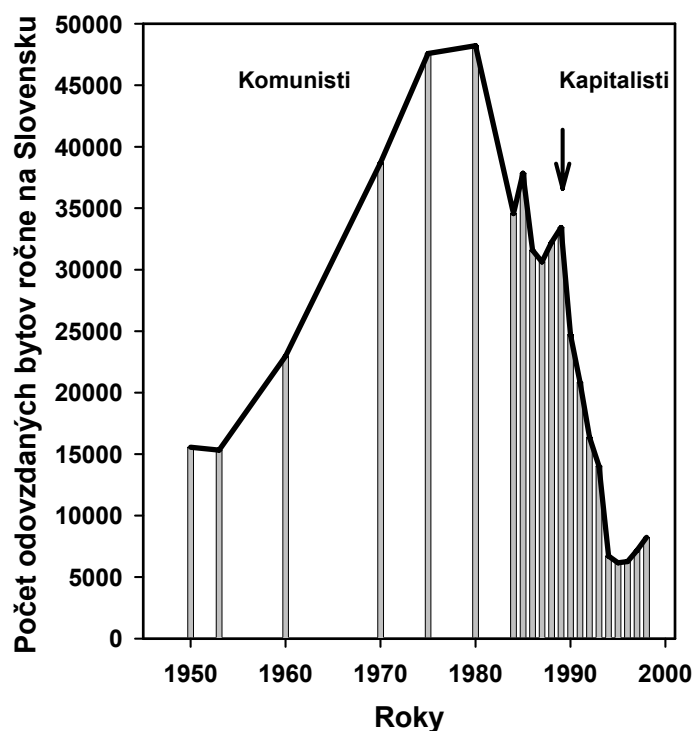
Národná obroda 9.12.1997

Obrázok č. 14

Obrázok č. 15

[82] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

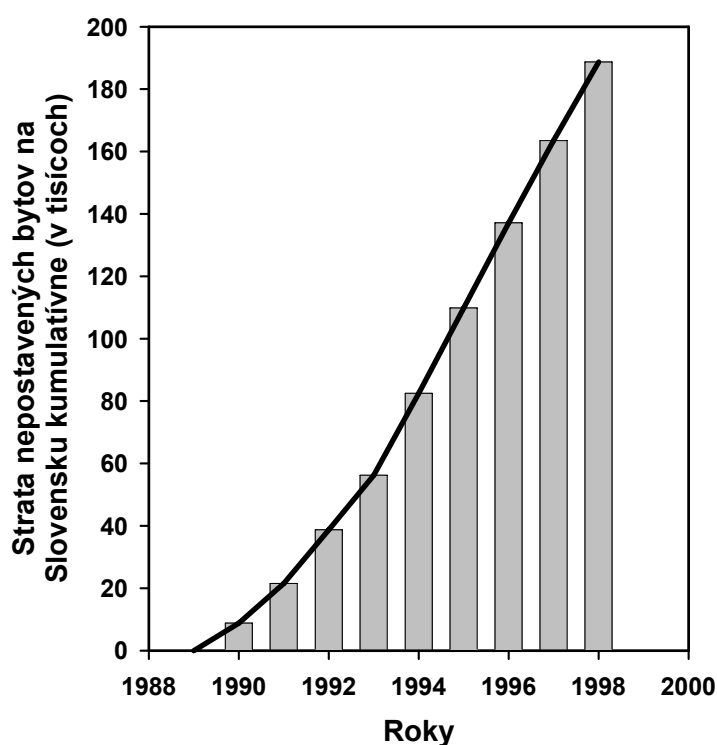

Štatistická ročenka '91 České a Slovenské federatívni republiky 1991
Štatistická ročenka Slovenskej republiky 1999
Národná obroda 31.12.1997

Obrázok č. 16

Nejakým záhadným spôsobom sa ponovembrovým hrdinom podarilo zlikvidovať výstavbu bytov na Slovensku. Predpokladám, že museli chodiť na odborné školenia, aby to zvládli. Komunisti boli schopní zabezpečiť výstavbu 15 000 bytov ročne už v roku 1950, keď sa obnovovalo vojnou zničené hospodárstvo. Kapitalistické vlády v rokoch 1995–8 vedeli zabezpečiť výstavbu len 6–8 tisíc bytov a pritom mali k dispozícii neporovnateľne výkonnejšiu technológiu. Ako vidieť z obrázka 16, výstavbu bytov vrátili o 50 rokov dozadu, pred rok 1950. Škoda, že sa

mi nepodarilo zohnať údaje o výstavbe bytov na Slovensku počas prvej a druhej svetovej vojny, prípadne v 19. alebo v 18. storočí. No predpokladám, že naše kapitalistické vlády zničili naše stavebníctvo vo väčšej miere ako druhá svetová vojna, čo by stálo za zápis do Guinnessovej knihy rekordov.

Štatistická ročenka '91 České a Slovenské federatívni republiky 1991
Štatistická ročenka Slovenskej republiky 1999
Národná obroda 31.12.1997

Obrázok č. 17

Samozrejme, v dôsledku kapitalistických reforiem deficit bytov na Slovensku stále narastá, ako vidieť z obrázka č. 17. V roku 1998 tento

[84] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

deficit predstavoval už 188 687 bytov, alebo králikárni, ako ich nazval Václav Havel. Pre zaujímavosť som prepočítal trend deficitu bytov na Slovensku v budúcnosti. Keby deficit bytov pokračoval takým tempom ako za posledné roky, za predpokladu, že Slovensko má okolo 2 000 000 bytov, budú v roku 2066 byty chýbať pre všetkých občanov, možno okrem slovenskej šľachty a vládnych a politických predstaviteľov. Zaujímá ma, kedy okydávači prestanú okydávať a začnú stavať byty takým tempom, ako to robili okydávaní komunisti. A aby som nezabudol, kedy trojizbový byt bude taký lacný, aby si ho mohol kúpiť aj pracujúci občan.

Stále hľadám, kde sú demokrati, ktorí ustavične zdôrazňujú neschopnosť socialistického systému v priemysle. Pravdepodobne nemajú čas si ani pozrieť Štatistickú ročenku 1999, aby zistili, ako to vlastne je. Nech teraz ukážu, čo vedia. Viem isto, že by tajne plakali od radosti, keby vedeli riadiť priemysel a poľnohospodárstvo tak, ako to vedeli komunisti, a keby dosiahli aspoň porovnateľné výsledky. Možno sa však mýlim, možno im to je všetko jedno, veď o seba sa už dobre postarali.

Záverom len konštatujem: Skrátka, byty nie sú, ale zato si mladí ľudia bez bytov môžu v obchode vybrať z 34 druhov zubných pást a 44 druhov šampónov a podobných potrebných vecí, na ktoré už kapitán James Cook nachytil v Polynézii v 18. storočí domorodcov, ibaže použil sklenené koráliky a zrkadielka.

Poľnohospodárstvo socialistické a kapitalistické

Pretože som žil na dedine, zažil som socialistické poľnohospodárstvo na vlastnej koži. V päťdesiatych rokoch komunisti donútili násilím starého otca, stredne bohatého sedliaka, podpísať vstup do družstva, kde do spoločného majetku musel dať polia a kone. Bol som vtedy len niekoľkoročný chlapec a dodnes mi utkvel v pamäti obraz, keď komunisti brali starému otcovi jeho milované kone do družstva. Starý otec kľáčal na chodníku na hromade štrku, plakal a zo zúfalstva v úplnej bezmocnosti hádzal po celých hrstiach štrk na dvoch mužov (možno komunistov), ktorí mu z dvora odvádzali kone. Musela to byť veľká rana pre starého otca, ktorá sa asi nikdy už nezahojila. Starý otec a aj naša matka potom pracovali na družstve až do dôchodku a myslím si, že si nežili zle. Dokonca na základe faktov o poľnohospodárstve zo súčasnej

Malé a veľké záhady hospodárenia na Slovensku [85]

kapitalistickej éry po roku 1989 si myslím, že sme žili lepšie, ako by to bolo v prípade, keby majetok zostal v súkromných rukách u starého otca. Keď po viac ako tridsiatich rokoch po vstupe starého otca do družstva so súrodencami rozoberáme komunistické združstevňovanie, napoly vážne a napoly s humorom hovoríme našim rodičom: „Chvála Bohu, že vám tie majetky komunisti zobrali, nemuseli sme na nich drieť. Vďaka tomu sestra získala stredoškolské a my traja bratia sme v pohode získali vysokoškolské vzdelanie a pracujeme vo výskume a vývoji.“

Socialistické poľnohospodárstvo si pamätám aj z inej stránky. Z vysielania Rádia Slobodná Európa a Hlasu Ameriky, často z rozprávania okydávačov socializmu a komunistov, humanistov a demokratov, z tvrdení disidentov a podomových mrdulantov. Všetci unisono zdôrazňovali: „Združstevňovanie bol akt násillia a totality (to je pravda). Družstevné poľnohospodárstvo riadené na Slovensku komunistami je oveľa horšie ako súkromné poľnohospodárstvo v západnej Európe. Družstvá sú rozhárane, primitívne a hlúpo organizované. Je v nich veľký neporiadok, nikto tam poriadne nepracuje, družstevníci majú negatívny vzťah k spoločnému majetku. A za to všetko sú zodpovední komunisti. Združstevňovanie bol hlúpy výmysel komunistov, ktorý zabránil, aby sa poľnohospodárstvo dobre rozvíjalo, aby sme mohli mať dostatok a zdravé potraviny. Produktivita práce a produkcia poľnohospodárstva je u nás oveľa nižšia ako v západnej Európe. A oveľa nižšia ako v USA.“

Napríklad často zdôrazňovali, že poľnohospodárstvo v USA vyprodukuje toľko obilia, že si môžu dovoliť polovicu z neho vyvážať. Samozrejme, v tomto prípade zabudli poslucháčom povedať, že v USA je na 1 km² ornej pôdy 28 obyvateľov a na Slovensku je to 110 obyvateľov. To znamená, že USA má 2,6 rás viac ornej pôdy na 1 obyvateľa ako Slovensko. Mohli by sme sa spýtať, koľko percent poľnohospodárskej produkcie by vyvážalo Slovensko, keby sme mali 2,6 rás viac ornej pôdy na 1 obyvateľa. Socialistické Československo bolo zhruba sebestačné v potravinách. Z toho vyplýva, že keby na Slovensku bol pomer ornej pôdy k počtu obyvateľstva rovnaký ako v USA, Slovensko by vyprodukovalo 2,6 rás viac poľnohospodárskej produkcie a mohlo by vyvážať v prepočte na obyvateľa viac ako v USA. Lenže takéto počty sa v propagande neuvádzajú, lebo aj posledný pritakávač by si mohol uvedomiť, aké relatívne dobré poľnohospodárstvo bolo na Slovensku vybudované za vlády komunistov.

Pritakávačom sa za socializmu stále zdôrazňovalo, ako by sme sa mali fantasticky, keby poľnohospodárstvo bolo v súkromných rukách, kde by

[86] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

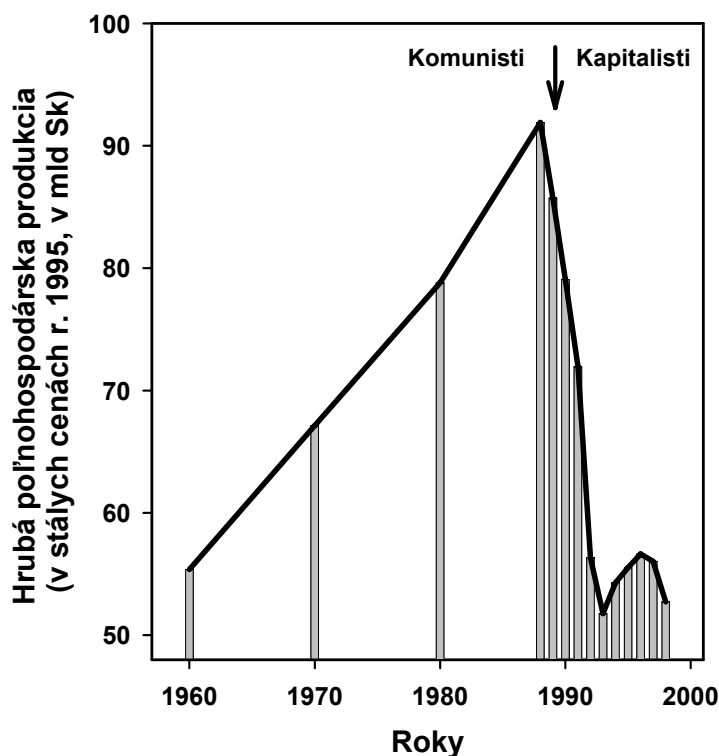
roľníkovi záležalo na tom, aby jeho kravíny boli pekné, kravičky pekne vyčesané, polia pekne obrobené. Roľník by mal iný vzťah k svojmu vlastníctvu, k pôde a hospodárskym zvieratám ako družstevníci, ktorým je všetko jedno. Zdôrazňovali, že keby sa odstránilo komunistické plánované hospodárstvo, všetko by išlo lepšie.

A stalo sa. Prišiel november roku 1989, komunisti boli odstránení a kapitalisti začali postupne riadiť poľnohospodárstvo na Slovensku. Ako boli úspešní v porovnaní s komunistami, ukazuje obrázok č. 18, kde som čerpal údaje zo Štatistickej ročenky Slovenska 1999. Z obrázka je zrejmé, že poľnohospodárska produkcia rástla, keď poľnohospodárstvo riadili komunisti, za čo im týmto ďakujem, a krachla ihneď, ako ho začali riadiť kapitalisti s mnohými poradcami z celého sveta.

Na obrázku č. 18 vidieť aj profesionalitu súčasných kapitalistických vládnych manažérov. Za štyri roky zničili slovenské poľnohospodárstvo tak, že ho vrátili na úroveň 60-tych rokov, t.j. 40 rokov späť. A nejakým záhadným spôsobom ho na tej úrovni stále držia. Také niečo dokážu len profesionálni deštruktéri. Keby som hľadal paralelu v histórii poľnohospodárstva na Slovensku, podobný pokles výkonnosti poľnohospodárstva si predstavujem v dobe, keď ho drancovali Turci kedysi v stredoveku.

Samozrejme, že Rádio Slobodná Európa, okydávači, humanisti, demokrati, kotolníci a disidenti sa o poľnohospodárstvo prestali zaujímať. Asi vedia prečo.

Niekedy sa úpadok poľnohospodárstva konštatuje v masmédiách, ale o skutočných príčinách úpadku sa nediskutuje. Napríklad, v slovenskej televízii STV1, 5.12.1999 v relácii „O 5 minút dvanásť“ odborníci diskutovali o poľnohospodárstve na Slovensku. Zhodli sa v tom, že poľnohospodárstvo zaznamenalo za desať rokov veľký úpadok. Z relácie vyberám niektoré údaje ako výsledok transformácie plánovaného socialistického poľnohospodárstva na trhové kapitalistické hospodárstvo.

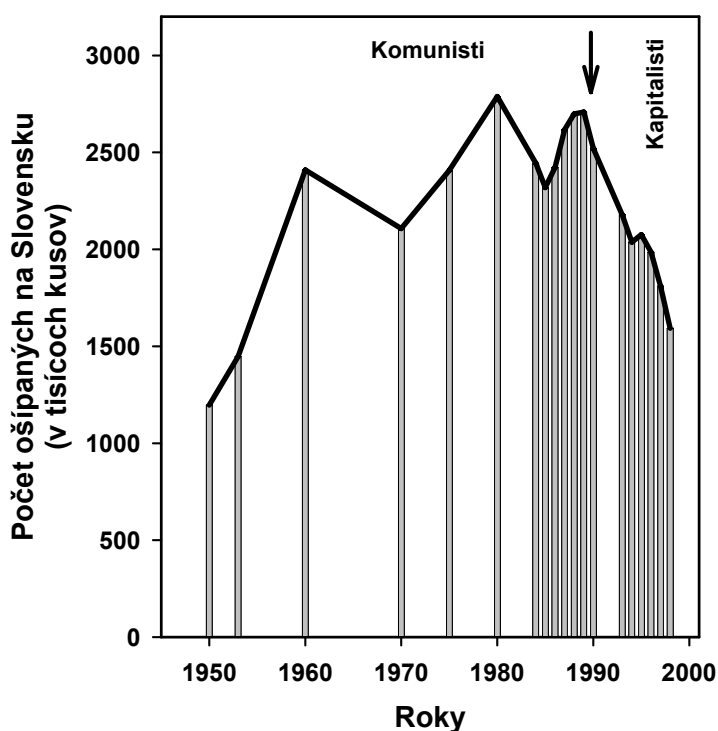
Štatistická ročenka Slovenskej republiky 1999

Obrázok č. 18

Hrubá poľnohospodárska produkcia sa od roku 1990 do roku 1997 znížila o 29,1%. Hrubá rastlinná produkcia poklesla o 33,2%. Hrubá živočíšna produkcia klesla o 25,9%. Komunistami riadené poľnohospodárstvo vykazovalo ešte v roku 1989 zisk 2,2 miliardy Sk. Ale už po troch rokoch kapitalizmu, roku 1993, vykazovalo stratu 14,5 mld Sk. Tú stratu sprevádzalo zníženie hodnoty hmotného a investičného majetku v poľnohospodárstve zo 190 mld Sk na 90 mld Sk. Bolo to spôsobené aj prudkým znížením dotácií do poľnohospodárstva. Podpora

[88] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

v poľnohospodárstve do roku 1990 bola 28 mld Kčs ročne. Na druhý rok klesla na 9 mld Kčs. V roku 1997 boli dotácie v EU na 1 ha pôdy 390 USD. Na Slovensku 92 USD.

Štatistická ročenka '91 České a Slovenské federatívni republiky 1991
Štatistická ročenka Slovenskej republiky 1999

Obrázok č. 19

Ako ukazuje obrázok č. 19, podobne po roku 1989 klesá počet ošípaných. V roku 1998 počet ošípaných klesol na hodnotu, akú dosiahli komunisti už pred rokom 1960. To znamená, že ponovembroví hrdinovia vrátili produkciu ošípaných o viac ako 40 rokov dozadu. Mám dojem, že

vláda sa týmto asi stará o naše zdravie. Budeme jesť menej bravčového a budeme mať menej škodlivého cholesterolu v krvi. Ak bude tento trend pokračovať, kedy na Slovensku slávnostne zabijú poslednú ošípanú? Ako sa dá vypočítať z extrapolácie, bude to niekedy ráno v roku 2013.

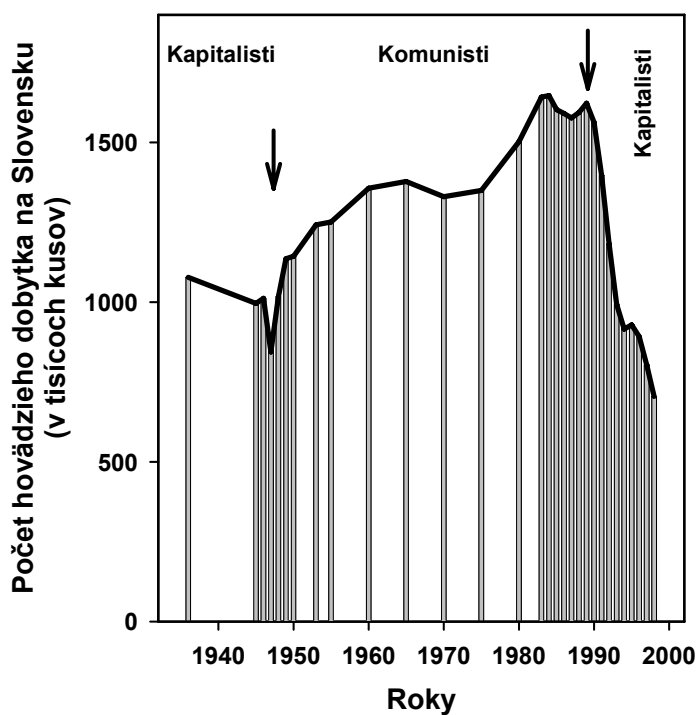
A ako je to s hovädzím dobytkom za komunistov a za kapitalistov? Obrázok č. 20 znázorňuje počet hovädzieho dobytku na Slovensku za komunizmu a kapitalizmu. V 80-tych rokoch sa ustálil na Slovensku počet hovädzieho dobytku na hodnote okolo 1,5 milióna kusov. Tento počet začal rapídne klesať po roku 1989, keď boli komunisti odstavení od moci a v poľnohospodárstve začali šafáriť okyďávači. V roku 1998 tento počet bol už len 705 000 kusov, čiže menej ako 50%. Prekvapujúce je, že tento počet je menší, ako bol v roku 1936 (najvzdialenejší rok, z ktorého som mohol zohnať údaje) a dokonca menší, ako bol po vojne, v roku 1945, keď na Slovensku bolo evidovaných 996 000 kusov hovädzieho dobytku. Znamená to, že okyďávači socialistického poľnohospodárstva za osem rokov vlády dokázali zdecimovať stavy hovädzieho dobytku na Slovensku lepšie ako Hitler, Červená armáda a slovenskí partizáni za druhej svetovej vojny dohromady. Tomu ja hovorím výkon, ktorý pokladám za umenie.

Zaujímalo ma ako v predchádzajúcom prípade, kedy by na Slovensku zabili posledný kus hovädzieho dobytku, keby jeho úbytok pokračoval nasadeným tempom. Z obrázka sa extrapoláciou dá vyrátať, že by to bolo niekedy začiatkom roku 2005. Dajme sa prekvapiť.

Pri pohľade na tieto grafy si kladiem otázku: Kde berú okyďávači napriek uvedeným skutočnostiam morálnu silu vehementne a bez oddychu okyďávať socializmus a komunistov? Akým mozgovým hárdiverom a softverom disponuje napríklad súčasný minister M. K., ktorý tvrdil po prevrate v roku 1989, že za štyridsať rokov socializmu sa na Slovensku nič nevybudovalo a že tu bola len veľká čierna jama? Neviem.

Čo k tomu dodať? **Keby si tieto obrázky obzeral Samo Chalúпка, zježili by sa mu vlasy a začal by písať báseň, ktorá by začínala: „Jajže, Bože, strach veľiký, vtrhli Turci na Poniky...“**

[90] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

Historická statistická ročenka ČSSR 1985
Štatistická ročenka '91 České a Slovenské federatívni rep. 1990 a 1991
Štatistická ročenka Slovenskej republiky 1999

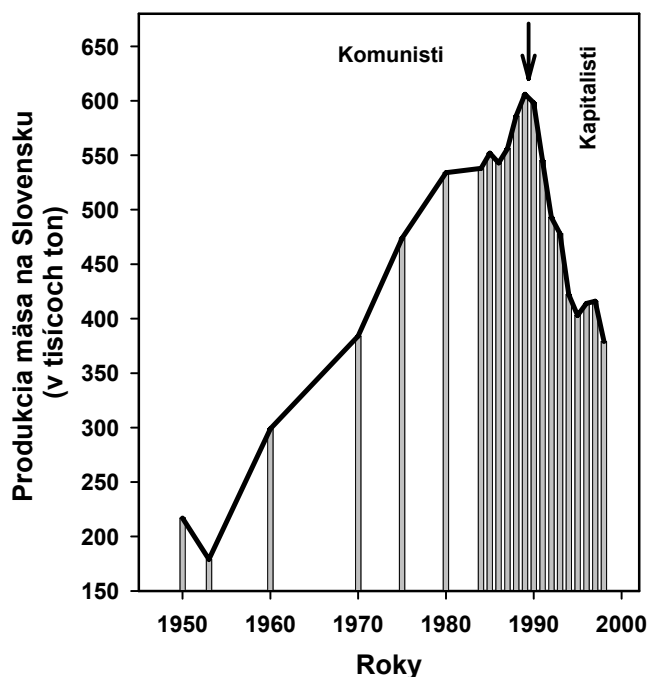
Obrázok č. 20

Chlieb náš každodenný daj nám dnes a odpusť nám naše viny

Z chlapčenských čias za socializmu sa pamätám, ako okydávači z Rádia Slobodná Európa, disidenti a podomoví mudrlanti pri okydávaní stále zdôrazňovali nedostatok potravín na Slovensku. Dokonca za socializmu koloval vtip o tom, že komunisti vymažú zo slovenskej

Malé a veľké záhady hospodárenia na Slovensku [91]

abecedy písmeno M, pretože ho nepotrebujú, lebo niet ani mäsa, ani mlieka, ani masla, ani masti. Z roku 1988 si pamätám dokumentárny film o nedostatku potravín v Československu, ktorý som videl v USA v televízii. Vo filme ukazovali, ako ľudia v Československu stoja v rade vraj pred potravinami. Až keď som si prečítal názov obchodu „Rýchle občerstvenie“ vedel som, o aký obchod ide.

Historická statistická ročenka ČSSR 1985
Štatistická ročenka '91 České a Slovenské federatívni republiky 1990 a 1991
Štatistická ročenka Slovenskej republiky 1999

Obrázok č. 21

[92] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

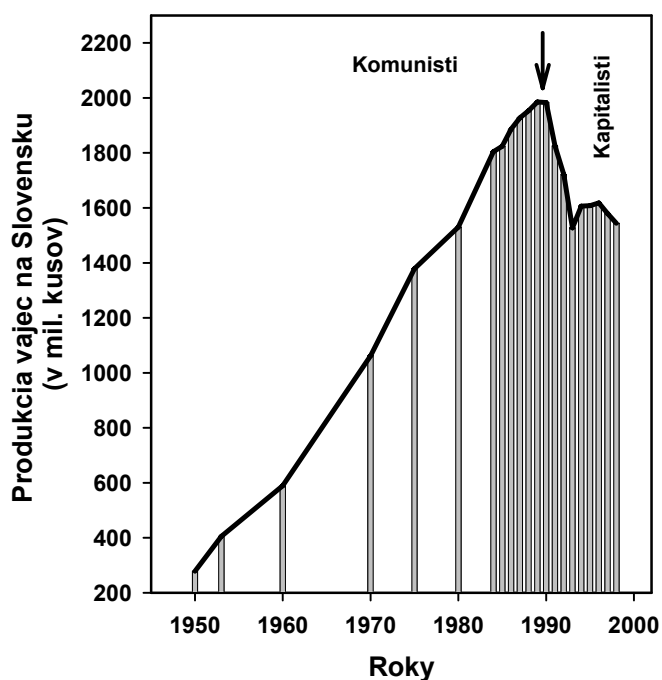
Ako to vlastne s našimi potravinami bolo a je, ukazujú nasledovné obrázky. Z obrázka č. 21 vidieť, že produkcia mäsa na Slovensku poklesla na krátky čas v roku 1953, ale potom stúpala až do roku 1989. Až okydávači spôsobili, že produkcia mäsa na Slovensku po roku 1989 prudko klesá a jeho produkcia v roku 1998 bola na úrovni roku 1970, t.j., aká bola pred 30 rokmi. Podobne to vychádza aj pri produkcii vajec (obrázok č. 22) na Slovensku. Produkcia vajec za socializmu sa každý rok pravidelne zvyšovala, a keby nedošlo v roku 1989 k odstráneniu „totality, keď sme sa potácali a plazili v tuneli“, tak sme o pár desaťročí mohli živiť Čiňanov vajcami. Až diletantské hospodárenie kapitalistov za posledných desať rokov zastavilo tento rast a vrátilo našu produkciu o dvadsať rokov dozadu do roku 1980. Je možné, že aj Čiňania sa tohto vývoja zľakli.

S produkciou mäsa, mlieka a mliečnych výrobkov súvisí aj zdravá výživa. Čo sme sa napočúvali za socializmu, ako nezdravo sa stravujeme, aké máme nezdravé potraviny a podobne. Čo keby sa okydávači pozreli, aký je výskyt salmonelózy v našich potravinách za kapitalizmu a porovnali to so zdravými socialistickými potravinami?

Obrázok č. 23 ukazuje spotrebu mäsa a mäsových výrobkov na obyvateľa na Slovensku. Z obrázka vidieť, že spotreba mäsa stúpala za vlády komunistov a klesla za vlády kapitalistov, pričom v roku 1998 je na úrovni roku 1975. Kapitalisti nám zariadili, že sme sa v spotrebe mäsa vrátili o 23 rokov dozadu. Skrátka, sloboda a demokracia nedovoľuje, aby si obyvatelia mohli dovoliť jesť toľko mäsa ako za socializmu. Kde sú humanisti, že to neroztrubujú do celého sveta, ako roztrubovali o nedostatku potravín za socializmu. Podobne nám okydávači za socializmu stále pripomínali, že mlieko a mliečne výrobky sú zdravé a jeme ich málo. Preto na obrázku č. 24 ukazujem, ako si ľudia mohli dovoliť kupovať mlieko a mliečne výrobky za socializmu a ako je to teraz za kapitalizmu. Z obrázka vidieť, že ich spotreba stúpala za vlády komunistov a klesla po roku 1989 za vlády kapitalistov, bohužiaľ, až na úroveň, ktorú komunisti dosiahli už v roku 1965. Predpokladám, že takýto prudký pokles spotreby mlieka a mliečnych výrobkov na Slovensku možno nastal počas prvej a druhej svetovej vojny alebo azda len počas čierneho moru v stredovekej Európe. Je to tragédia obyvateľov Slovenska, že nemajú prostriedky na to, aby si mohli kúpiť mlieka a mliečnych výrobkov toľko, koľko potrebujú. Že boli donútení vrátiť sa v spotrebe mlieka a mliečnych výrobkov o 35 rokov späť. Pravdaže, ako som už pripomenul, kapitalisti nás stále môžu utešovať tým, že hoci na

Malé a veľké záhady hospodárenia na Slovensku [93]

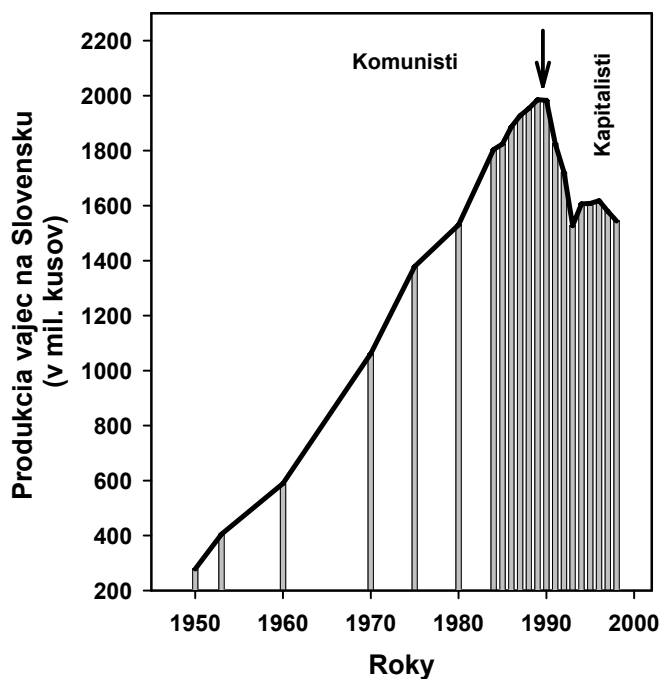
mlieko vždy nemáme, v obchodoch si môžeme vybrať z 34 druhov zubných pást a 44 druhov šampónov. Folklórom kritiky socialistického poľnohospodárstva zo strany Slobodnej Európy, disidentov a podomových mudrlantov boli aj hektárové výnosy obilnín. Tvrdili nám, že hektárové výnosy obilnín v západnej Európe sú vyššie ako v socialistickom Slovensku, čo je jasný dôkaz, že komunisti riadia poľnohospodárstvo oveľa horšie, ako by ho riadili súkromní farmári. Po

Historická statistická ročenka ČSSR 1985
Štatistická ročenka '91 České a Slovenské federatívni republiky 1990 a 1991
Štatistická ročenka Slovenskej republiky 1999

Obrázok č. 22

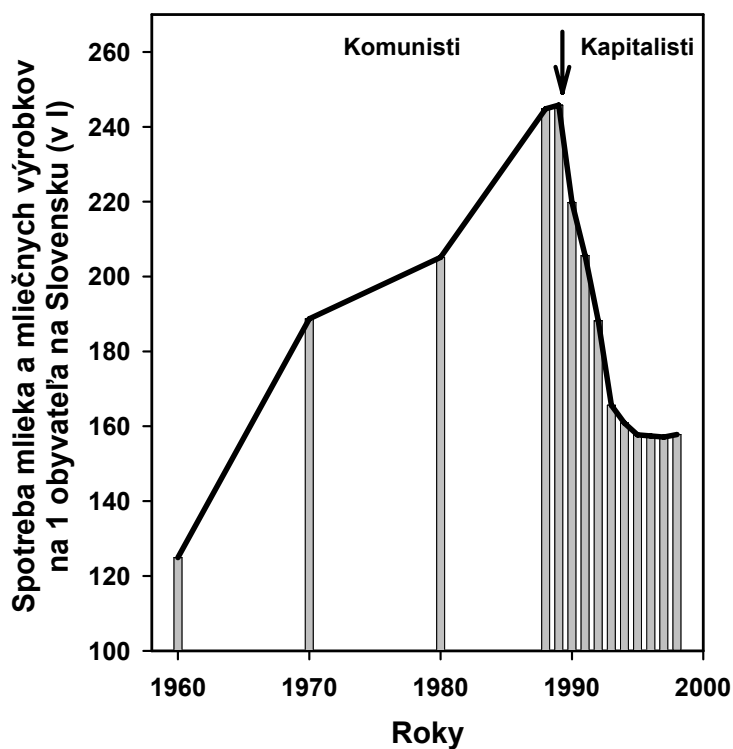
[94] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

Historická statistická ročenka ČSSR 1985
Štatistická ročenka '91 České a Slovenské federatívni republiky 1990 a 1991
Štatistická ročenka Slovenskej republiky 1999

Obrázok č. 23

roku 1989 sme sa mohli presvedčiť, či mali pravdu. Obrázok č. 25 porovnáva hektárové výnosy obilnín na Slovensku od roku 1950 do roku 1998. Z obrázka vidieť, že výnosy stúpali za vlády komunistov a klesajú za vlády kapitalistov po roku 1989. Výnosy v roku 1998 sú podobné ako v roku 1975, t.j. kapitalisti vrátili výnosy obilnín na Slovensku o 25 rokov dozadu. Z obrázka je jasné, že predpovede Slobodnej Európy,

Štatistická ročenka Slovenskej republiky 1999

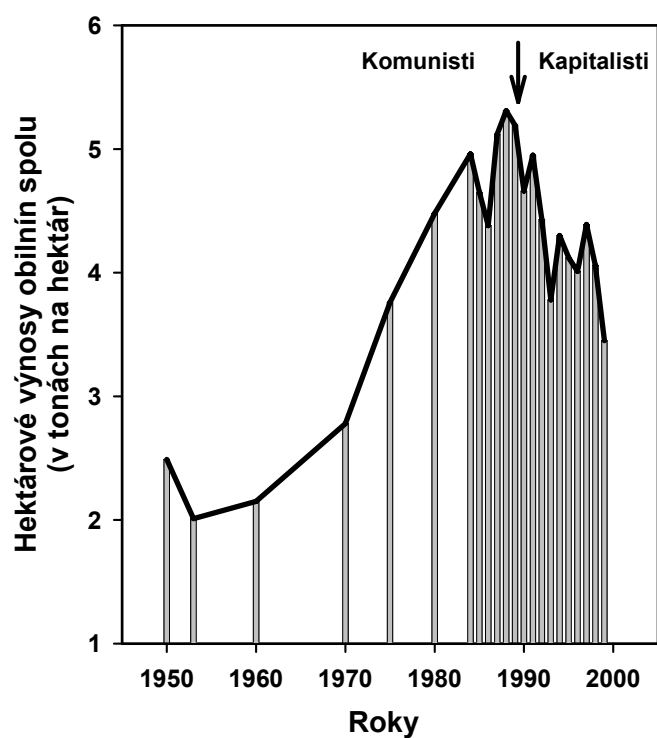
Obrázok č. 24

Hlasu Ameriky, disidentov a podomových mudrlantov o neschopnosti spoločenského vlastníctva v poľnohospodárstve sa nesplnili. Pravdaže, teraz Slobodná Európa a okydávači situáciu v poľnohospodárstve ani nespomenú a na okydávanie používajú inú taktiku.

Kde sú opäť okydávači, ktorí 40 rokov socialisticke poľnohospodárstvo okydávali? Ukážte, čo viete, máte v rukách moc. Ukážte, že viete na pôde hospodáriť aspoň tak, ako to vedeli komunisti.

[96] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

Ako som už spomenul, viem, že by ste tajne plakali od radosti, keby ste dosiahli aspoň porovnateľné výsledky, ako dosiahli komunisti pre desiatimi rokmi.

Štatistická ročenka '91 České a Slovenské federatívni republiky 1991
Štatistická ročenka Slovenskej republiky 1999

Obrázok č. 25

Veda a technický rozvoj

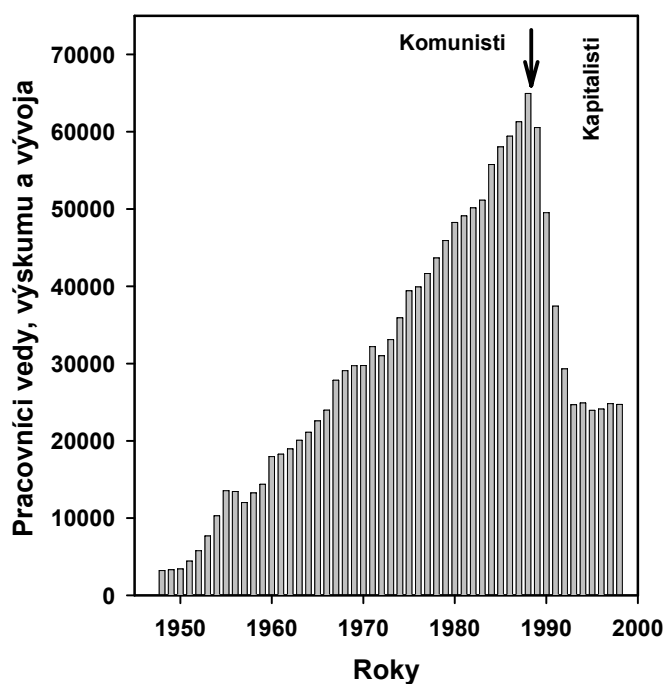
Podľa telefónneho prieskumu „the Public Opinion Laboratory at Northern Illinois University“ (júl 1988) 21% Američanov si myslí, že Slnko obieha okolo Zeme, a ďalších 7% nevie, čo obieha okolo čoho.

William Blum: <http://members.aol.com/bblum6/journal.htm>

Životná úroveň ľudí a všeobecný rozvoj spoločnosti je priamoúmerný úrovni vedy a techniky, ktorú spoločnosť využíva. Štáty, ktoré investujú do mozgového potenciálu ľudí, vedia lepšie využiť najnovšie objavy vedecko-technickej revolúcie, biotechnológií, informatiky a genetiky. Takto počet pracovníkov vedy, výskumu a vývoja odráža záujem spoločnosti o svoj rozvoj. Preto ma zaujímalo, ako sa menil počet týchto pracovníkov v čase, keď vládli na Slovensku komunisti, a ako sa menil, keď tu vládnu kapitalisti s celým svetovým „know how“ a pôžičkami 9 mld USD. Obrázok č. 26 ukazuje počet pracovníkov vo vede, výskume a vývoji od roku 1948 do roku 1998. S hlbokou úctou a vďakou hodnotím činnosť komunistov pri rozvíjaní vedy, výskumu a vývoja na Slovensku. Počet týchto pracovníkov za roky 1948–1988 sa zvýšil 20–krát. Pokladám to za dôkaz múdrosti a schopnosti komunistov počas 40 rokov ich vládnutia. A to rozhodlo aj o prudkom raste priemyslu, poľnohospodárstva, celkovej vzdelanosti spoločnosti, a tým aj o životnej úrovni.

Obrázok ukazuje aj to, ako počet týchto pracovníkov prudko klesol na 38%, keď sa moci na Slovensku chopili kapitalisti. Obrovské zníženie pracovníkov týchto kategórií je súčasťou našej slovenskej tragédie. Kde sa stratilo zo Slovenska 40 000 pracovníkov vedy, výskumu a vývoja? Kto rozhodol, že my sa nemáme starať o vedu a vývoj nových technológií, ale máme kupovať nové technológie z cudziny a splácať ich desať rokov manuálnou prácou, kým kúpená technológia nezostarne? A potom kúpiť novú konkurencieschopnú technológiu a splácať ju ďalších desať rokov, až kým nezostarne, a tak dookola.

[98] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

Federální statistický úrad: Historická statistická ročenka ČSSR, Praha 1985
Štatistická ročenka '91 České a Slovenské federatívni republiky 1991
Štatistická ročenka Slovenskej republiky 1999

Obrázok č. 26

Ako pracovníka Slovenskej akadémie vied (SAV) v Bratislave ma zaujíma podpora a vzťah štátu k tejto najdôležitejšej vedeckej inštitúcii na Slovensku. V „Správach SAV č. 1/1999“ sa stručne porovnávajú údaje o SAV v roku 1998 a 1990. Z článku vyplýva, že celkový počet pracovníkov v roku 1998 klesol na približne 50% v porovnaní s rokom 1990, keď ich bolo okolo 6000. Počet vedeckých pracovníkov klesol na 70%. Reálna finančná podpora štátu v roku 1998 bola len 35%

Malé a veľké záhady hospodárenia na Slovensku [99]

v porovnaní s rokom 1990. Čo je ešte horšie, prudko sa zmenil pomer mzdového fondu k celkovým výdavkom na SAV. Kým v roku 1990 na mzdový fond išlo 34% z celkových výdavkov, v roku 1998 na mzdový fond išlo až 70% výdavkov a len 30% na ostatné položky SAV – ako nákup nových vedeckých prístrojov, vedecké podujatia, údržbu budov atď... Rast priemernej nominálnej mzdy bol 2,3-násobný (keď zahrnieme infláciu, priemerná reálna mzda na SAV pravdepodobne klesla). Tragédiou je, že zníženie počtu pracovníkov SAV po roku 1989 sa musí vykazovať pre súčasné vlády ako pozitívny jav po jej reštrukturalizácii.

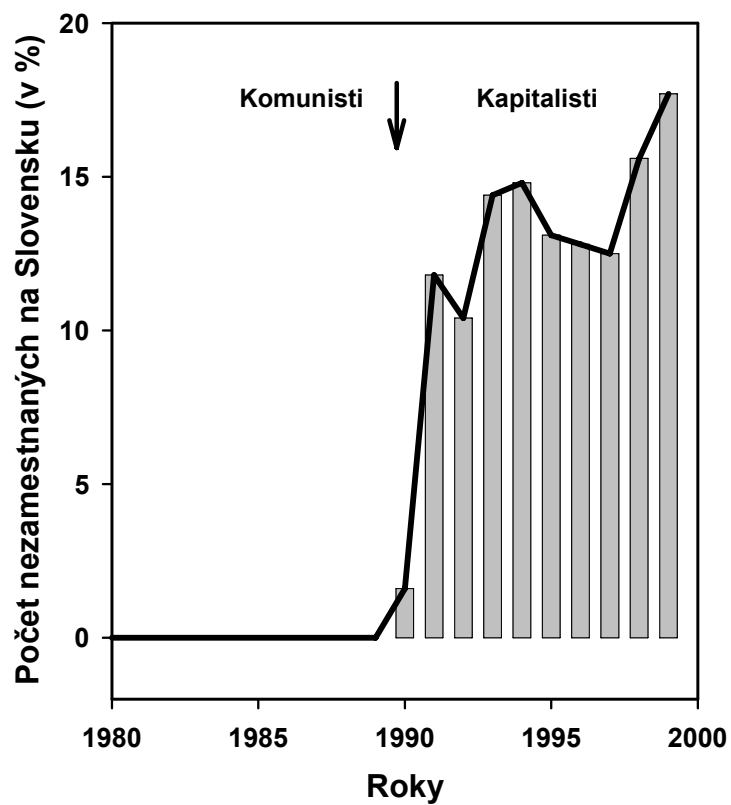
Na obrázku č. 26 vidieť ešte jednu zaujímavosť. Počet pracovníkov vedy, výskumu a vývoja na Slovensku od roku 1993 až doteraz (1998) je stále na konštantnej úrovni, t.j. 38% z roku 1988. Pýtam sa sám seba, bol počet týchto pracovníkov, v rámci oslobodenia porobených národov spod komunistickej totality, pre Slovensko určený podobne ako napríklad počet tankov a obrnených transportérov? Je to počet, ktorý je optimálny pre motrokov stredoeurópskeho typu?

Sloboda ničnerobenia

Ďalší produkt diletantského kapitalistického vládnutia na Slovensku po roku 1989 je nezamestnanosť, ako ukazuje obrázok č. 27. Za socializmu sme sa na nezamestnaných bavili len v západných filmových komédiách, a nevedeli sme, čo to znamená v realite. Teraz to už vieme, nezamestnanosť u nás prudko stúpla a na začiatku roka 2000 predstavovala až 20% z počtu práceschopného obyvateľstva. Konečne sme v niečom najlepší v Európe. Tragédiu tohto javu zvyšuje fakt, že až tretina nezamestnaných sú mladí ľudia. Mnohí z nich si už možno ani nikdy nevyskúšajú, čo to vôbec znamená pracovať a aj zabudnú, že na živobytie sa zarába prácou.

Hlboko sa skláňam pred schopnosťou vlády komunistickej strany, ktorá zabezpečila za socializmu na Slovensku plnú zamestnanosť a zabránila, aby časť populácie žila životom ľudského odpadu.

[100] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

Pravda 3.1.2000

Obrázok č. 27

Desať rokov motroctva už máme za sebou. A koľko pred sebou?

Podľa údajov Svetovej banky v roku 1989 žilo vo východnej Európe asi 14 miliónov ľudí v biede, v roku 1994 to už bolo 150 miliónov – tretina obyvateľstva.

Jacob Juchler: Slovo 14, 2000

A kde sme teraz my vo vývoji ekonomiky po 10-ročnom úpadku? Dnes je už zrejmé, že naivné predpovede bojovníkov za demokraciu a ľudské práva a pouličných mudrlantov z konca roku 1989 a začiatku roka 1990, že za 5–7 rokov (a dokonca za 2–3 roky, ak sa poponáhľame) v životnej úrovni dobehneme Rakúsko, sa nesplnili. Ako ukazuje obrázok č. 28, stále sme na konci v Európe, a západná Európa za od nás za posledných desať rokov vzdialila. A ako uvádza správa zo štúdie Bank Austria (Hospodársky denník 26.6.2000), Slovensko bude potrebovať 18 rokov na dosiahnutie polovičnej produktivity v krajinách EÚ. Podľa tejto štúdie sa zdá, že hoci už máme desať rokov motroctva za sebou, pravdepodobne ich máme ešte dosť pred sebou. Možno okyďávači a disidenti, títo bojovníci za demokraciu a ľudské práva, zasa budú vedieť presne koľko.

Školstvo

Pretože si vysoko vážim vzdelanie, porovnal som niektoré údaje o školstve za posledné desaťročia. Obrázok č. 29 ukazuje vývoj počtu tried stredných odborných škôl na Slovensku. Počet bol približne rovnaký od roku 1936 až do roku 1950, potom začal prudko stúpať až do roku 1963, keď sa zhruba ustálil. Rád by som vyjadril vďaku a obdiv ľuďom, ktorí to dosiahli. Počet tried sa mierne zvýšil po roku 1989. Podobný trend ukazuje aj vývoj počtu tried gymnázií (obrázok č. 30), učilišť a vysokých škôl na Slovensku.

Bohužiaľ, štatistické ročenky neuvádzajú, ako sa menila úroveň vzdelania študentov a aké spoločenské postavenie mali za socializmu a kapitalizmu učitelia.

Zdravotníctvo

Včera 30.9.2000 v sobotu o 16,00 hodín sme boli navštíviť Sylviu na oddelení rizikového tehotenstva na siedmom poschodí na Kramároch v Bratislave. Sylvia, ktorá očakáva dvojčatá, nám prišla naproti aj s napchatou igelitovou taškou. Na otázku, čo má v igelitke, odpovedala: „Mám tam všetky cenné veci, lebo tu sa kradne. Po izbách chodia všelijakí ľudia, a keď v izbe nikto nie je, ukradnú všetko, čo je cenné.“ Na otázku, ako sa jej darí, odpovedala, že dobre, ale v poslednom čase netiekla voda ani v záchodoch, ale teraz už začala tiecť studená a možno neskôr bude tiecť aj teplá voda. A ešte nám oznámila, že na deviatom poschodí, kde je pôrodnica, je karanténa, rodičky majú hnačku.

K. O.: Kapitalistické zdravotníctvo – ďalší úder komunizmu

A tak som sa rozhodol, že o zdravotníctve je zbytočné písať, veď raz za čas príde s ním každý do styku a vytvorí si vlastný obraz...

Kultúra

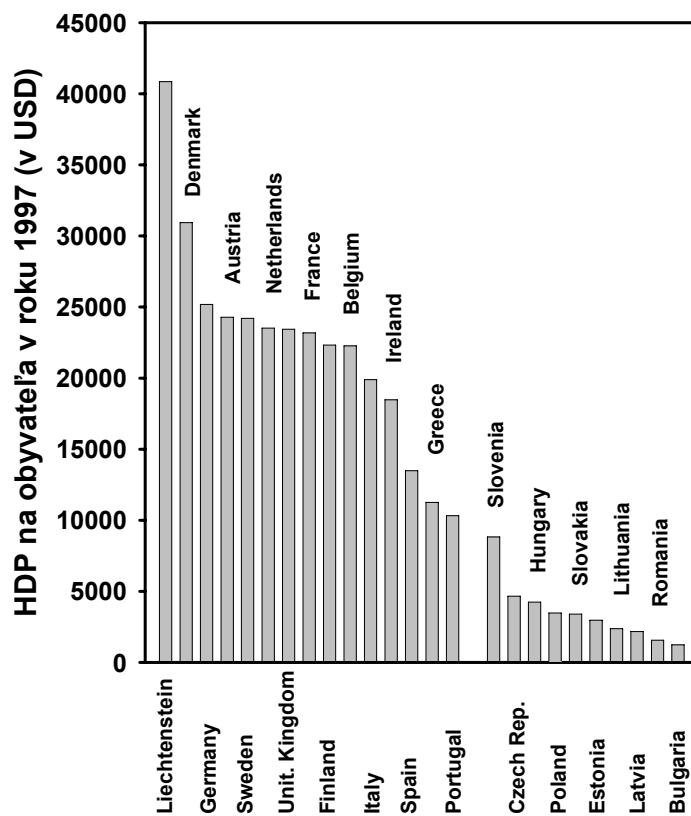
„Honba za ziskom, ktorá charakterizuje kapitalizmus koncom tohto storočia, zvierá ako železná maska našu kultúrnu tvorbu.“

André Schiffrin, vydavateľ

Humanista s veľkým H a naslovovzatý odborník na kultúru Václav Havel vyhlásil, že socialistické Československo predstavovalo kultúrny cintorín. Za socializmu na Slovensku mnohé kultúrne akcie sa najprv skontrolovali a až potom povolili. A niektoré neboli povolené vôbec. Všeobecne sa vedelo, že umelci nemali možnosť slobodne tvoriť. Spisovatelia nemohli slobodne písať to, čo chceli. Režiséri nemohli nakrúcať také filmy, aké chceli. Divadlá nemohli hrať hry, ktoré chceli, a podobne.

Očakával som, že po roku 1989, keď bola odstránená „komunistická totalita“, spisovatelia začnú konečne písať knihy, ktoré im komunisti zakazovali. Režiséri začnú nakrúcať filmy, ktoré im komunisti zakazovali. Divadlá začnú hrať hry, ktoré im komunisti zakazovali a podobne. A stalo sa, my občania Slovenska máme konečne prístup

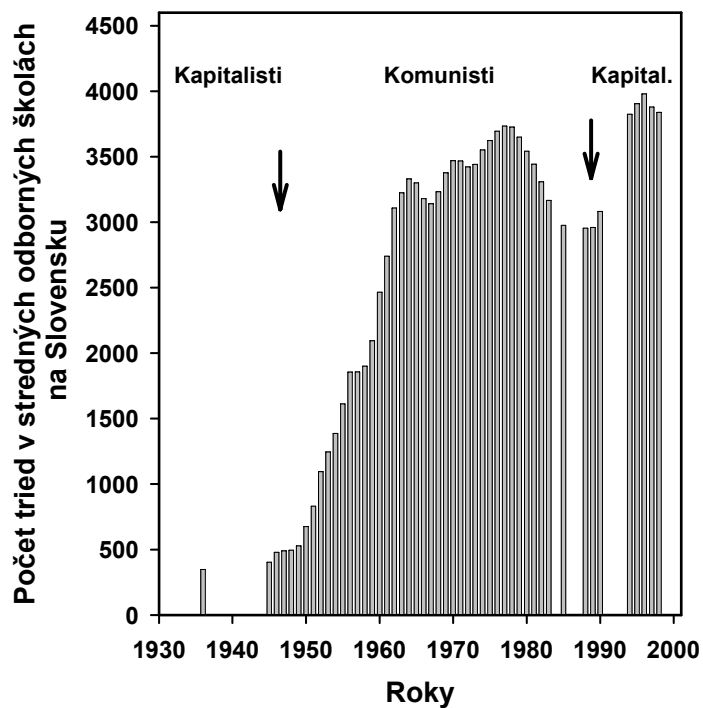
k ozajstnej kultúre a k ozajstnému umeniu. Predpokladám, že každý to hneď pocítil na vlastnej koži.

Podľa: WirtschaftsWoche

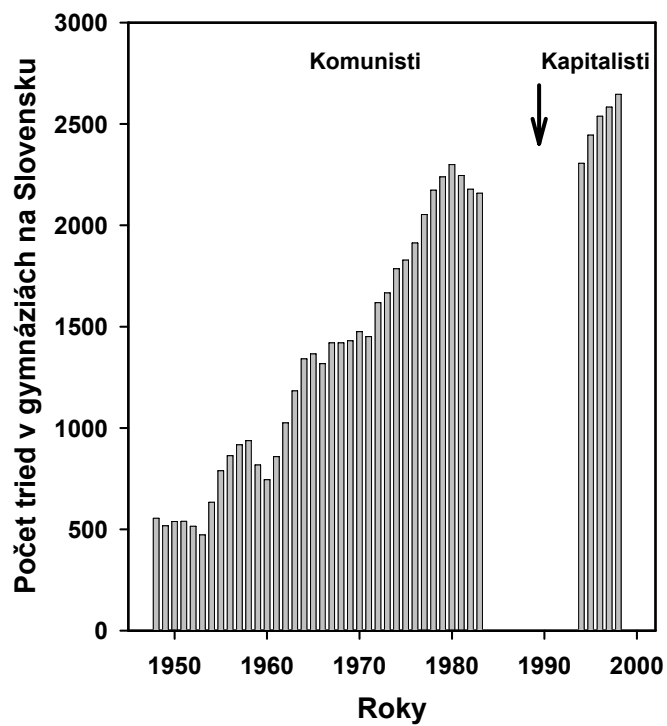
Obrázok č. 28

[104] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

Štatistická ročenka '91 České a Slovenské federatívni republiky 1991
Federální statistický úrad: Historická statistická ročenka ČSSR, 1985
Štatistická ročenka Slovenskej republiky 1999

Obrázok č. 29

Štatistická ročenka '91 České a Slovenské federatívni republiky 1991
Federální statistický úrad: Historická statistická ročenka ČSSR, 1985
Štatistická ročenka Slovenskej republiky 1999

Obrázok č. 30

[106] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

Bohužiaľ, v Slovenskej štatistickej ročenke som nenašiel údaj, koľko nových kníh spisovateľov zo Slovenska sa vydáva na Slovensku teraz a koľko to bolo za socializmu. Predpokladám, že vyšli mnohé dôležité publikácie o zločinoch komunizmu. Publikáciu založenú na vedeckých údajoch som však nezohnal. A ak vôbec existujú, zaujímalo by ma, koľko ľudí si ich kúpilo.

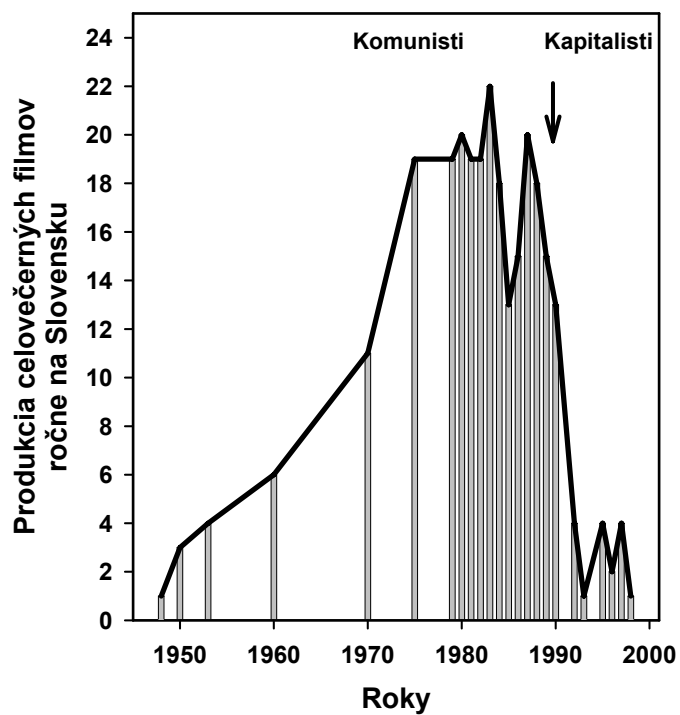
Podobne som nezohnal údaje, koľko pôvodných televíznych inscenácií alebo rozhlasových hier sa nakrúcalo na Slovensku ročne za „totality“, keď bolo umenie obmedzované, a koľko sa ich nakrúca teraz, keď je slobodné.

V štatistických ročenkách som našiel len údaje o celovečerných filmoch. Obrázok č. 31 ukazuje, koľko celovečerných filmov režiséri na Slovensku nakrúcali za „komunistickej totality“, keď nemali možnosť slobodne tvoriť, a koľko ich nakrúcajú teraz, využívajúc slobodu tvorby. Ako vidieť z obrázka za „totality“ v rokoch 1980–1989 sa na Slovensku nakrútilo dnes už neuveriteľných 179 celovečerných filmov. Zatiaľ čo dnes, keď je slobody tvorby, sa nakrúca jeden až štyri filmy ročne. Stále je pre mňa záhadou, ako demokraticky a slobodný súčasný systém zabránil režisérom nakrúcať filmy. A ešte, kde sú tie filmy, ktoré boli zakázané?

Videl som Hanákov film Papierové hlavy, ktorý chcel názorne ukázať, ako sa komunisti správali, rozhodovali a ako budovali náš priemysel, poľnohospodárstvo, zdravotníctvo a kultúru. Ich výsledky podávam na grafoch v tejto kapitole. Len mi tak napadá – o akých hlavách by nakrútil film teraz, keby chcel zobraziť súčasných vládnych predstaviteľov, vodcov mafii na Slovensku, platených zabijakov, vyberačov výpalného, dílerov drog a vyberačov odpadkov.

Bohužiaľ, súčasná demokratická totalita to nedovolí. Súčasná totalita nemusí mať na to štátnu bezpečnosť ani súdnictvo, stačí, keď vie, kto a za koľko fyzicky zlikviduje nepohodlnú osobu. A súčasní podnikatelia, politici a umelci vedia, podobne ako ja, akú hranicu nesmú vo svojej tvorbe prekročiť, aby sa náhodou nedostali do nemilosti „Veľkých samcov virtuálnej reality“.

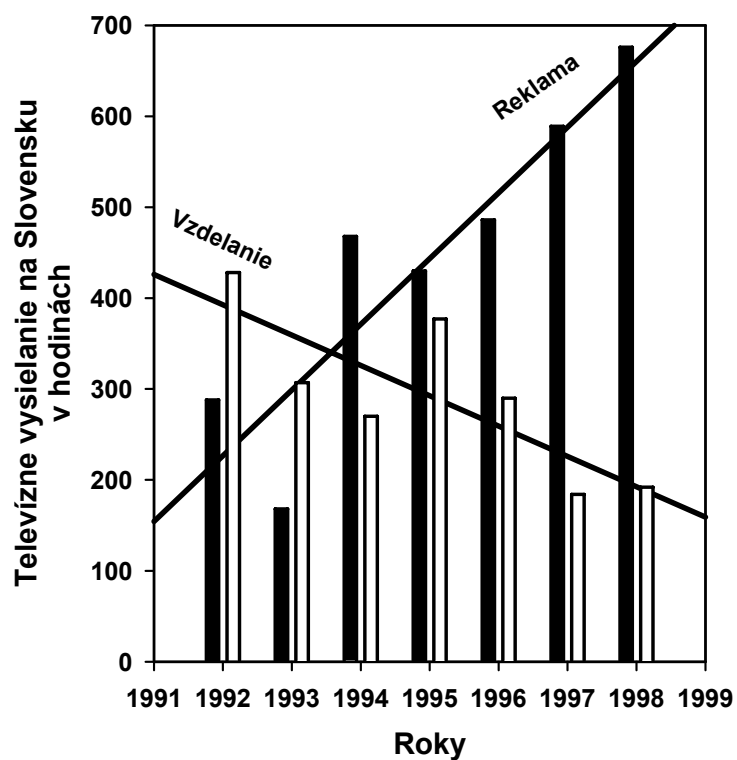
A predsa, zmeny tu sú. Napríklad slobodu tvorby v televízii vyjadruje aj údaj zo Štatistickej ročenky, kde som si všimol, že klesá počet hodín určených pre vzdelávacie programy a stúpa vysielanie reklám (obrázok č. 32).

Štatistická ročenka '91 České a Slovenské federatívni republiky 1991
Štatistická ročenka Slovenskej republiky 1997 a 1999

Obrázok č. 31

[108] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

Štatistická ročenka Slovenskej republiky 1997 a 1999

Obrázok č. 32

Ako okydávači ospravedlňujú svoje diletantstvo

Boli to Veľkí samci, okydávači, kotolníci, disidenti, veriaci, stará šľachta a podomoví mudrlanti, na ktorých staval kapitalistický systém pri oslobodzovaní porobeného národa spod komunistickej totality, t.j. pri kolonizácii Východu. Áno, títo bojovníci neoliberalizmu nám už zabezpečili desať rokov motroctva a ani o tom nevedeli a mnohí to nevedia ani doteraz.

K. O.: Z kroniky života

Prepad HDP a zvýšenie zadlženosti Slovenska kapitalisti vysvetľujú nevyhnutnou transformáciou ekonomiky zo socialistickej na kapitalistickú a zmenou východných trhov na západné a hlavne tým, že museli zaostalú nekonkurenčnú ekonomiku nahradiť konkurenčnou. V podstate to bolo treba urobiť. Len to robili oveľa horšie ako komunisti v roku 1948 počas transformovania kapitalistickej ekonomiky na socialistickú a západných trhov na východné. A popritom museli zvládnuť aj obnovu vojnou zničeného hospodárstva (ako vidieť z predchádzajúcich obrázkov, kde od roku 1950 ukazovatele rozvoja Slovenska pozitívne stúpali). Komunisti počas tejto transformácie už za prvých desať rokov zvýšili HDP na viac ako 200%, počet pracovníkov vedy, výskumu a vývoja sa zvýšil na 300% atď.

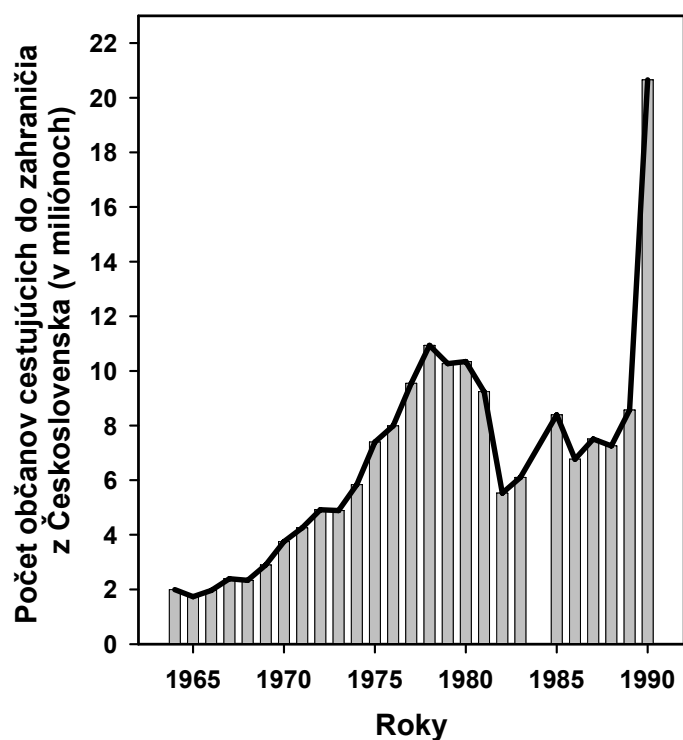
Keď na obrázku č. 13 porovnám, ako robili transformáciu po roku 1989 čínski komunisti bez západných poradcov a slovenskí kapitalisti, jednoznačne mi vychádza, že slovenskí kapitalisti sú diletanti v porovnaní nielen so slovenskými, ale aj s čínskymi komunistami.

Sloboda cestovať

Medzi základné piliere okydávania socializmu a komunistov patrí aj všeobecne známy zločin, že komunisti za socializmu na Slovensku nedovolili cestovať do zahraničia. Tento slogan patrí medzi najčastejšie slovné vyjadrenia okydávačov, keď opisujú život ľudí „plaziacich sa v socialistickej tuneli“. Áno, za socialistickeho Československa nebolo jednoduché vycestovať do zahraničia, najmä do nesocialistických štátov. Na vycestovanie bolo potrebné povolenie, ktoré každý nemusel dostať a

[110] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

mnohí ho ani nedostali. Bolo to tvrdé a ponížujúce obmedzovanie slobody ľudí v 20. storočí. Bola to jedna z niekoľkých obmedzení socialistického systému, súvisiaca s relatívne neobmedzenou mocou a strachom komunistickej strany z konkurencie.

Historická statistická ročenka ČSSR 1985
Štatistická ročenka '91 České a Slovenské federatívni republiky 1991

Obrázok č. 33

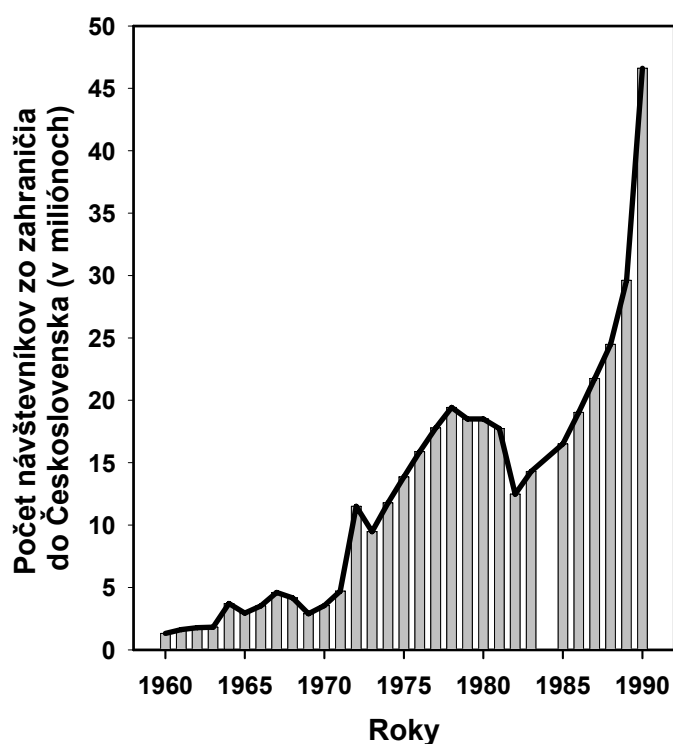
Pretože všeobecné vyhlásenia okyďávačov ma neuspokojujú, usiloval som sa zistiť konkrétne údaje o slobode cestovania za socializmu na

Slovensku. Údaje o počte osôb, ktoré cestovali do zahraničia, prináša napríklad Štatistická ročenka z roku 1991. Údaje z nej sú zobrazené na obrázku č. 33, kde vidieť, že zo socialistického Československa cestovalo ročne do zahraničia okolo dva milióny ľudí v rokoch 1964–1968. Neskoršie počet ľudí začal stúpať a dosiahol až 10 miliónov ľudí ročne v rokoch 1977–1981. Neskoršie počet ľudí klesol na asi 8 miliónov ročne. V rokoch 1980–1988 priemerne ročne z bývalého Československa vycestovalo do zahraničia 7,642 milióna ľudí. Preto aj výsledok testu v knižke „Bohovia súčasných mytológií a komunizmus“ na strane 41 je 19–B. Z obrázku č. 33 vidieť, že v roku 1990, keď padol zákaz obmedzenia cestovania do zahraničia, tento počet narástol na 20,65 milióna. Takže počet občanov Československa, ktorí vycestovali do zahraničia v roku 1990, bol 2,7 ráz vyšší ako v rokoch 1980–1988. Preto aj výsledok testu v knižke „Bohovia súčasných mytológií a komunizmus“ na strane 41 je 20–G. Predpokladám, že v roku 1990 väčšina občanov sa išla pozrieť do západných nesocialistických krajín. Škoda, že v neskorších ročenkách som nenašiel údaj, koľko ľudí vycestovalo do zahraničia v neskorších rokoch, aby som videl, ako je údaj 20,65 milióna vychýlený z priemeru, pretože predpokladám, že v roku 1990 počet občanov, ktorí sa konečne išli pozrieť do zahraničia, bol nadpriemerne vysoký.

V štatistickej ročenke som však našiel aj zaujímavé informácie o počte návštevníkov zo zahraničia do Československa. Tieto údaje som zachytil na obrázku č. 34 tak, aby sa relatívne dal porovnať s predchádzajúcim obrázkom č. 33. Obrázok ma prekvapil, lebo počet návštevníkov Československa v jednotlivých rokoch približne kopíroval počet občanov Československa, ktorí vycestovali do zahraničia. Dokonca aj počet návštevníkov sa prudko zvýšil v roku 1990, keď padli obmedzenia vycestovať z Československa, bolo ich o 15 miliónov viac ako v roku 1989. V rokoch 1980–1988 prichádzalo do Československa 18,1 milióna návštevníkov ročne a v roku 1990 ich bolo 46,6 milióna. To znamená, že v roku 1990 sa v porovnaní s rokom 1980–1988 počet návštevníkov zvýšil 2,57 ráz (preto aj výsledok testu v knižke „Bohovia súčasných mytológií a komunizmus“ na strane 42 je 21–G). Ako som už uviedol, tento pomer pre občanov Československa, ktorí vycestovali do zahraničia v roku 1990, bol 2,7 ráz vyšší, ako priemerne vycestovávali v rokoch 1980–1988. Zdôrazňujem, že tieto pomery sú približne rovnaké. Ako je to možné? Že by aj na Západe pred rokom 1989 existovala totalita, ktorá im bránila navštíviť socialistické Československo? Je

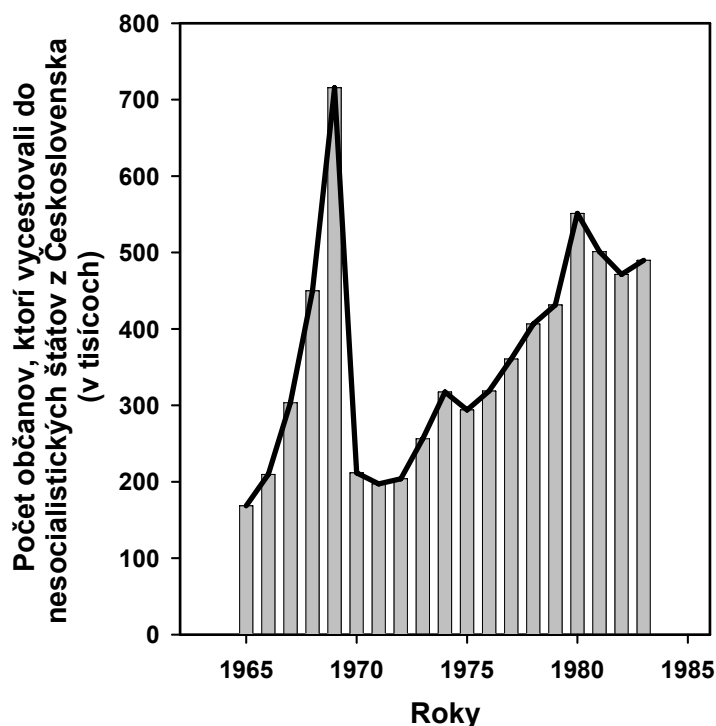
[112] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

možné, že západní politici zdôrazňujú, ako sa po páde železnej opony všeobecne uvoľnilo cestovanie, ale nepredpokladám, že by zdôrazňovali, ako sa „potácali a plazili v tuneli kapitalistickej totality“ pred rokom 1989, ako to tvrdia naši okydávači o komunistickom systéme.

Historická statistická ročenka ČSSR 1985
Štatistická ročenka '91 České a Slovenské federatívni republiky 1991

Obrázok č. 34

Historická statistická ročenka ČSSR 1985

Obrázok č. 35

Štatistické údaje o vycestovaní občanov z bývalého Československa do nesocialistických štátov som našiel len pre roky 1965–1983 (obrázok č. 35). Z údajov vyplýva, že občania mali možnosť, hoci relatívne obmedzenú, cestovať aj do nesocialistických štátov. V rokoch 1980–1983 ich bolo priemerne 503 260 ročne (preto aj výsledok testu v knižke „Bohovia súčasných mytológií a komunizmus“ na strane 40 je 18–F). Z obrázka vidieť aj údaj z roku 1969, keď bolo cestovanie do kapitalistických krajín relatívne neobmedzené: Ich počet dosiahol len 720

[114] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

tisíc, t.j. len o 217 tisíc viac ako za roky 1980–1983, keď cestovanie bolo relatívne obmedzené.

V súčasnosti nám okydávači ustavične pripomínajú, že teraz po odstránení komunistickej totality sa už konečne nemusíme „potácať a plaziť v tuneli“, ale máme možnosť slobodne cestovať. Tu by som opäť pripomenul slová Noama Chomského: **„Sloboda bez poskytnutia možnosti je diablov dar a odmietnutie poskytnúť tieto možnosti je zločin.“** Znamená to, že treba rozlišovať, keď má niekto zaručené práva „de iure“, ale „de facto“ ich nemá možnosť využívať. Platí to aj pre slobodu cestovania. Koľkí ľudia by radi cestovali na dovolenku do zahraničia, ale necestujú, pretože si to finančne nemôžu dovoliť, t.j. „de facto“ nemajú možnosť cestovať dokonca ani električkou. Zákaz cestovať do zahraničia má „de facto“ 23 000 detí, ktoré sa nenarodili, 500 zavraždených navyše za posledných 10 rokov, ľudia, ktorí zomreli na predrogovanie alebo sa jednoducho stratili. Patria medzi nich bezdomovci a veľká časť zo 0,5 milióna nezamestnaných. Predpokladám však, že ľudí, ktorí „de facto“ nemôžu cestovať do zahraničia, nahrádzajú občania s vysokým príjmom, ktorí cestujú do zahraničia viac ráz za rok, a tým pozitívne prispievajú k našej štatistickej slobode cestovania.

Škoda, že som nezohnal údaje o konkrétnom počte ľudí, ktorí nedostali povolenie vycestovať do zahraničia zo Slovenska v jednotlivých rokoch od roku 1948 do 1989. Potom by som mohol porovnať, koľko ľudí chcelo cestovať za socializmu a nemohlo, a koľko ľudí by chcelo a nemôže cestovať teraz.

Socializmus a barbarizmus

Vízia budúcnosti: Štvrtina obyvateľstva pracuje v rôznych bezpečnostných zložkách v prospech ďalšej štvrtiny, ktorú chráni pred zvyšnou polovicou.

William Blum: <http://members.aol.com/bblum6/journal.htm>

Za socializmu sme žili v tuneli a sme sa tam potácali a plazili. Nedocenili sme, ako je naša spoločnosť zdevastovaná. Ľudia sa už nechcú vrátiť do tunela totality.

Poslanec NR SR Ján Budaj, 1999

(Pôvodne názov tejto kapitoly bol: Kriminalita – socializmus a kapitalizmus. Keď som však nakreslil všetky grafy ukázané v tejto kapitole, zistil som, že vlastne porovnávam socializmus s nejakým zvláštnym barbarským systémom, a preto som zmenil názov na Socializmus a barbarizmus.)

Výpis z hypotetickej obžaloby Veľkých samcov a okydávačov:

V roku 1999 na území Slovenskej republiky bol spáchaný:

Trestný čin každých 5,6 minút.

Majetková kriminalita každých 8,7 minút.

Krádež, každých 8,9 minút.

Krádež vlámaním každých 18 minút.

Násilný trestný čin každých 38,8 minút.

Vykradnutie motorového vozidla každých 42 minút.

Krádež motorového vozidla každú 1 hodinu.

Krádež vlámaním do bytu každé 2,5 hodiny

Cestná dopravná nehoda každé 2,8 hodiny.

[116] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

Ekonomický podvod každé 4 hodiny.

Lúpež každých 6 hodín.

Sprenevera peňazí každých 7,5 hodín.

Vydieranie každých 9 hodín.

Spáchanie samovraždy každých 12 hodín.

Falšovanie a pozmeňovanie peňazí a cenných papierov každých 13 hodín.

Pohlavné zneužitie každých 18 hodín.

Útok na policajta každých 33 hodín.

Krátenie dane každých 34 hodín.

Stratí sa osoba každých 39 hodín.

Policajt spáchal trestný čin každých 45 hodín.

Znásilnenie každých 51 hodín.

Vražda každých 62 hodín.

Hospodársky denník 16.-17.6.2000

Uvedené údaje dokazujú, že žijeme v relatívnom barbarstve a neprávnom štáte, alebo je to nevyhnutná súčasť demokracie, slobody a zabezpečenia ľudských práv? Pretože aj táto otázka ma zaujímala, zozbieral som štatistické údaje o kriminalite na Slovensku za socializmu a kapitalizmu a uvádzam ich v tejto kapitole. Z údajov vidieť, ako motroci tancujú a hryzú sa navzájom na horúcej platni.

Totalita a sloboda trestných činov

Štandardný experiment psychológie:

Skupina potkanov sa dá na elektrickú platňu a experimentátor-psychológ pomaly začne zvyšovať elektrický prúd. Po čase potkany začnú cítiť horúce pálenie na nohách. Psychológ zvyšuje prúd a pozoruje, ako potkany začnú tancovať a hryzť sa navzájom. Nevedia, že by mali pohryzť experimentátora, ktorý to robí preto, aby získal poznatky o psychológii potkanov. Psychológ neobviňuje potkany, že sa hryzú a netrestá najagresívnejších.

My motroci podobne tancujeme na horúcej platni a hryzieme sa navzájom, keď nás vyhodí z práce, zvýšia cenu nájomného, keď nám klesá životná úroveň. V našom prípade teplotu platne nekontrolujú psychológovia, ale motrokári. Nerobia to za účelom získania údajov, ako sa budeme správať pod vplyvom bolesti, ale za účelom profitu. Nechcú

nám ubližovať, chcú len svoj profit, kde horúca platňa je len jeho vedľajším efektom. Výška teploty platne je úmerná profitu.

Po čase ľudia tancujúci na horúcej platni si začnú robiť navzájom odporné veci, od domácich násilností, rasistického správania až po násilné trestné činy. Na rozdiel od potkanov, týchto ľudí obviňujeme za ich správanie. Naučili nás, aby sme ukazovali prstom a karhali obeť horúcej platne, a nie vládcov, ktorí vytvorili a chránia ekonomické zákony horúcej platne.

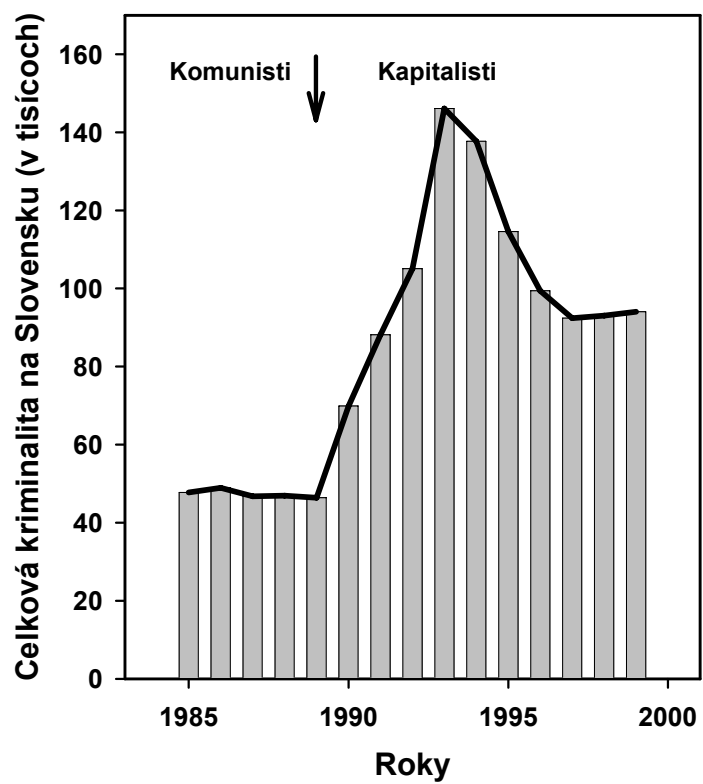
Per Fagereng: Dancing on the electric grid
<http://members.aol.com/bblum6/booming.htm>

Okydávači majú pravdu. Počas komunistickej totality na Slovensku bolo veľa vecí zakázaných a obmedzených. Čo všetko komunistická totalita obmedzovala, budem opisovať v tejto kapitole. Na nasledujúcich obrázkoch ukážem, ako motroci tancujú a navzájom sa hryzú na horúcej platni.

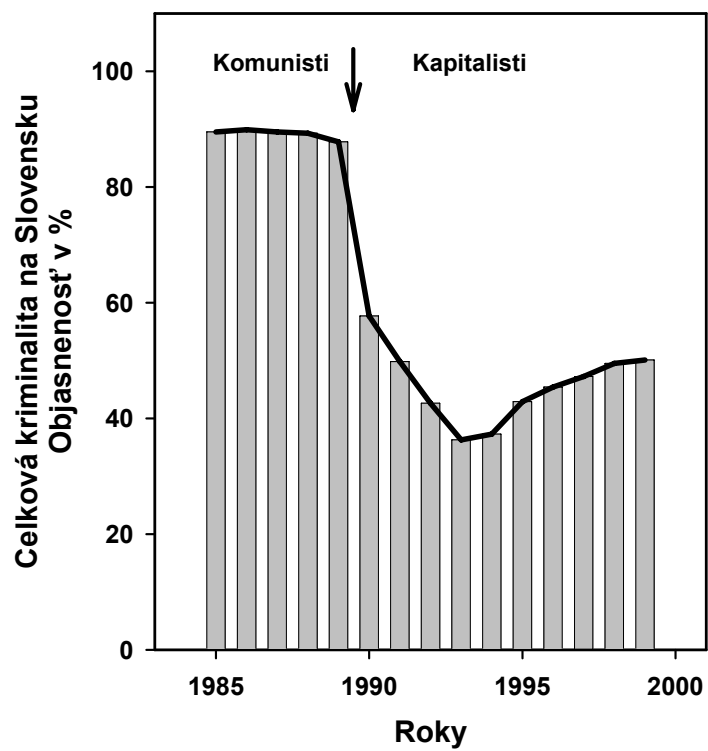
Ako vidieť z obrázka č. 36, komunistická totalita obmedzovala celkovú kriminalitu na Slovensku. Až výdobytky demokracie umožnili, aby sa celková kriminalita na Slovensku slobodne a nerušene rozvíjala, kde počet trestných činov sa zdvojnásobil. A aby sloboda páchať trestné činy bola dokonalejšia, okydávači nejakým záhadným spôsobom zariadili, že objasnenosť týchto činov prudko poklesla z komunistických totalitných 90% na zhruba demokratických 50% (obrázok č. 37). Zrejme skorumpovaná a zdegenerovaná komunistická Verejná bezpečnosť nebrala ohľad na slobodu páchania trestných činov, ako to úspešne zabezpečuje súčasná demokratická polícia. Tieto čísla jasne dokazujú, že až teraz si každý môže slobodnejšie vykonať trestný čin v porovnaní s totalitou, keď sme sa „potácali a plazili v tuneli“.

Ateistická, nemorálna komunistická totalita obmedzovala páchanie násilia. Až kapitalistický systém nám zabezpečil, že sa môžeme a máme slobodne riadiť svojimi násilníkymi pudmi, pričom si myslím, že rozvoj týchto pudov systematicky podporujú. Ako vidieť z obrázka č. 38, počet násilných trestných činov na Slovensku po roku 1989 každoročne stúpa, a zrejme sme ešte nedosiahli optimálny stav. Z obrázka vidieť ako motroci tancujú a hryzú sa navzájom na horúcej platni. Je z neho zrejme aj to, ako nám ktosi postupne zvyšuje elektrický prúd a platňa páli čoraz viac a viac. Kto to je?

[118] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

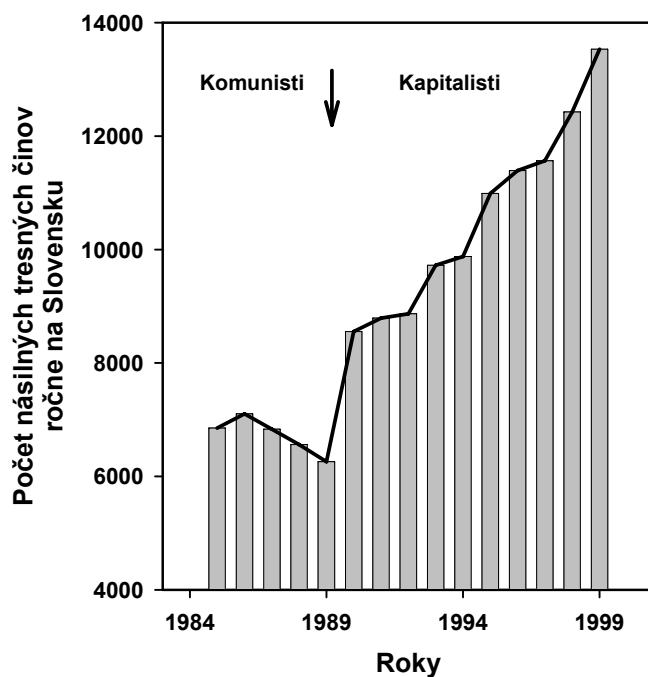

Obrázok č. 36

Obrázok č. 37

[120] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

Štatistická ročenka Slovenskej republiky 1997 a 1999
Narodná obroda 19.9.1997
Roky 1990-1999: o 38 491 viac násilných trestných činov
ako za vlády komunistov.

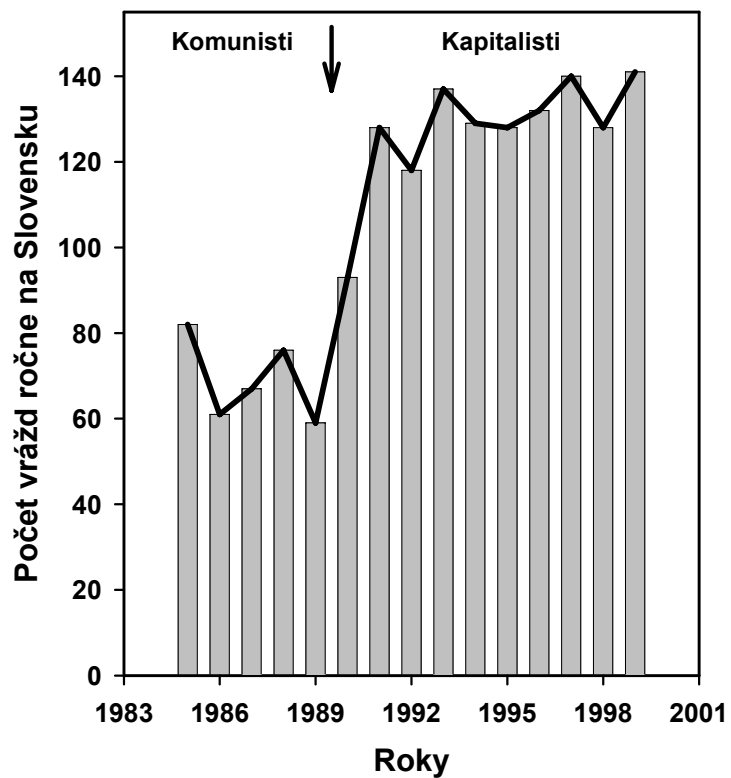
Obrázok č. 38

Komunistická totalita dokonca obmedzovala niekoľkostátisícročné právo človeka-predátora zabiť protivníka. Ako vidieť z obrázka č. 39, za totality, za roky 1985–1989 počet vražd na Slovensku bol priemerne 69 ročne. Za roky 1990–1999 to bolo priemerne už 127 ročne. Z toho vyplýva, že za desať rokov kapitalizmu máme už 584 vražd navyše. Je to až 19,5 ráz viac ako predstavujú „zločiny“ komunistov, ktorí vyniesli trest smrti a popravili len úbohých 30 ľudí za 40 rokov (a to ešte nevieme, koľkí z nich boli popravení právom a koľkí neprávom).

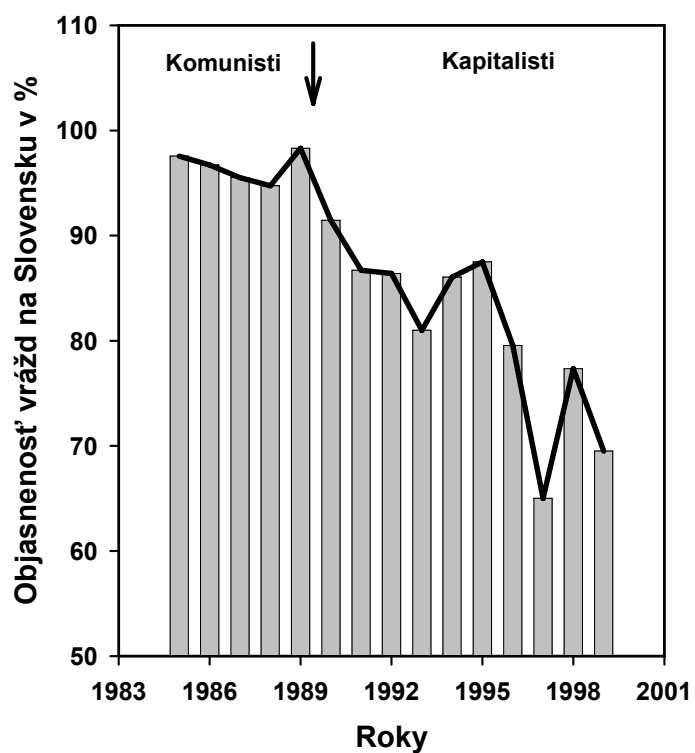
Podobne ako v prechádzajúcom prípade objasnenosť vražd po roku 1989 klesá (obrázok č. 40). Predsa v slobode vraždiť demokratická polícia nebude obmedzovať práva človeka tak, ako to bolo za totality. Zrejme z toho vyplýva, že ateistická, nemorálna komunistická totalita nedovolila rozvíjať slobodne násilie. Prečo súčasná kapitalistická polícia s celým svetovým „know how“ nie je taká schopná ako socialistická Verejná bezpečnosť? Myslím si, že je to dôsledok iného ekonomického systému.

Zvýšená celková kriminalita na Slovensku spôsobila obrovské materiálne škody (obrázok 41). Keď v rokoch socializmu 1985–1989 škody spôsobené kriminalitou boli priemerne 300 miliónov Sk ročne, počas kapitalizmu na Slovensku za roky 1990-1998 škody boli priemerne 6,75 mld Sk ročne. To znamená, že za desať rokov fungovania kapitalizmu škody dosiahli výšku 64,5 mld Sk, po odpočítaní priemerných škôd za socializmu. Kto je za ne vinný? Okydávači a pritákávači však zrejme vedia, že sloboda a demokracia nie je nikdy za darmo. A 6,75 mld Sk ročne je malá daň za demokraciu, hoci už tieto peniaze by vedeli významne pomôcť nášmu školstvu, alebo zdravotníctvu.

[122] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

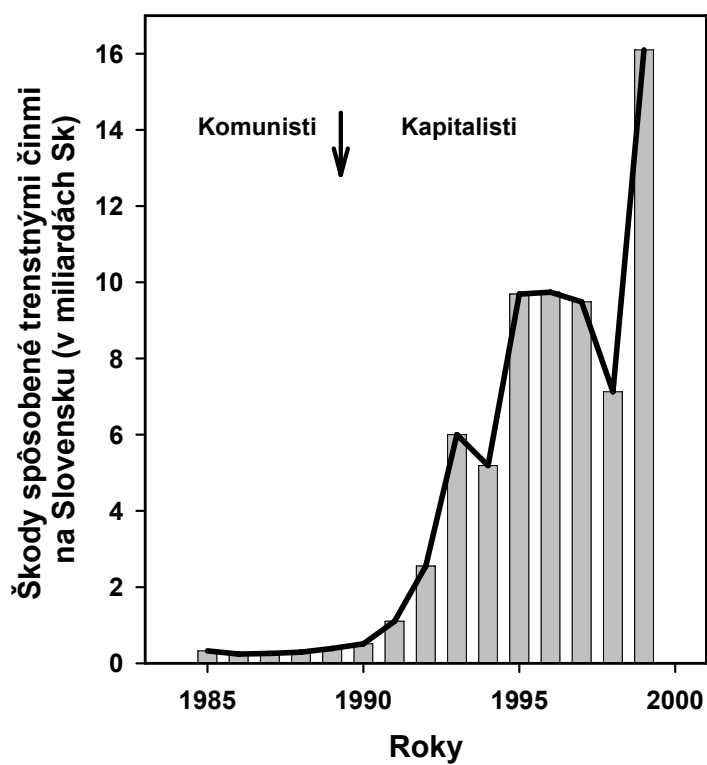
Obrázok č. 39

Statistická ročenka '91 České a Slovenské federatívni republiky 1991
Štatistická ročenka Slovenskej republiky 1999
Pravda 3.11.1999

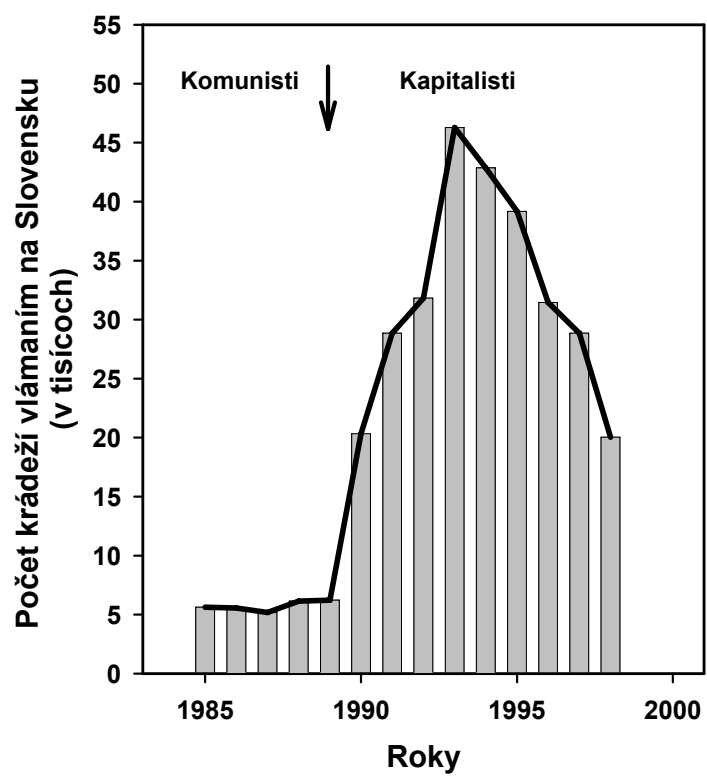
Obrázok č. 40

[124] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

Štatistická ročenka Slovenskej republiky 1997, 1999
Hospodársky denník 16.-17.2000

Obrázok č. 41

Obrázok č. 42

Totalita a sloboda vlámania

Po zamatovej revolúcii som zistil, že kapitalizmus je vlastne raj podvodníkov.

Hlas neznámeho podvodníka z tmy

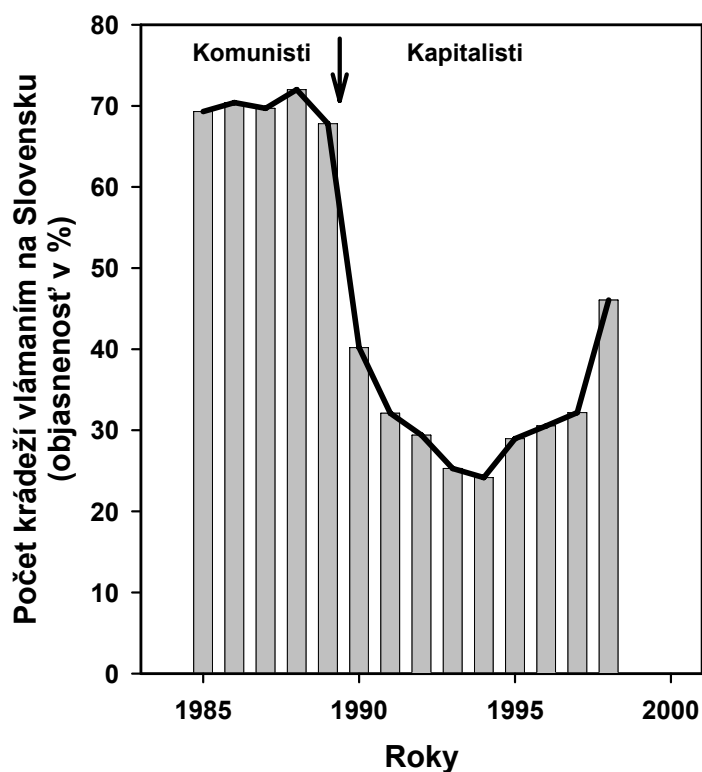
Naši disidenti nás oboznamovali s tým, ako socialistická štátna Verejná i tajná bezpečnosť často porušila ich súkromie a domáhala sa v noci vstupu do ich bytov, robila tam kontrolu alebo ich brala na výsluch. Bolo to socialistické vlámanie sa do bytov. Škoda, že neviem, koľko ich bolo počas 40 ročnej vlády komunistov, lebo by som to porovnal s počtom krádeží vlámaním. Počet krádeží vlámaním na Slovensku sa prudko zvýšil po roku 1989, ako vidieť na obrázku č. 42. Len za roky 1990–1998 to bolo 289 671 vlámaní. Keď zoberieme počet domácností na Slovensku 1 841 665 (rok 1996), tak nám vychádza, že za tieto roky sa vlámali do každej 6,4 domácnosti. Rád by som porovnal tento pomer s počtom „vlámaní“ komunistickej Verejnej i tajnej bezpečnosti, kde sa porušili ľudské práva za 40 rokov na Slovensku. Predpokladám, že počet vlámaní Verejnej bezpečnosti za totality bol zanedbateľný nižší ako počet vlámaní počas súčasnej slobody a demokracie.

Keď aj v tomto prípade porovnávam kvalitu súčasnej polície s komunistickou Verejnou bezpečnosťou, súčasná polícia opäť prehráva na celej čiare, ako to vidieť z obrázka č. 43, kde je porovnaná objasnenosť počtu vlámaní na Slovensku za komunistickej totality a za kapitalistickej demokracie.

Narkománia na Slovensku

V roku 1594 veliteľ malej portugalskej pevnosti v Perzii poslal list svojmu kráľovi. Píše, že velí v pevnosti siedmim Portugalcom a 25 domorodcom, a sťažuje si, že múry pevnosti sa rozpadávajú, nemajú už municiu a podobne. A na záver povie to najhoršie, že už ďalej nemôže garantovať dodávky ópia pre svojich vojakov.

Filipe Fernández-Armesto: Millennium a History of the Last Thousand Years

Obrázok č. 43

V slovenských protidrogových centrách sa vlani liečilo 2336 osôb, z nich až 80 percent si odvykalo od heroínu. V porovnaní s rokom 1994, keď väčšina závislých absolvovala liečbu prvýkrát, vlani už dve tretiny podstúpili opakovanú liečbu. Najhoršia situácia je v Bratislave, kde na stotisíc obyvateľov pripadá 181 liečených narkomanov, mimo hlavného mesta SR je to asi 41 narkomanov na stotisíc ľudí...

Národná obroda 13.6.2000

[128] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

*Zo štátneho rozpočtu bolo vyčlenených na protidrogové aktivity:
1996=98 mil Sk. 1997=172 mil Sk.*

1998=210 mil Sk

Počet prvýkrát liečených narkomanov: 1994=330 ľudí. 1997=1298 ľudí.

Počet odsúdených v súvislosti z drogami: 1994=22 ľudí. 1997=445 ľudí.

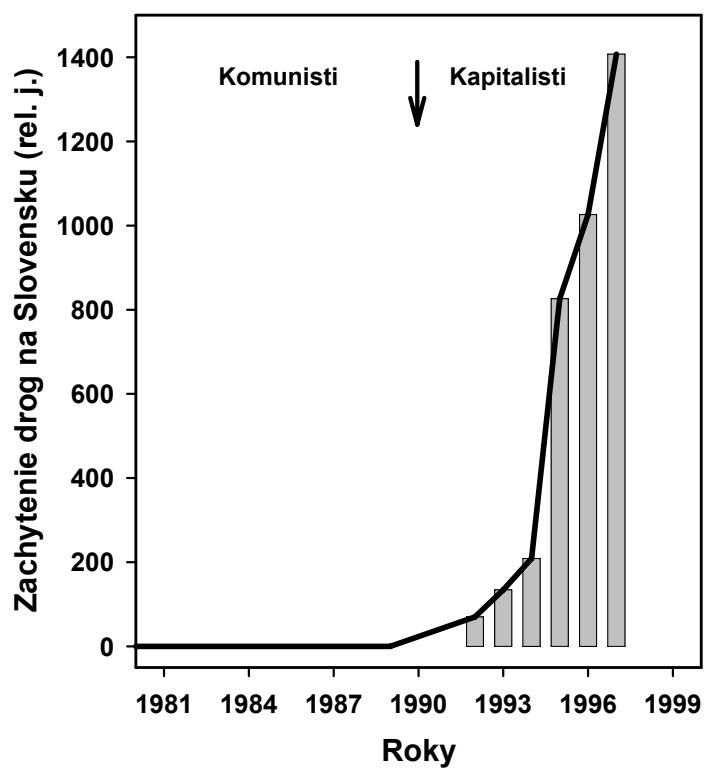
Závislých od heroínu: 1992=50 ľudí. 1997=1600 ľudí.

Národná obroda 27.2.1999

Dňa 16.6.2000 som telefonoval do Centra pre liečbu drogových závislostí v Bratislave. Spýtal som sa tam, či by ma nemohli prepojiť k niekomu, kto by mi mohol poskytnúť údaje, koľko máme drogovovo závislých, ako tento počet stúpa alebo klesá, koľko ľudí zomrelo na predávkovanie v jednotlivých rokoch, koľko peňazí sa dá na drogy na Slovensku ročne a podobne. Po kratšej diskusii mi bolo povedané, že takéto informácie nepodávajú a aby som sa obrátil na štatistický úrad. Kúpil som si teda Štatistickú ročenku Slovenskej republiky, ale požadované údaje som tam nenašiel. Nakoniec som zohnal niektoré údaje o narkománii na ministerstve zdravotníctva.

Úvodom by som chcel povedať, že narkománia sa vyskytuje prakticky na celom svete a úspešne sa rozšírila s voľným trhom ako súčasť demokratických a humánných neoliberalných zákonov aj k nám. Štáty na celom svete vynakladajú obrovské prostriedky na boj proti narkománii a treba priznať, že bez šance na víťazstvo. Údaje o narkománii na Slovensku podávam sporadicky a neúplne. Kompletné údaje som nebol schopný nájsť. Napriek tomu však z obrázkov č. 44 a 45 vidieť jej prudký vzostup na Slovensku po roku 1989.

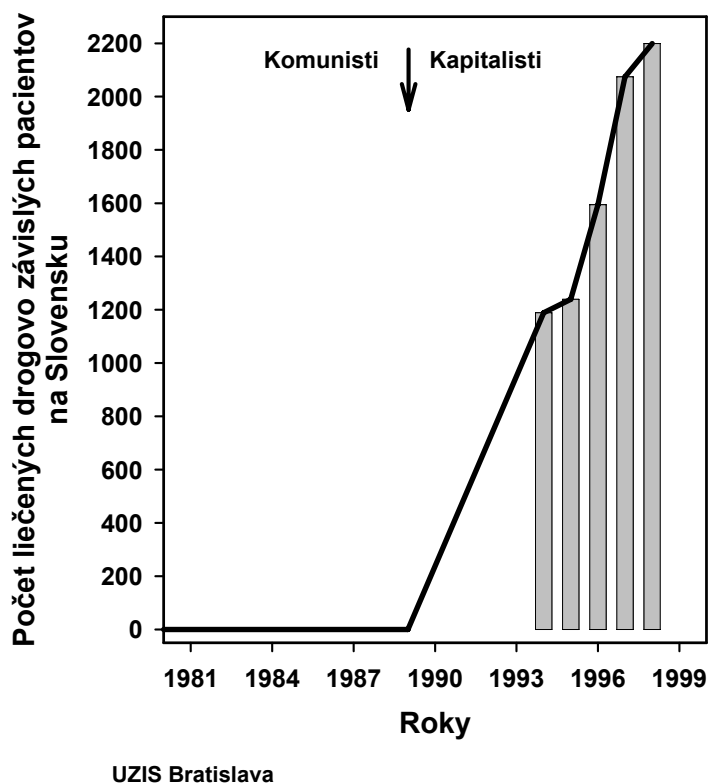
V týchto súvislostiach nechápem, prečo protidrogové svetové centrá neštudujú záhadu zanedbateľného výskytu narkománii počas 40 rokov fungovania socializmu na Slovensku a v iných socialistických krajinách. Ako je možné, že bývalé socialistické štáty nevynakladali na boj proti narkománii takmer nič, a predsa tu narkománia prakticky nebola rozšírená?

Národná obroda 20.3.1998

Obrázok č. 44

[130] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

Obrázok č. 45

Ako by to bolo a ako to je. Tajomné slovíčko „keby“.

Chcel by som zdôrazniť, že v predchádzajúcej časti som porovnával, ako riadila socialistickú spoločnosť na Slovensku komunistická strana za 40 rokov „totality“ a ako riadia spoločnosť za posledných desať rokov „demokracie“ naše kapitalistické vlády. Môžem to porovnávať preto,

lebo o týchto dvoch obdobiach existujú reálne štatistické údaje, ktoré si každý môže prekontrolovať.

V súčasnosti Veľkí samci a okydávači pri okydávaní socializmu a komunistov nemôžu argumentovať faktami opísanými vyššie. Preto sa sústreďujú na slovičko „keby“, kde nepotrebujú nijaké údaje, nijaké fakty. Stačí im, keď ovládajú masmédiá, ktoré opakovaním fráz môžu presvedčiť dost veľkú časť populácie.

Pamätám sa ako nám v 60-tych rokoch rádio Slobodná Európa, disidenti, okydávači a podomoví mrdulanti tajne oznamovali, že urán, ktorý ťažia politickí väzni v Jachymove, nám berú zadarmo Rusi. KEBY sme ho vraj predávali do USA, dali by nám zaň toľko peňazí, že by sme mohli všetky cesty v Československu pokryť kobercami. A nielenže urán musíme vyvážať zadarmo do bývalého Sovietskeho zväzu, ale musíme tam lacno vyvážať naše výrobky a nedostávame adekvátne od nich okrem surovín nič.“ Až po roku 1989 sme zistili, že Rusko naše výrobky vôbec nepotrebuje, ale my potrebujeme ich suroviny. A paradoxne, najväčší obchodný deficit máme s Ruskom. Som presvedčený, že aj v tomto prípade by okydávači tajne plakali od radosti, keby boli schopní ruské suroviny splácať našimi finálnymi výrobkami, ako to robili komunisti.

Od roku 1969 až doteraz používajú okydávači slovičko „KEBY“ napríklad pri fráze: „KEBY vojská Varšavskej zmluvy v roku 1968 neboli vtrhli do Československa a nezmarili náš ďalší vývoj, teraz by sme sa mali už oveľa lepšie.“ Myslím si, že vývoj na Slovensku po roku 1989 jasne ukázal, ako by sme sa mali. Súhlasím s názorom Herberta Jurkoviča [6], že v tom prípade úpadok hospodárstva, školstva, vedy a zdravotníctva, spojený s celkovým morálnym úpadkom spoločnosti by nastal o 20 rokov skôr. A pravdepodobne by sme už mali 30 rokov motroctva za sebou.

V súčasnosti sa slovičko „keby“ často používa pri fráze: „Keby Slovensko nebola oslobodila Červená armáda, ale americká armáda a namiesto komunistickej ‚totality‘ by sme mali kapitalistickú ‚demokraciu‘, patrili by sme do západného sveta. A teraz by sme sa mali tak ako štáty západnej Európy.“ Všeličo je možné. Predpokladám, že vývoj na Slovensku by bol iný a pravdepodobne by sme v západnom svete hrali podobnú úlohu, akú sme hrali za posledných sto rokov. A mali by sme v pomere k nim pravdepodobne aj relatívne podobnú životnú úroveň, akú sme mali za posledných sto rokov. Je možné, že by sa náš hypotetický vývoj dal zhodnotiť kvalitnejšie, keby sme mali štatistické údaje o ekonomike a životnej úrovni za posledných sto rokov a

[132] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

porovnávali by sa údaje pre Slovensko, Rakúsko, Česko, Nemecko, Francúzsko atď.

Milý čitateľ, predpokladám, že aj Ty si presvedčený, ako by nám bolo dobre, KEBY... Možno máš pravdu. Spomeň si však na svoje názory z roku 1988. Aký vývoj životnej úrovne ľudí na Slovensku si predpokladal o desať rokov, KEBY sme sa dali na cestu, ako nám radila západná Európa, a odstránili komunistickú „totalitu“? Spomeň si, ako si bol presvedčený, že naše platy by stúpali a za šesť-desať rokov by sa priblížili platom obyvateľov v západnej Európe. Spomeň si, ako si veril, že KEBY boli podniky a poľnohospodárstvo v súkromných rukách, boli by organizované oveľa lepšie a produktivita práce, a tým aj reálna mzda by sa mohla niekoľkonásobne zvýšiť. Spomeň si, ako si veril, že KEBY sme odstránili kultúru „totality“, ľudia by sa správali oveľa kultúrnejšie a humánnejšie a tak podobne...

Poznám štúdie, ktoré tvrdia, že životná úroveň na Slovensku v rokoch 1996 a 1997 dosahovala 38% životnej úrovne Rakúska. Škoda, že v článku sa nepísalo, koľko to bolo v roku 1988, pred úpadkom životnej úrovne na Slovensku a pred zvýšením životnej úrovne v Rakúsku za posledných sedem rokov.

Predpokladám, že zázračné slovíčko KEBY sa bude ešte dlho používať na presvedčovanie v tých prípadoch, kde sa nesmú použiť fakty.

Totalita verzus slobodné voľby

Politické voľby, ako všetko v kapitalistickej spoločnosti, fungujú na základe trhových mechanizmov. Firmy (strany) s podobnými produktmi (programami) súťažia o spotrebiteľov (voličov) a sľubujú zisk (výhodné vládne intervencie) pre investorov (prispievateľov). Podobne ako v ekonomike konzumenti sú teoreticky suverénni, ale prakticky investori všetko kontrolujú.

Thomas Ferguson a Joel Rogers: Right Turn: The Decline of the Democrats and the Future of American Politics

„V politike sa ľudia ako na lôžku chorého prehadzujú zboka nabok v nádeji, že sa im bude ležať pohodlnejšie.“

Johann Wolfgang von Goethe

Kým som sa nedostal k faktom, znázorneným na obrázkoch v tejto knižke, nemyslel som si, že výsledky vlády komunistov sú také priam vynikajúce v porovnaní s katastrofálnym vládnutím kapitalistov na Slovensku. Ešte viac ma prekvapilo, že z týchto grafov vyplýva veľmi zaujímavý a dôležitý poznatok. A to, že za vlády komunistov si spoločnosť nejakým záhadným spôsobom, ktorý okydávači volajú totalita, vedela vybrať relatívne vysoko schopných odborníkov do riadenia štátu, ministerstiev, podnikov a poľnohospodárstva v porovnaní s tými, ktorých si ľudia vybrali v „slobodných voľbách“.

Akým záhadným spôsobom fungoval socialistický systém, že ľudia v „totalite“ nemali možnosť ovplyvňovať výber osôb do vedúcich funkcií riadenia štátu, a systém predsa vyberal schopných?

Akým záhadným spôsobom funguje demokracia, že ľudia v „slobodných voľbách“ majú možnosť ovplyvňovať výber osôb do vedúcich funkcií riadenia štátu, a pritom vyberajú relatívne neschopných?

No o tom možno až v budúcej knižke. A možno je úplne zbytočné o tom písať. Slovenské programovateľné biologické stroje už bude endogénne drogovať niečo iné.

Kapitalistická totalita verzus komunistická totalita

Taliansky imigrant v roku 1903:

„Prišiel som do Ameriky, lebo som počul, že ulice sú vydláždené zlatom, a zistil som tri veci.

Prvá: Ulice neboli vydláždené zlatom.

Druhá: Ulice neboli vôbec vydláždené.

Tretia: Očakávali odo mňa, že ich vydláždim.“

Vicki Goldbert a Arthur Ollman: A Nation of Strangers

Otázka 12-ročnému chlapcovi:

Vieš, že za socializmu na Slovensku neboli bezdomovci?

Odpoveď:

Bezdomovci neboli, lebo ušli do bohatých krajín od strachu z komunistického teroru.

K. O.: Súkromné interview

Keď spätne porovnávam súčasnú kapitalistickú totalitu na Slovensku s komunistickou totalitou pred desiatich rokov vidím, že kapitalistická

totalita je oveľa profesionálnejšia ako bola komunistická. Ako ukazujú štatistické údaje štátnych orgánov Slovenskej republiky, kapitalistická totalita vytvorila psychózu strachu (až 84% ľudí sa v súčasnosti bojí o svoju bezpečnosť), vraždí viac ľudí, produkuje viac násilných trestných činov, viac samovrážd mladých ľudí, viac narkomanov ako socialistická a pritom presvedča ľudí, že je oveľa humánnejšia ako socialistická totalita. Kapitalistická totalita niektorých ľudí obmedzuje až do takej miery, že nemajú vlastný byt, mnohým zakazuje kupovať mliečne výrobky a mäso, mnohým zakázala zarábať si na živobytie čestnou prácou a donútila ich kradnúť, aby uživilí rodinu. Je možné, že MH&S slovenských programovateľných biologických strojov produkuje pokoru a servilnosť?

Kapitalistické profesionálne premývanie mozgov za socializmu fungovalo nasledovne. Za socializmu na Slovensku západná propaganda zariadila, že občan Slovenska podvedome prisúdil socializmu a komunistickej strane všetky negatívne javy, s ktorými sa v živote stretol. Naopak, za kapitalizmu na Slovensku propaganda zariadila, že občan Slovenska podvedome prisudzuje všetky negatívne javy, s ktorými sa v živote stretáva, individuálnemu jednotlivcovi a nespája ich so systémom. Pričom všetky pozitívne javy sa propagujú ako výsledok kapitalistického systému.

Dňa 12.11.1999 som v správach počul, že v Taliansku sa zrútil niekoľkopuschodový obytný dom, v ktorom zahynulo 62 nič netušiacich obyvateľov. Dôvodom bola konštrukčná chyba pri stavbe domu. Zo správy vyplynulo, že to nebol prvý obytný dom, ktorý sa zrútil v Taliansku, a pretože konštrukčné chyby majú aj ďalšie domy, je možné, že nie je ani posledný.

Keby sa podobný obývaný niekoľkopuschodový dom zrútil v socialistickom Československu, tak by väčšina obyvateľov podľa vzoru západnej propagandy dospela k jednoduchému a jedine správne mu záveru, že zrútenie obytného domu jasne dokazuje neschopnosť štátnych socialistických stavbárskych firiem stavať domy. Dokazovalo by to totalitu, korupciu, neprofesionálnosť a celkovú neschopnosť socializmu v Československu vedenou degenerovanou komunistickou stranou.

Otázka znie, prečo sa zrútenie obytného domu v Taliansku neinterpretuje ako neschopnosť kapitalistického systému stavať byty a neschopnosť vlády v Taliansku. Neinterpretuje sa to tak preto, lebo médiá by obviňovali samy seba a svojich pánov.

Ďalší príklad. Keď za socializmu mäsiar oklamal zákazníka pri vážení o päť korún, ten si v duchu zanádal: „Tí hnusní komunisti; V

socialistickom systéme sú sami podvodníci; Keby bol mäsiar súkromník, tak si to nemôže dovoliť, lebo by stratil zákazníkov.“ Podobne si na socializmus a komunistov každý zanaďoval, keď ho oklamali v obchode alebo v reštaurácii, keď na ceste bola jama, keď počul, že niekoho zavraždili, alebo keď si komunista kúpil nové auto. Naše podvedomé myslenie (t.j. propagandou modulovaný softver) bolo výsledkom profesionálnej západnej propagandy.

V súčasnom kapitalizme nás oklamú oveľa viac v obchode alebo v reštaurácii, jám na ceste je rovnako alebo viac, ľudia vraždia dvakrát viac a bohatí kapitalisti si kupujú nové auto každé tri roky. Súčasná štatistika o počte vražd, samovražd, narkomanov, psychických narušení, násilných trestných činov a životnej úrovne podľa môjho názoru jednoznačne ukazuje, že ľudia žijú horšie ako za socializmu. A pritom propaganda zariadila, že väčšine ľudí nenapadne nadávať na „demokraciu a slobodu“ a brať na zodpovednosť za negatívne javy v spoločnosti kapitalistický spoločenský systém.

Na nasledujúcich príkladoch ukážem, čo všetko môže súčasná profesionálna propaganda urobiť s naším podvedomím.

Negatívne a pozitívne javy v spoločnosti sú výsledkom systému, v ktorom spoločnosť žije. Negatívne a pozitívne javy za socializmu boli výsledkom socialistického systému, ktorý presadila, riadila a zodpovedala zaň vláda komunistickej strany. Podobne negatívne a pozitívne javy kapitalizmu sú výsledkom kapitalistického systému, ktorý presadila, riadi a zodpovedá zaň kapitalistická vláda.

Realita a hypotetický socializmus v priamom prenose

Parlamentná demokracia je figovým listom buržoázneho autoritárstva.

Wilhelm Liebknecht

Predstavme si hypoteticky, že žijeme v bývalom socializme na začiatku 80-tych rokov a v priamom televíznom prenose sledujeme zasadanie ústredného výboru komunistickej strany a vlády. Riešia sa otázky výdobytkov budúceho kapitalizmu na Slovensku. Predseda vlády vo svojom diskusnom príspevku hovorí. „Dnes máme prerokovať niekoľko významných bodov.“

„Súdruhovia, nesmieme byť spokojní s počtom vražd na Slovensku, veď je to len okolo 60–70 vražd ročne. Aby sme sa vyrovnali budúcemu

kapitalizmu na Slovensku, musíme zavraždiť na okolo 120–130 ľudí ročne, t.j. aspoň o 50–60 ľudí viac ako to bolo doteraz. Preto sme ministerstvo spravodlivosti a vnútra poverili úlohou, aby tieto vraždy zabezpečili.“

Na to vystúpi minister: „Áno, musíme zvýšiť počet vrážd o 60-70 ročne. Úloha je zabezpečená, vraždy týchto ľudí vykoná vyčlenená skupina, ktorá bude vraždiť jednotlivcov v intervaloch 1,25 človeka týždenne. Väčšina náhodných obetí bude zastrelená, len na niektorých bude spáchaný atentát pomocou nastroženého výbušného systému. Som presvedčený, že túto úlohu čestne splníme.“

A verím, že týmito a ďalšími opatreniami dosiahneme, že ľudia budú žiť už teraz v rovnakom strachu o svoju bezpečnosť, v akom budú žiť na kapitalistickom Slovensku o 10 rokov.“ **(Národná obroda 1.3.1999: Kým do roku 1989 sa o otázku zločinov verejnosť takmer vôbec nezaujímal, dnes sa o svoju bezpečnosť bojí až 84% obyvateľstva. Konštatuje to v hodnotení rastu kriminality Národná správa o ľudskom rozvoji – Slovensko 1998, ktorú vydalo Centrum pre hospodársky rozvoj. Správa ďalej uvádza: Kým do roku 1989 bola väčšia časť kriminality spôsobená len nedbanlivosťou a násilnými sklonmi, po roku 1990 bolo čoraz viac krádeží a vlámaní, čím sa kriminalita začala meniť na spôsob obživy.)**

V ďalšom bode predseda vlády vo svojom diskusnom príspevku hovorí: „Aby sme sa vyrovnali budúcemu kapitalizmu na Slovensku, musíme rýchlo zabezpečiť prudký rozvoj narkománie. Prosím zodpovedného ministra, aby zreferoval, ako túto úlohu zabezpečuje.“

Minister referuje: „Vážený súdruh predseda, vážená vláda, vážení súdruhovia komunisti. Nebolo jednoduché vybudovať narkomániu na Slovensku. Nemali sme s ňou žiadne praktické skúsenosti a preto sme ju museli začať budovať na zelenej lúke. Chýbali odborníci, ale pomohlo nám tých zopár súdruhov, ktorí mali skúsenosti s fetovaním čikuli. Za čo im patrí vďaka. Museli sme zmeniť niektoré zákony a vhodne využiť masmédiá. Na vybudovanie distribučnej siete sme úspešne použili súdruhov kriminálnikov, ktorým bola za týmto účelom udelená amnestia. Zamerali sme sa hlavne na mládež, nositeľku to našej budúcnosti. Nesklamala nás, drogy začala prijímať bez zaváhania a okruh drogujúcich sa stále rozširuje. Teraz sa už môžeme pochváliť, že naše úsilie žne úspechy. Dovážame drogy všetkého druhu z celého sveta a platíme tvrdými valutami. Každý, kto chce, si ich môže zaopatriť, čím

sme v krátkom čase dobehli vyspelé kapitalistické krajiny. (Například štatistiky z novembra 1999 hovoria, že na Slovensku je od heroínu závislých už 15-20 000 ľudí.) Môžem slávnostne oznámiť, že naša distribučno-aplikačná skupina na výjazdovom zasadaní zvýšila dávkovanie heroínu u niektorých náhodne vybraných konzumentov na takú úroveň, že zomreli na predávkovanie (len v roku 1997 to bolo 28 mladých ľudí). V súčasnosti sa sústreďujeme na vnútrožilové aplikácie heroínu tehotným matkám. Má to obrovskú výhodu, lebo narodené deti už budú poškodené drogami a budú mať hneď po narodení abstinenčné príznaky. Budú to naši budúci zákazníci. Počet takýchto detí sa bude ustavične zvyšovať. To bude krása, keď dorastú **(na Slovensku sa už narodilo 80 detí poškodených drogami, u ktorých následne zaznamenali abstinenčné príznaky. Matky týchto detí 96% užívali pred pôrodom heroín, Národná obroda 2.3.1999. V Bratislave sa už narodili dve „metadonové“ deti, Pravda 17.12.1999).** Kto by bol predpokladal, že v priebehu niekoľkých rokov zvládneme tak kvalitne rozvoj narkománie na Slovensku. Dovoľte mi, aby som vám nakoniec predstavil distribučno-aplikačnú skupinu a verejne sa jej poďakoval za mimoriadne namáhavú prácu. Vidíte ich pred sebou s veľkými taškami napratanými drogami, ktoré musia do rána aplikovať okolo 20 000 zákazníkom. A takto to robia noc čo noc už niekoľko rokov. A nielen to, musia aktívne vyhľadávať nových nádejných narkomanov. Veď predsa chceme so svetom držať krok.

Ideme ešte ďalej. Podnikáme úspešné kroky, aby sme znížili životnú úroveň väčšiny detí na úroveň, akú budú mať za desať rokov kapitalizmu. Je to veľká výzva, ale my sa jej nebojíme. Musíme ich infikovať diftériou, tuberkulózou a vírusom HIV. Chceme aby naša mládež bola moderná a išla so svetovým trendom. Budeme sa usilovať, aby sme následkom dezintegrácie rodín mali naše sociálne siroty, ktoré nám bude závidieť celý kapitalistický svet. **(V štúdií Detského fondu OSN (UNICEF) s názvom Po páde sa uvádza: Väčšine z odhadovaného počtu 150 miliónov detí zo strednej a východnej Európy a bývalého Sovietskeho zväzu sa po roku 1989 zhoršila životná úroveň. V strednej a východnej Európe sa znovu objavila diftéria a tuberkulóza. Počet ľudí nakazených vírusom HIV sa z výšil z 30 000 (r. 1995) na 270 000 (r. 1998). Medzi dospelými sa zvýšil počet alkoholikov, telesne a duševne chorých, narkomanov, čo malo vplyv na dezintegráciu rodín a vznik nového fenoménu – sociálnych sirôt. Pravda, 6.11.1999).** Týmto končím a sľubujem, že stranu nesklameme.“

Predseda vlády a komunistickej strany poďakuje ministrovi a zároveň ako odmenu za dobre vykonanú prácu mu navrhne udeliť striebornú medailu „Bieleho heroína“, a striebornú plaketu „HIV“, s čím všetci jednomyselne súhlasia.

V ďalšom bode predseda komunistickej vlády požiada ministra zodpovedného za zvýšenie samovrážd detí a mladistvých o zhodnotenie činnosti.

Minister sa ujme slova. „Vážení súdruhovia, doteraz (roky 1982–1986) sme na Slovensku mali priemerne len 10 samovrážd detí a mladistvých ročne. Bolo to zúfalo málo v porovnaní s niektorými vyspelými krajinami. Aby sme sa vyrovnali budúcemu kapitalizmu na Slovensku, dali sme si za úlohu zvýšiť počet samovrážd detí a mladistvých na 42 ročne (toľko ich bolo v SR v roku 1998). Nebolo to jednoduché, dohnať mladých ľudí do takého psychického stavu, že jediným východiskom pre nich bola samovražda. Museli sme zmeniť celú filozofiu života spoločnosti. Presvedčili sme ich, že každý má slobodu riadiť sa svojimi pudmi rovnako, ako sa nimi riadia poľné škrečky. A presvedčili sme ich, že ten, kto obmedzuje ich pudy, neželá im dobre. V masmédiách im ukazujeme život virtuálnej reality, ktorú by sa mali usilovať napodobiť, čo im prinesie hlboké sklamanie. Súčasne sme im zabezpečili prudký pád životnej úrovne, vyhodili sme ich zo zamestnania a dali alternatívu nadrogovať sa sexom, alkoholom a drogami. Ukázali sme im, že majú len dve možnosti, buď budú žiť životom ľudského odpadu, alebo spáchajú samovraždu. U niektorých sa nám to podarilo, u niektorých nie. Musím dodať, že 42 samovrážd mladých ľudí ročne je len vrchol ľadovca. **(Podľa Ústavu Zdravotníckych informácií a štatistiky bolo v roku 1997 v SR spáchaných 461 dokonaných samovrážd, 727 samovrážd za rok 1999, v roku 1999 sa na Slovensku stratilo 228 osôb, z toho 11 maloletých, *Hospodársky denník 16.-17.6.2000*. V roku 1997 bolo u nás hospitalizovaných vyše 8500 pacientov s diagnózou poruchy psychiky a správania zapríčinenou užitím alkoholu. Ambulantne sa podrobilo liečbe zo závislosti od alkoholu takmer 55 000 ľudí. Zvýšenie počtu alkoholikov je spôsobené nezvládnutím psychických, sociálnych a ekonomických problémov. Podľa Ministerstva zdravotníctva SR jeden z najnovších výskumov ukázal, že okolo 20% obyvateľov u nás sa už vážne zaoberalo myšlienkou na samovraždu, pričom uviedli, že mali na takéto konanie dôvod, a aj**

premyslený spôsob a okolnosti, ako samovraždu vykonať, *Národná obroda 29.1.1999.*)

Áno, nebojíme sa priznať, že ešte máme rezervy a nie všetko robíme dokonale. Napríklad niektorí ľudia sa rozhodnú spáchať samovraždu skokom pod vlak (**len v roku 1998 alebo 1999 ich bolo viac ako 32**). Zväčša čakajú pri trati a skočia na koľajnice niekoľko metrov pre vydeseným zrakom rušňovodiča, ktorý všetko jasne vidí, ale nestačí zabrániť katastrofe. Rušňovodiči majú z toho psychické problémy, musíme ich nákladne liečiť na psychiatrii, za čas nemôžu pracovať, čím neprispievajú k budovaniu socializmu. Preto sme sa rozhodli, že zakážeme ľubovoľné skákanie pod vlak. Aby sme však dosiahli také parametre samovrážd, ako budú v budúcom kapitalistickom Slovensku, vybraných ľudí bude hádzať pod vlak špeciálna hádzacia skupina na vybratých tratiach v noci. Samozrejme, na týchto tratiach v určité dni budú jazdiť vlaky s vypnutými prednými reflektormi, aby rušňovodič nič z toho nevidel.

Vážené súdružky a súdruhovia, naše ministerstvo ide ešte ďalej. Chceme zaručiť vysoký stupeň slobody občanov Slovenska až do takej miery, že sme na ministerstve vytvorili skupinu zabijakov, ktorá za poplatok fyzicky zlikviduje ktorúkoľvek osobu na Slovensku. Preto, občania Slovenska, ak máte niekoho, kto by akýmkoľvek spôsobom chcel obmedziť váš život, vašu slobodu, odteraz ho môžete dať za poplatok fyzicky zlikvidovať už aj za socializmu a nemusíte čakať desať rokov na kapitalizmus na Slovensku, kde takéto služby budú bežnou súčasťou slobody a demokracie. Dokonca si môžete vybrať, či nepohodlná osoba má byť verejne na výstrahu zastrelená, aby všetci vedeli, kto je pánom v rajóne, alebo má zmiznúť bez stopy (**len v roku 1999 sa na Slovensku stratilo 239 osôb, z toho 11 maloletých. *Hospodársky denník 16.-17.6.2000.***).

Vážení súdruhovia, všetky tieto štatistické údaje jednoznačne potvrdzujú, že takúto prudkú a všeobecnú degeneráciu spoločnosti na Slovensku, dosiahnutú v takom krátkom čase, nám musí závidieť celý svet. (V sále sa ozval neutíchajúci potlesk.) Áno, dokázali sme vychovať nového človeka, ktorý verí, že je slobodný, žije v demokracii a má pred sebou svetlú budúcnosť.“

V sále sa ozvalo zborové skandovanie: „Len tak ďalej, len tak ďalej...“

[140] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

Ešte dlho by sme mohli pozerat' v priamom prenose hypotetické zasadanie komunistckej vlády za socializmu na Slovensku zo začiatku 80-tych rokov. Vláda, ktorá by vydávala uvedené nariadenia a tým dosiahla opísané výsledky, by bola obludná, morálne zdegenerovaná a zločinná.

Zaujímavé je, že takéto vlády máme na Slovensku už desať kapitalistických rokov. Naše kapitalistické vlády od roku 1989 vytvorili systém a zákony, ktoré priniesli opísané výsledky. Pravdaže, za tieto výsledky sú zodpovedné tieto vlády, a nie jednotlivci, ako sa nám to snaží nahovoriť propaganda. Dosiahli tie isté výsledky nepriamo pomocou zmeny systému, zákonov a nariadení. A je úplne jedno, či naše kapitalistické vlády určili, alebo neurčili zodpovedných ľudí, ktorí majú na Slovensku vraždiť, vybudovať narkomániu alebo donútiť ľudí spáchať samovraždu.

Kedy okydávači naberú morálnu odvahu a oboznámia pritakávačov so zločinmi, za ktoré sú zodpovedné kapitalistické vlády počas desiatich rokov na Slovensku, a kedy im prezradia, že tieto zločiny sú oveľa väčšie a nehumánnejšie ako zločiny komunistckej vlády na Slovensku páchané 40 rokov predtým. A kedy minister oháňajúci sa právom a humanitou v záujme spravodlivosti vytvorí na Župnom námestí 13 Oddelenie pre dokumentáciu zločinov kapitalizmu, hneď vedľa už vytvoreného Oddelenia pre dokumentáciu zločinov komunizmu?

Nevymenuje ju nikdy a ani nemusí, pretože kapitalistická totalita pracuje tak profesionálne, že veľká väčšina Veľkých samcov, okydávačov a pritakávačov si tieto súvislosti nikdy neuvedomí.

Porovnanie vlády totality a demokracie vo vzťahu ku klientskym štátom

Podľa štatistík vlády USA, očakávaná dĺžka života na Kube je 73 rokov pre mužov a 78 rokov pre ženy, gramotnosť dospelých je 96%, detská úmrtnosť je 8 detí na 1000 živonarodených.

V Salvádore, ktorý sme „ochránili pred komunizmom“ zabitím desiatky tisíc jeho obyvateľov v zaisťovacej vojne a ktorému sme posielali peňažnú „pomoc“, je očakávaná dĺžka života 66 rokov pre mužov a 73 rokov pre ženy, gramotnosť 72%, detská úmrtnosť 29 detí na 1000 živonarodených.

Haiti po dekádach rokov pomoci z USA a ekonomickej politiky diktovanej Washingtonom, Medzinárodným menovým fondom a Svetovou bankou má očakávanú dĺžku života 49 rokov pre mužov a 53 rokov pre ženy, gramotnosť 45%, detská úmrtnosť je 99 detí na 1000 živonarodených.

Robert Naiman, Senior Researcher Center for Economic and Policy Research, Washington DC (Z-net magazin)

V tejto kapitole porovnávam, ako vládli demokrati z Washingtonu pomocou demokracie vo svojich klientských štátoch a ako vládli komunisti z Moskvy pomocou totality vo svojich klientských štátoch.

Nebolo jednoduché vybrať z klientských štátov USA, ktorých je len na americkom kontinente viac ako 30. Pretože som ich chcel porovnať s Kubou, vybral som tie, ktoré sú v jej blízkosti a mali podobné historické a klimatické podmienky. Ako klientske štáty USA som vybral: Haiti a Dominikánsku republiku, sú to dva štáty na ostrove v blízkosti Kuby. Ďalej som vybral Nikaraguu, lebo som zistil, že USA tam pravidelne vojensky zasahovali, a tým si zabezpečovali svoj vplyv v krajine. Predpokladám, že v týchto vybraných klientských štátoch majú USA už viac ako 100 rokov praktickú moc porovnateľnú s vplyvom komunistickej strany bývalého ZSSR na satelitné socialistické krajiny, ba možno aj väčšiu. Dokazujú to aj početné vojenské invázie vojakov USA v týchto krajinách, keď sa ich vlády neuberali správnym smerom. Podľa knihy [3], vojaci USA zasahovali:

- V Haiti priamo v rokoch 1888, 1891, 29.1.-9.2.1914, 20.2.-19.10.1914, 29.7.1915-15.8.1934, a priamo alebo nepriamo v rokoch 1959-1963, 1986-1994.
- V Nikaraguu priamo: 11.3.1853, 9.7.-15.7.1854, 4.-5.1957, 11.-12.1857, 1967, 6.7.-7.8.1894, 2.5.-4.5.1896, 7.2.-8.2.1898, 22.2.-5.3.1899, 22.2.1910, 19.5.-4.9.1910, 8.-11.1912, 7.5.-5.6.1926, 27.8.1926-3.1.1933. a priamo alebo nepriamo v rokoch 1981-1990.
- V Dominikánskej republike priamo v rokoch: 2.1.-11.2.1904, 6.-7.1914

V prípade klientských štátov bývalého Sovietskeho zväzu je ťažšie vybrať, lebo ich nebolo veľa. Vybral som Bulharsko, Rumunsko, Severnú Kóreu, Vietnam, Slovensko a na porovnanie Čínu.

Aby nevznikol dojem, že údaje sú ovplyvnené komunistickými štatistikami, preberám všetky údaje, ktoré prezentujem na nasledujúcich

[142] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

grafoch, z publikácie CIA „The World Factbook 1996-97“ [14] a odrážajú stav v týchto krajinách v roku 1995.

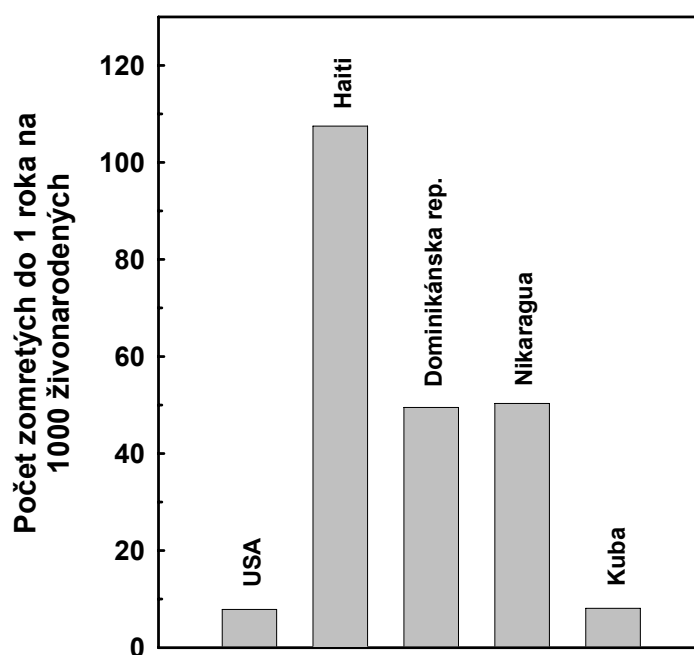
Obrázok č. 46 zachytáva počet zomretých detí do jedného roka na 1000 živonarodených v USA a jeho klientských štátoch. Tento údaj odráža úroveň zdravotníctva a starostlivosť spoločnosti o deti v týchto krajinách. Ako vidieť z obrázka, USA majú túto starostlivosť veľmi dobre zabezpečenú. Naproti tomu v klientských štátoch – Haiti, Dominikánska republika a Nikaragua – je táto starostlivosť niekoľkonásobne horšia. Z toho vyplýva, že USA počas storočného vplyvu a praktického riadenia týchto krajín sa vôbec nestarali o zníženie úmrtnosti detí v týchto krajinách. Pravdepodobne to vyjadruje vzťah kapitalistického systému (t.j. hardverového a softverového mozgového vybavenia kapitalistických predátorov) ku klientskym štátom, kde jedine veľkosť zisku určuje pravidlá tohto vzťahu.

Úmrtnosť detí na Kube je oveľa nižšia ako v týchto krajinách a je porovnateľná dokonca aj s USA. Ako je možné, že socializmus na Kube dosiahol to, čo sa nedarí kapitalizmu v prezentovaných klientských štátoch USA? Že by USA nevlastnili „know how“ a investície na zníženie počtu zomretých detí vo svojich klientských štátoch? Zaujímalo ma, koľko mŕtvych detí do jedného roka, vyprodukuje kapitalizmus na Haiti za jeden rok, keď z 1000 narodených zomrie do jedného roka 107. Vychádza mi to okolo 27 000 novorodencov ročne. Je to obrovský zločin kapitalizmu v porovnaní s Kubou, kde zo 1000 narodených zomrie do jedného roka len 8,1 detí. Čudujem sa, kde sú humanisti, demokrati, moralisti a okydávači, že na tieto zločiny kapitalizmu nepoukazujú. Pravdepodobne okydávanie im zaberá toľko času, že nemajú čas na sledovanie štatistík CIA.

V súvislosti s tým som si spomenul na výroky Václava Havla a ďalších okydávačov, že na svete ostala už len kubánska totalita. Asi by im neprekážalo, keby aj na Kube zomierali desaťtisíce detí ročne, hlavne, že zomierajú v demokratickej krajine.

Na porovnanie zobrazuje obrázok č. 47 počet zomretých detí do jedného roka na 1000 živonarodených v Rusku a v jeho bývalých klientských štátoch. Z obrázka vidieť, že Bulharsko a Slovensko sú na tom skoro rovnako dobre ako USA a Kuba, a ostatné štáty sú na tom lepšie ako Haiti, pričom Čína a Vietnam sú porovnateľné s Dominikánskou republikou a Nikaraguou. Zhruba môžeme povedať, že počet zomretých detí v satelitných štátoch Sovietskeho zväzu je porovnateľný alebo mierne lepší ako v satelitných štátoch USA. Obrázok

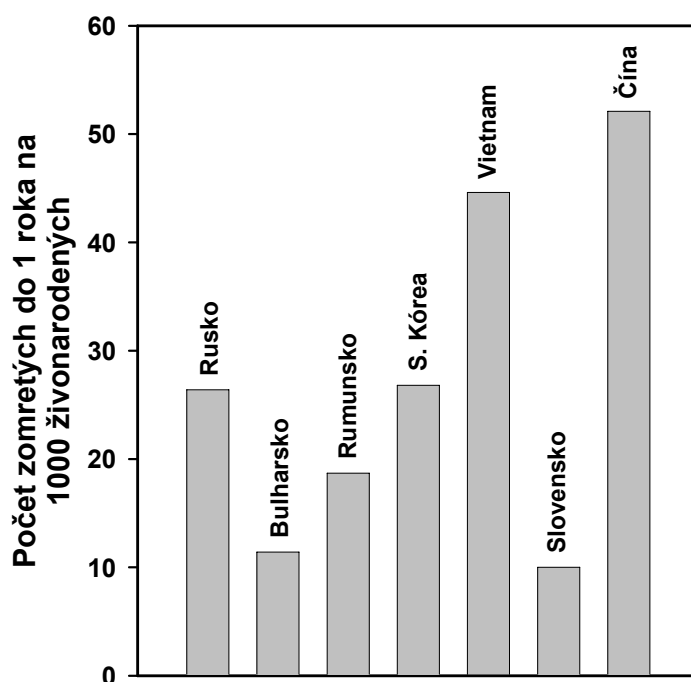
d'alej ukazuje miernejší negatívny skok medzi veľmocenským štátom Ruskom a jeho bývalými satelitmi ako v prípade USA a jeho satelitov. Z toho môže vyplývať, že komunisti v Moskve umožnili, že ich klientske štáty mali väčšie prostriedky a možnosť starať sa o narodené deti, ako to umožnili demokrati z Washingtonu vo svojich klientských štátoch.

The World Factbook, 1996-1997
(Central Intelligence Agency, Brassey's, Washington-London, 1996)

Obrázok č. 46

[144] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

The World Factbook, 1996-1997
(Central Intelligence Agency, Brassey's, Washington-London, 1996)

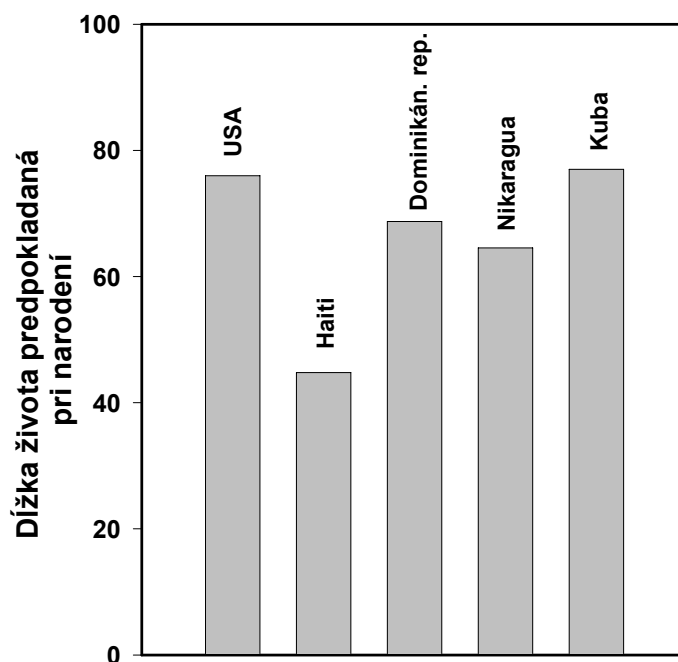
Obrázok č. 47

Obrázky č. 48 a 49 ukazujú dĺžku života vo vybratých klientskych štátoch USA a bývalého Sovietskeho zväzu. Dĺžka života na Kube je porovnateľná s USA a je nízka na Haiti. Dĺžka života v bývalých satelitných štátoch je približne rovnaká ako v Dominikánskej republike.

Na ďalších obrázkoch č. 50 a 51 som porovnal gramotnosť v týchto krajinách. Zaujímavé je, že gramotnosť na Kube je takmer 100% a je rovnaká ako v USA. Gramotnosť na Haiti a v Nikarague je však veľmi nízka v porovnaní s USA. Naproti tomu gramotnosť v bývalých satelitoch

Sovietskeho zväzu je oveľa vyššia ako v satelitoch USA a dosahuje 98%, len Vietnam a Čína majú nižšie hodnoty.

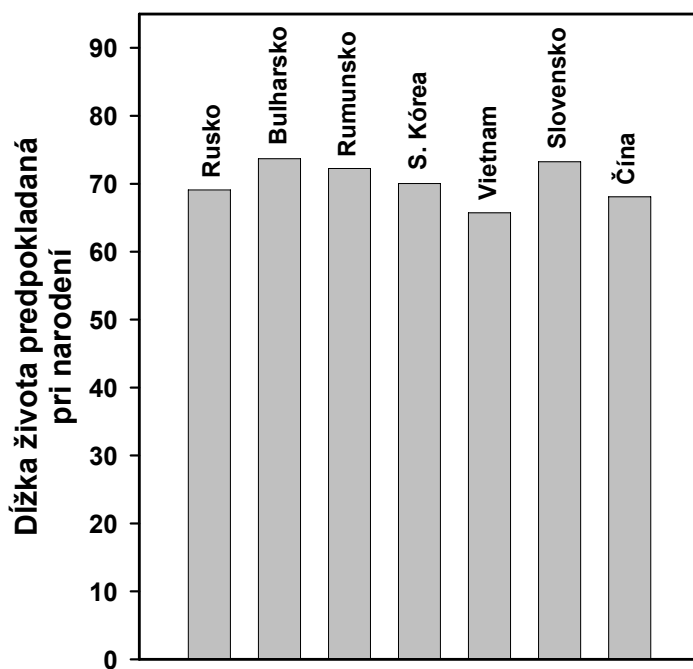
Z toho vyplýva, že USA počas storočného vplyvu a praktického riadenia týchto krajín sa vôbec nestarali o gramotnosť ľudí v týchto krajinách. A je pravdepodobné, že im nízka gramotnosť v týchto krajinách aj vyhovovala. Pritom USA mali „know how“ a financie, aby

The World Factbook, 1996-1997
(Central Intelligence Agency, Brassey's, Washington-London, 1996)

Obrázok č. 48

[146] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

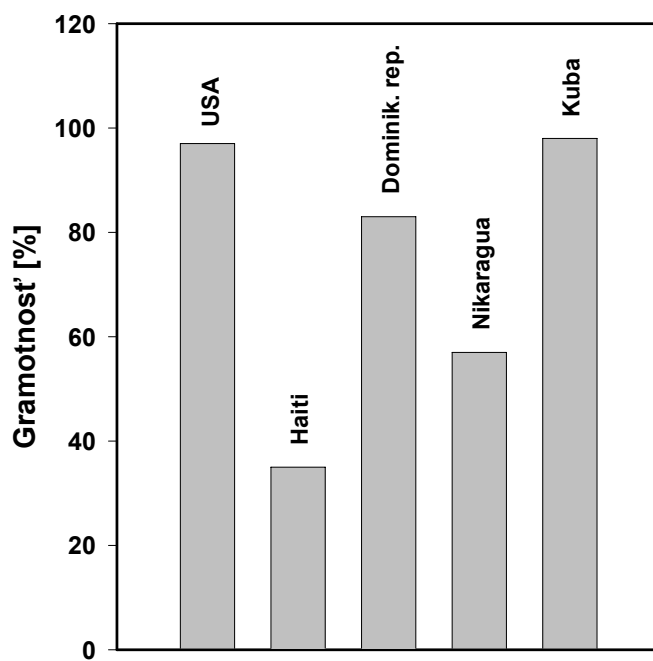

The World Factbook, 1996-1997
(Central Intelligence Agency, Brassey's, Washington-London, 1996)

Obrázok č. 49

tam gramotnosť podporili. Ako som už spomenul, pravdepodobne to vyjadruje vzťah kapitalistického nadržaného štátu ku klientskym štátom, kde jedine veľkosť zisku určuje pravidlá tohto vzťahu.

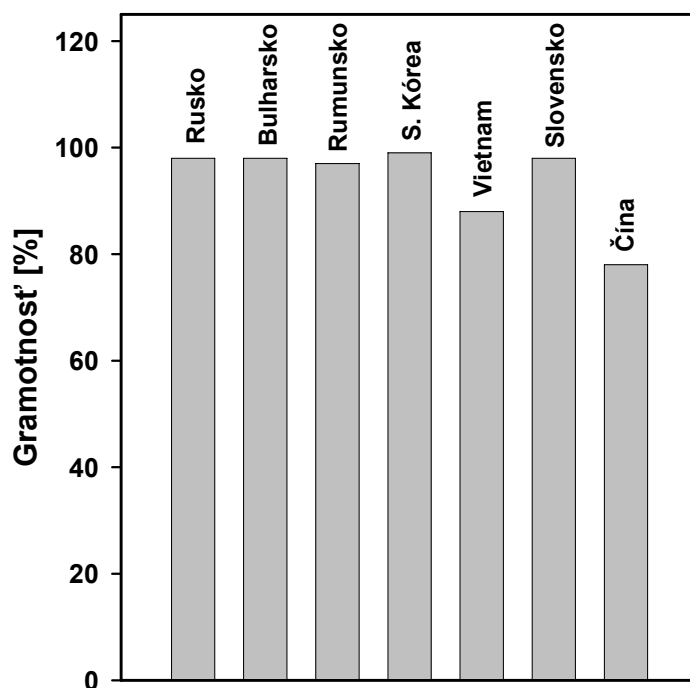
Naproti tomu predpokladám, že v socialistickom systéme vzťah ku klientskym štátom mal iné kvality a nezakladal sa len na veľkosti zisku.

The World Factbook, 1996-1997
(Central Intelligence Agency, Brassey's, Washington-London, 1996)

Obrázok č. 50

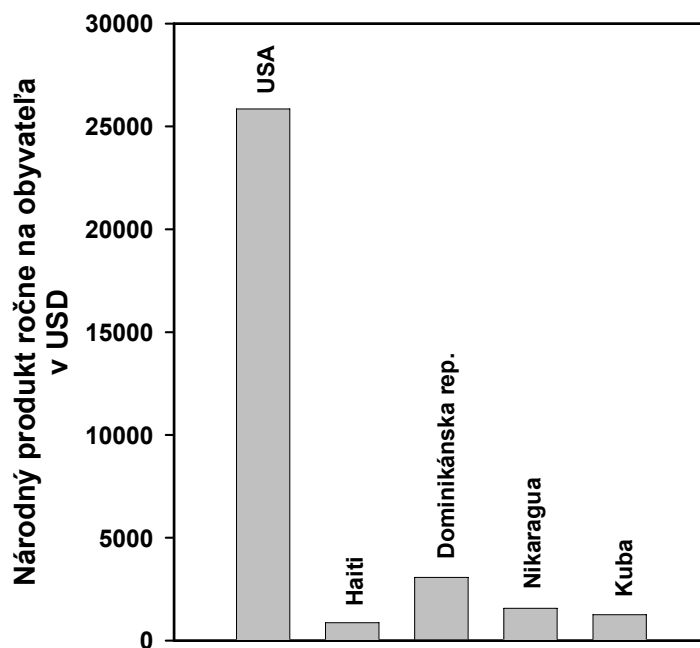
[148] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

The World Factbook, 1996-1997
(Central Intelligence Agency, Brassey's, Washington-London, 1996)

Obrázok č. 51

Obrázky č. 52 a 53 znázorňujú hodnotu národnej produkcie v týchto štátoch. Vidieť, že produkcia v USA je mnohonásobne vyššia ako v klientských štátoch (až 30 ráz vyššia ako na Haiti) a Kuba je s nimi porovnateľná. Napriek niekoľkým desaťročiam voľného trhu a ďalších zákonov neoliberalizmu sa ekonomiky USA a Haiti nevyrovnali. Naproti tomu produkcia v Rusku nie je vyššia ako v bývalých klientských štátoch.

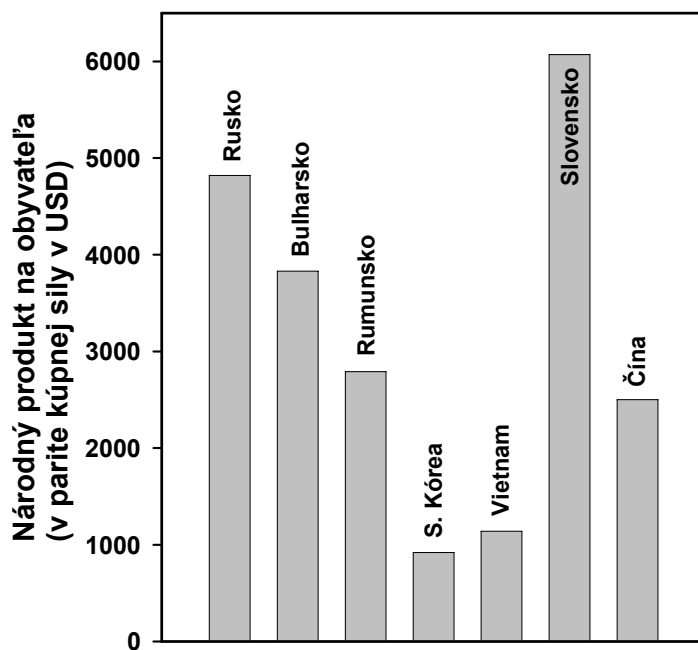

The World Factbook, 1996-1997
(Central Intelligence Agency, Brassey's, Washington-London, 1996)

Obrázok č. 52

Prečo toto všetko píšem? Lebo by som chcel zistiť, či je lepšie byť klientským štátom demokratickej krajiny USA, a ako to bolo, keď sme boli klientským štátom Sovietskeho zväzu.

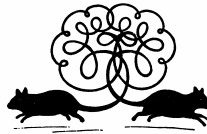
[150] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

The World Factbook, 1996-1997
(Central Intelligence Agency, Brassey's, Washington-London, 1996)

Obrázok č. 53

Kapitalistický a socialistický systém a naše mozgové hardverové a softverové vybavenie

Keby prišiel Michael Jackson do Bratislavy spievať a tancovať, museli by mu poskytnúť futbalový štadión, aby uspokojili všetkých záujemcov o jeho vystúpenie. Masmédiá by tejto udalosti venovali veľký priestor. Možno by spomenuli, že spevák, podľa vlastného priznania, denne droguje a že bol obvinený z pedofílie. No aj tak by pravdepodobne prišlo na štadión viac ako 10 000 mladých ľudí.

Naproti tomu keby prišiel do Bratislavy významný lekár, ktorý prispel pozitívne svojou prácou k liečeniu závažnej choroby prišlo by na jeho prednášku niekoľko desiatok až stoviek ľudí, a médiá by sa o ňom zmienili len okrajovo, ak vôbec. Tento záujem programovateľného biologického stroja o speváka alebo lekára je výsledkom nášho zastaraného mozgového vybavenia.

K. O.: Súboj mozgových algoritmov

Ako sme sa utiekali k starým Bohom

When the people saw that Moses was so long in coming down from the mountain, the people gathered against Aaron and said to him, "Come, make us a god who shall go before us, for that man Moses, who brought us from the land of Egypt--we do not know what has happened to him." Aaron said to them, "Take off the gold rings that are on the ears of your wives, your sons, and your daughters, and bring them to me." And all the people took off the gold rings that were in their ears and brought them to Aaron. This he took from them and cast in a mold, and made it into a molten calf. And they exclaimed, "This is your god, O Israel, who

[152] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

brought you out of the land of Egypt!” When Aaron saw this, he built an altar before it; and Aaron announced: “Tomorrow shall be a festival of the LORD!” Early next day, the people offered up burnt offerings and brought sacrifices of well-being; they sat down to eat and drink, and then rose to dance.

(Sacred Writings, Vol. 1. JUDAISM: THE TANAKH: EXODUS 32:1-6 (str. 135), Ed. Jaroslav Pelikan, Book-of-the-Month Club, New York, 1992)

K. O.: Ako opisuje zamatovú revolúciu Biblia

Ked' sa vrátil Mojžiš z hory Sinai, prekvapený sa pýtal kňaza Aarona. „Čo sa to tu deje?“

„Robíme zamatovú revolúciu“, odpovedal Aaron a vrátil sa ihneď do kola, aby nič nezmeškal z rodea Veľkých samcov.

K. O.: Ako opisuje zamatovú revolúciu Biblia v skrátenej slovenskej verzii

V tejto knižke píšem o negatívach kapitalizmu a pozitívach socializmu. Ukazujem, čo by mal každý vidieť, že socializmus mal aj svoje pozitíva a kapitalizmus má negatíva. A aký je výsledok? Komunistickú stranu Slovenska v roku 1998 volilo okolo 3% voličov. Ostatní volili kapitalizmus. Ako je to možné? Zdá sa, že odpoveď na túto otázku je zložitá. Nie je to však tak.

Odpoveď je vlastne jednoduchá. Jej základ je v našom mozgovom hardverovom a softverovom vybavení. Tejto otázky som sa dotkol aj v mojich predchádzajúcich knižkách [10,11,15], ale považujem za dôležité zopakovať niektoré poznatky aj na tomto mieste. Úvodom musím povedať, že väčšina z toho, čo opisujem nižšie sú poznatky, teórie a hypotézy, ktoré sa v súčasnosti vytvárajú a dotvárajú. Predpokladám, že v televízii bude ešte veľa priamych prenosov z bohoslužieb, ešte veľa relácií o otázkach viery a vedy, kde proponenti a oponenti budú len ľudia veriaci. Že prejde ešte dosť piva hrdlom dychtivých poslucháčov potulných vykladačov životnej energie, kým sa predstavy o programovateľných biologických strojoch stanú súčasťou všeobecného vzdelania na Slovensku.

My programovateľné biologické stroje (PBS) sa riadime programami, ktoré sa akumulovali a modifikovali počas niekoľkomiliónového vývoja človeka. Tieto programy sme zdedili po predkoch a odrážajú život, túžby, radosti a starosti našich predkov, programovateľných biologických

strojov na rôznych úrovniach komplexnosti. Okrem toho okolie nás stále preprogramováva, mení naše softverové vybavenie.

My sa riadime týmito programami. Vďaka nim sa cítime dobre a šťastne vtedy, keď robíme to, čo nám káže naše mozgové hardverové a softverové vybavenie. Zjednodušene povedané vždy, keď robíme to, čo nám kážu naše mozgové algoritmy, uvoľnia sa nám v mozgu endogénne drogy a my sa cítime dobre a šťastne. Preto odpoveď na otázku, „ktorý systém je lepší“ je jednoduchá. Lepší je ten systém, ktorý nás, programovateľné biologické stroje, dokáže lepšie vnútorne nadrogovať. Ináč povedané, je to ten systém, ktorý lepšie vyhovuje nášmu mozgovému hardveru a softveru. Preto pri skúmaní tejto otázky je dôležité, aby sme poznali svoje hardverové a softverové vybavenie.

PBS sa riadi najmä geneticky kódovaným programom, ktorý má zabezpečiť jeho reprodukciu a zachovanie druhu. Preto, keď robíme to, čo zaručuje reprodukciu a zachovanie druhu, mozgový hardver a softver zabezpečuje, že za to dostávame odmenu v podobe spokojnosti, šťastia a niekedy až extázy. Takto nás systém odmeňuje láskou pri vzťahu muža a ženy alebo šťastím, keď sa staráme o potomstvo. Systém nás odmeňuje šťastím a spokojnosťou, keď máme prostriedky na lepšie zabezpečenie zachovania druhu, ako napríklad majetok, moc, výsady, bezpečnosť alebo vojenskú silu. Lebo potom budeme môcť potomstvu a sebe dať lepšiu stravu, vzdelanie, bezpečnosť, zdravotnícku starostlivosť, a tým zabezpečiť kontinuitu svojho rodu.

Náš mozgový hardver

Ako píše William A. Spriggs v *Evolutionary psychology and the origin of eugenics* (<http://www.evoyage.com/eugenics.html>), archeologické nálezy poukazujú, že naši predkovia chodili vzpriamene už pred štyrmi miliónmi rokov (*Australopithecus afarensis*, Lucy), ale zvieratá začali domestikovať a poľnohospodáriť len pred 10 000 rokmi. Z toho vyplýva, že naši predkovia žili v hordách ako zberači a lovci 99,75% času, počas ktorého sa formoval ich geneticky kódovaný mozgový hardver, ktorým sa zväčša riadime my v modernej dobe. Mozgový hardver sa formoval v každodennom boji o teritórium, potravu a párenie, kde prežívali len tí najlepší. Pravdepodobne už tam sa vytváral koncept víťaza a porazeného, koncept nadradenosti a podradenosti, ktoré nás sprevádzajú až doteraz. Víťazov a nadradených obdivujeme a o

[154] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

porazených a podriadených sa väčšinou nestaráme. Preto ešte aj teraz väčšina časopisov, relácie v masmédiách sa venujú víťazom a nadriadeným. Časopisov a relácií, ktoré sa venujú neschopným, porazeným a chudobným, je oveľa menej. Obdiv a podriadenosť k „schopným“ máme v sebe rovnako zakódované ako opovrhovanie „neschopnými“.

Predpokladá sa, že naši predkovia boli viac ako milión rokov zberači, najmä zberači potravy. Potulovali sa po savanách a pralese, a keď niečo vhodné našli, nazbierali si toho do zásoby. Možno často zbierali aj to, o čom presne ani nevedeli, či to niekedy využijú. Tie PBS, ktoré mali lepšie vyvinutý mozgový hardver na zbieranie, t.j. hardver ich nútil viac zbierať (t.j. pri zbieraní sa im uvoľňovalo viac endogénnych drog do mozgu), v konkurencii často prežili lepšie ako tí, ktorí takýto hardver nemali. Preto mozgový algoritmus zberačstva je u mnohých z nás hlboko zakorenený. Vždy keď niečo nájdeme, uvoľnia sa nám endogénne drogy a máme pocit šťastia. Preto je tak veľa zberačov známok, obrazov, húb, peňazí, medailí, titulov, CD platní, šperkov, uznania a majetku. Zapratané pivnice, povaly, garáže, byty, skrine a bankové kontá sú často výsledkom nášho starého hardverového vybavenia. V extrémnych prípadoch „zberač“, ktorý si zaprace dom haraburdami nazbieranými z ulice sa musí liečiť u psychológa alebo psychiatra.

Hardverový zberačský algoritmus je v nás asi silnejšie zakódovaný ako racionálne využívanie nazbieraných vecí. Tento, v dnešných časoch už zastaraný algoritmus, ktorý dedíme po predkoch, je základom súkromného vlastníctva. Súkromný majetok väčšinu ľudí lepšie vnútorne nadroguje ako spoločný majetok, a to už nehovorím o spoločenskom vlastníctve výrobných prostriedkov za socializmu. Preto socializmus a komunizmus ide proti nášmu hardverovému vybaveniu, ktoré je staré už státisíce rokov a v súčasnosti škodlivé. A bohužiaľ, mení sa len pomaly.

Po státisíce rokov naši predkovia, zberači a lovci boli šťastní a spokojní, keď ich horda alebo kmeň vyhral v súboji nad predátorom alebo nad susednou hordou v boji na život a smrť. Pozostatok toho je uvoľnenie endogénnych drog, t.j. naše šťastie a spokojnosť, keď my vyhráme v športe alebo v akejkoľvek súťaži, alebo naše mužstvo vyhrá nad „nepriateľským“ mužstvom vo futbale, v hokeji alebo v tenise. Paradoxné je, že v súčasnosti nás hardverový systém odmeňuje dokonca aj vtedy, keď „naše mužstvo“, ktoré často poznáme len z televízie, vyhrá nad „cudzím mužstvom“, ktoré taktiež poznáme len z televízie. Výhra

nad konkurenciou počas mnoho miliónov rokov vývoja PBS zabezpečovala reprodukciu a zachovanie druhu a ešte sa nestratila z nášho genetického kódu.

Náš kód lovca a predátora núti doteraz poľovníkov vynakladať veľké prostriedky, aby mohli zabíjať zvieratá na poľovačkách doma alebo v Afrike a ozdobovať svoje sídla trofejami, i keď už nie sú závislí od mäsa obete. To, že väčšina stredovekej šľachty v Európe sa vyžívala v poľovačkách a zdobila si sídla trofejami, ukazuje, že ich mozgový hardver je hardver veľkého predátora. Aj ten zariadil, že si v spoločnosti vydobyli výsostné postavenia. Kód lovca ako predátora vytvoril hierarchiu spoločenského postavenia, ktoré socializmus zjednodušil a mnohé medzistupne zrušil, čo tiež nie je v súlade s našim starým mozgovým hardverom.

Náš starý zdedený kód zberača a lovca núti ľudí súkromne podnikáť, t.j. robiť niečo proti konkurencii, súťažiť a vyhrať, pretože každé víťazstvo nás vnútorne nadroguje. Súkromné podnikanie je moderný typ lovu, pričom podnikateľ sa často správa ako dávny predátor. Veľké korporácie sa správajú ako predátori. Hardverové kódy lovca sú základom našich dobyvačných vojen, kolonializmu a rasizmu, kde víťaz bol vždy oslavovaný bez ohľadu na to, ako víťazstvo dosiahol. Triumfálne pochody popod „víťazné oblúky“ vykonávali Ceasar, Hitler, Stalin a Mao Ce-tung. Každý takýto čin nadrogoval oslavovačov a oslavovaného. Bohužiaľ, ako sa dozvedáme denne zo správ, náš predátorský hardver sa mení pomalšie v porovnaní s vedecko-technickým rozvojom spoločnosti.

Aj v týchto reláciách treba hodnotiť a porovnávať socializmus a kapitalizmus na Slovensku a vo svete. Aj v tomto prípade socializmus a komunizmus ide proti nášmu starému hardverovému vybaveniu.

Predpokladá sa, že naši predkovia, programovateľné biologické stroje, počas mnohých státisícov rokov si vymieňali nazbierané a ulovené „produkty“. Kultúra dnešného obchodovania a cenového dojednávania odráža dávne hardverové výmeny zberačov, kde napríklad drobní arabskí obchodníci sú doteraz sklamaní, keď nemôžu s kupujúcim zjednať cenu. **Voľnosť a sloboda dávneho zberača a lovca interagovať s okolím pri zbieraní, lovení a výmene produktov počas státisícov rokov je silne zapísaná v našom genetickom kóde.** Socializmus a komunizmus aj v tomto prípade idú silne proti tomuto starému hardverovému vybaveniu. (William A. Spriggs: Evolutionary

[156] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

Psychology, Capitalism, and Communism: An Introduction to the Resource Differential Tolerance Ratio Theory.

<http://www.evoyage.com/Capitalism.htm>).

Otázky socializmu a kapitalizmu treba hľadať v odpovedi na otázku: Ako dlho ostane ešte *Homo sapiens sapiens* otrokom svojho zastaraného hardverového vybavenia, ktoré mu škodí v živote a v rozvoji modernej spoločnosti?

El Dorado, poklad na Sierra Madre a iné story

Nerastné bohatstvo Ruska je 28 triliónov USD, t.j. 190 miliónov USD na obyvateľa.

Hospodársky denník 28.2.2000

Údaje od najstarších dôb ľudskej civilizácie až doteraz dokazujú, že celé naše dejiny sú výsledkom mozgového vybavenia predátora. Objavenie sa koristi v pradávnych dobách mu podráždilo nervový systém – sympatikus. Do krvi sa vyplavil adrenalín, čoho následkom bol zvýšený tep a zrýchlené dýchanie, zrýchlený metabolizmus a zbystrená pozornosť, t.j. stav najvyššej výkonnosti. Mozgový hardver predátora fungoval za posledných päťtisíc rokov rovnako, keď zacítil korisť v podobe bohatej osady, bohatého mesta alebo krajiny. Pri pomyslení na El Dorado alebo na poklad na Sierra Madre sa mu zvýšil tep a zrýchlilo dýchanie, zrýchlil sa metabolizmus a zbystrila sa pozornosť. Dosiahol stav najvyššej výkonnosti, ktorú obdivujeme na dobyvateľoch, zlatokopoch, hľadačoch pokladov a workoholikoch.

Koľko adrenalínu vyplavuje do krvi súčasných predátorov nerastné bohatstvo Ruska v hodnote 28 triliónov USD? Myslím si, že veľa. Neviem, prečo by sa moderný programovateľný biologický stroj zrazu zmenil. Dokladom sú aj jeho aktivity v súčasnosti.

Náš mozgový softver

Významnou súčasťou správania PBS je, že poslúchajú softverové vybavenie, ktoré získavajú interakciou s okolím. Toto softverové vybavenie zabezpečuje, že PBS sa endogénne nadroguje, keď sa ním riadi. Z toho vyplýva, že stačí účelovo dodať PBS softver a on sa bude

podľa neho chovať. Ako vzorový príklad by som vybral nadrogovanie sa módnym softverom.

Na jeseň roku 1999 som sa spýtal študentky, ktorá robila diplomovú prácu, či jej v rodine niekto zomrel, keď je oblečená celá v čiernom. Odpovedala, že nie, a v čiernom je oblečená preto, lebo je to súčasná móda, ktorá aj zoštíhľuje. Vybavený týmito vedomosťami som si začal viac všímať oblečenie žien. A ožaj, zistil som, že mnohé ženy na ulici a vystupujúce v televízii boli oblečené celé v čiernom.

V móde sa vôbec nevyznám, ale aj tak si myslím, že pre mladé ženy a dievčatá je vhodnejšia iná farba šiat ako čierna. Čo ich potom núti obliekať sa do čiernych šiat? Je to ich mozgový softver, na ktorý v súčasnosti majú veľký vplyv médiá. Médiá a módné časopisy začali prezentovať názor, že teraz sa nosí čierna. A naozaj, modelky a ďalšie významné osobnosti boli oblečené v čiernych šatách, ženy v televíznych šou mali čierne šaty a čiernych šiat boli plné výklady. PBS sa začali obliekať do čiernych šiat, pretože aj oni chcú vyzeráť ako veľké osobnosti z obrazovky. Preto ich nový, médiami dodaný mozgový softver zariadi, že sa vždy endogénne nadrogujú, keď sa oblečú do čiernych módných šiat a idú sa ukazovať iným PBS. Softver ich nadroguje rovnako, ako ešte pred pár rokmi ich nadrogoval, keď nosili módnú šatovú kombináciu červenej a čiernej. Takto PBS sú módnou drogovou závislosťou. Zdôrazňujem ešte raz, že v tomto prípade bol mozgový softver PBS účelovo zmenený a dodaný zvonka.

História nám ukazuje mnoho príkladov, keď vonkajšie prostredie alebo propaganda často účelovo zmení mozgové softverové vybavenie PBS. Napríklad účelovo zmenený mozgový softver v 30-tych rokoch vnútorne nadrogoval Hitlerovu mládež, keď terorizovala židov, podobne to bolo u komsomolcov počas terorizovania kulakov v Rusku. Propaganda v Číne zmenila mozgové softverové vybavenie PBS v 60-tych rokoch tak, že študentov nadrogovalo už len to, že držali v ľavej ruke Mao Ce-tungovu červenú knižičku a skandovali z nej citáty.

Uvediem ďalšie príklady: Reklamy pre deti majú za účel preprogramovať ich mozgový softver, aby sa vnútorne nadrogovali, keď budú mať určitú hračku. Mladým ľuďom reklama a vonkajšie prostredie preprogramováva ich mozgový softver do tej miery, že sa vnútorne nadrogujú, keď sa obliekajú a správajú tak, ako ich núti okolie, keď sú na koncerte lokálnych a svetových celebrit a podobne. Propagandou sa dá ovplyvniť, že PBS začne pravidelne športovo behávať. Počas tohto pravidelného športového behania sa bežcom vylučuje do krvi endogénna

[158] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

droga endorfin, ktorá bežca vnútorne droguje. Keď náhodou bežec z nejakého dôvodu nemôže niektorý deň bežať, má podobné abstinenčné príznaky ako narkoman, ktorý používa exogénne drogy. Bežec je jednoducho drogový závislý od behania.

Podobne každé náboženstvo zmenilo mozgový softvér PBS tak, že núti veriacich chodiť sa pravidelne vnútorne nadrogovať do mešít a kostolov počas meditácií alebo modlení. Veriaci sú drogový závislí od modlenia alebo od meditácií a majú aj abstinenčné príznaky, keď to nemôžu vykonávať. Podobne je to u ľudí, ktorí chodia pravidelne do svojich klubov.

Športoví fanúšikovia sa chodia pravidelne nadrogovať pri sledovaní zápasu svojho klubu. Podobne to platí pre pravidelných horolezcov, vodných potápačov, lyžiarov, zberačov známok, rybárov, fanúšikov televíznych programov a ďalších opakovaných činností, na ktoré sme si vypestovali vnútornú drogovú závislosť. Dokonca aj na pravidelnú prácu sa dá vypestovať drogová závislosť, ako to vidieť u workoholikov.

Podobne sa médiami softverovo vypestuje drogová závislosť od piesne, obdiv k modelkám, k televíznym reláciám, k televíznym celebritám, k svetónázoru a k vojenskému humanizmu. V súčasnosti masmédiá dosiahli, že PBS sa nadrogujú aj okydávaním socializmu a komunistov. Jasne to vidieť napríklad na PBS pri väčšine televíznych „šou“ na televíznych stanicách STV1, Markíza, rádia Twist a podobne.

PBS robiace zamatovú revolúciu v roku 1989 boli tiež softverovo ovplyvnení a mali abstinenčné príznaky. Masmédiá dosiahli, že sa chceli nadrogovať kapitalizmom.

Niektorý mozgový softver sa mení pod vplyvom okolia ľahko, iný sa mení ťažšie. Mozgový softver sa dá ľahko účelovo zmeniť u detí a u mladých ľudí. Úmerne s vekom to ide ťažšie. Preto ideológia sa sústreďuje hlavne na mladých ľudí a platí to aj pre súčasné Slovensko 2000. Ešte raz zdôrazňujem, že často naše pravidelné konanie je výsledkom zmeny mozgového softveru, ktorá sa dá navodiť vonkajšou propagandou, čomu ľudia už dávno hovoria premývanie mozgu a moderne „tunelovanie mozgu“.

My PBS si myslíme, že naša činnosť je prejavom našej slobodnej voľby, tej našej slobody, ktorou sa tak hrdíme. Bohužiaľ, o našej voľbe rozhoduje náš mozgový hardver a softver. A bohužiaľ, v mnohých prípadoch je to softver, ktorý nám bol účelovo alebo náhodne dodaný

zvonka. A ten rozhoduje, čo sa nám má páčiť a čo nie, ako máme žiť a čomu veriť.

Bombardovanie mozgového softveru

My motrokári XXI. storočia prisaháme, že už nikdy nedovolíme, aby sa nám motroci vyšmykli z motroctva, ako sa to stalo za Veľkej októbrovej socialistickej revolúcie...

Z prísahy motrokárov

Dňa 14.6.2000 súd v Ewarku, USA, odsúdil troch bývalých pracovníkov „executives of CUC International“ (šéfov firmy), pretože za 12 rokov obrali investorov o 19 miliárd USD.

New York Times 15.6.2000

Rádio Slobodná Európa, masmédiá a brakové časopisy na Slovensku patriace vzdialeným a blízkym motrokárom musia v súčasnosti vysvetľovať príčiny všeobecného úpadku a degenerácie spoločnosti na Slovensku, ktorú si už uvedomujú nielen pritakávači, ale aj niektorí okyďávači. Preto kapitalistická totalita už dávno zaviedla oficiálnych tunelovačov mozgov. Tunelovači majú za povinnosť vystupovať v masmédiách, často sú to hovorcovia rôznych organizácií. V súčasnosti musia zabrániť, aby ľudia vlastným rozumom prišli na príčiny stavu spoločnosti na Slovensku. A preto im musia dodať rýchlo vinníkov. Na Slovensku „vinníkom“ je po dlhé roky HZDS a vlády Vladimíra Mečiara, ktoré sa dopustili neodpustiteľného hriechu, že neposlúchali na slovo a dokonca nechceli vypredať majetok, a tým nepriamo aj občanov Slovenska motrokárom do zahraničia. Masmédiá vysvetlili, že vláda Vladimíra Mečiara zle privatizovala, a preto sa nemáme tak dobre, ako by sme sa mali, keby nebolo Mečiara. Preto máme ťažkosti s ekonomikou a so všetkým.

Pre mňa ostáva záhadné, ako vláda Vladimíra Mečiara dokázala zničiť ekonomiku Maďarska, Poľska, Rumunska, Bulharska, Ukrajiny, Moldavska, Azerbajdžanu, Ruska a Mongolska, pretože všetky tieto krajiny majú podobné ekonomické ťažkosti, ako má Slovensko. Takéto záhady však Slobodná Európa a masmédiá neskúmajú, nie je to v ich protokole tunelovania mozgov.

[160] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

V prvej polovici roku 2000, keď píšem tieto riadky, médiá v rámci tunelovania mozgov našli ďalších konkrétnych „vinníkov“. Sú to Rezeš-Pór-Martinka. „To oni si nakradli z podnikov, ktoré lacno získali a takto ich zničili, a preto nie sú peniaze ani na zvýšenie platov.“ A tunelovači dodávajú: „To oni sú zodpovední za nedostatky ekonomiky, zdravotníctva, školstva, bezpečnosti a sociálneho zabezpečenia.“ A mne sa už aj vidí, že pravdepodobne oni sú zodpovední aj za podobné nedostatky v Maďarsku, Poľsku, Rumunsku, Bulharsku, na Ukrajine, v Moldavsku, Azerbajdžane, v Rusku a Mongolsku. A možno aj zapríčinili ekonomickú krízu v roku 1929 v USA. Nevieť, ale tunelári sú schopní vymyslieť všeličo.

Koľko majetku spreneverili títo súčasní „obetní vinníci“? Bolo to len zlomok toho, ako spreneverili bankári so 100 miliardami korún nedobytných úverov, tešiaci sa stále štatútu elity spoločnosti. Je to zanedbateľný zlomok toho, čo spreneverili nami volení poslanci NR SR, ktorí museli rýchlo odhlasovať veľké množstvo zákonov dovoľujúcich beztriestné rozkradnutie spoločného majetku, zničenia priemyslu a poľnohospodárstva a celkovej kvality života.

Spreneverili „obetní vinníci“ viac ako predstavitelia exekutívy riadením štátu s výsledkami opísanými v tejto knižke? Samozrejme, že nie. Vina „obetných vinníkov“, ak vôbec nejaká, je zanedbateľná proti vine ľudí uvedených vyššie. A predsa demokratické médiá zariadili, že vinníci ukazujú, kto je „vinný“.

Veľký význam pri tunelovaní mozgov majú politické kauzy, ktoré majú zamestnávať mozgovú činnosť okydávačov, Veľkých samcov a prítakávačov. Musia ich zamestnávať tak, že nemajú čas rozmýšľať nad skutočnými a dôležitejšími problémami spoločnosti. Majú za úlohu odvrátiť pozornosť verejnosti od vážnejších problémov. Tieto politické kauzy majú za úlohu vnútiť vytunelovanému mozgu názor, že najdôležitejšie v našej spoločnosti je napríklad nájsť vinníkov, ktorí niekoho opili a zaviezli do zahraničia alebo že politicky vybraný vysoký štátny úradník niečo spreneveril. Na to sa sústreďujú štátne orgány s obrovskou kapacitou a obrovskými nákladmi už dlhé roky. A možno už aj zabudli, že za ten čas by bolo vhodnejšie vyšetriť na Slovensku páchatel'ov vražd niekoľko desiatok ľudí, stovky mŕtvych na predávkovanie drogami, niekoľko stoviek ľudí, ktorí sa jednoducho na Slovensku stratili. Páchatel'ov tisícok násilných trestných činov. Prečo nás médiá neinformujú o riešení týchto oveľa vážnejších prípadov aspoň tak, ako o súčasných politických kauzách? Nevieť, ale pravdepodobne

politické kauzy sú pre Veľkých samcov a okydávačov dôležitejšie ako vážne problémy spoločnosti.

Čo nás bude vnútorne drogovať v budúcnosti?

„Neprijateľný je svetový poriadok, považujúci čoraz väčšie bohatstvo malej časti a biedne živorenie veľkej väčšiny ľudí za prirodzený, všeobecne platný a nevyhnutný zákon, pri ktorom sa základné slobody, relatívny blahobyť a občianske práva v priemyselne vyspelých demokraciách vykupujú biedou, krvou a vykorisťovaním anonymných nás robotníkov tretieho sveta. Takýto svetový poriadok sa musí od základu zmeniť.“

Jean Ziegler a Uriel Da Costa: Do videnia Karol

A propaganda povedala: Pretvoríme si človeka na svoj obraz.

K. O.: Nové a staré náboženstvá

Nasledujúca tabuľka ukazuje, čo programovateľné biologické stroje droguje v súčasnosti, a dokazuje zastaranosť nášho mozgového hardveru a softveru, ktorý nám škodí v dnešnej modernej dobe. Ľudstvo vynakladá na zbrojenie 19 ráz viac ako na základné vzdelanie, základné zdravotníctvo, potraviny, vodu, hygienu pre všetkých a reprodukčné zdravotníctvo pre ženy dokopy. Súvisí to z naším mozgovým hardverom predátora. Len na alkoholické nápoje a cigarety v Európe vynakladáme 3,8 ráz viac prostriedkov ako na vyššie uvedené činnosti, ktoré vedú k pozitívnemu rozvoju programovateľných biologických strojov. Súvisí to s fyzikálnou podstatou drogovania nášho mozgového hardveru a softveru. Alkohol a cigareta nahrádza naše vnútorné drogovanie.

[162] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

Svetové priority	Výdavky za jeden rok
Základné vzdelanie pre všetkých	6 miliárd USD
Kozmetika v USA	8 miliárd USD
Zdravá voda a hygiena pre všetkých	9 miliárd USD
Zmrzlina v Európe	11 miliárd USD
Reproduktívne zdravotníctvo pre všetky ženy	12 miliárd USD
Parfumy v Európe a v USA	12 miliárd USD
Základné zdravotníctvo a potraviny	13 miliárd USD
Strava pre domáce zvieratká v Európe a USA	17 miliárd USD
Zábavný obchod v Japonsku	35 miliárd USD
Cigarety v Európe	50 miliárd USD
Alkoholické nápoje v Európe	105 miliárd USD
Náklady na zbrojenie vo svete	780 miliárd USD

Zdroj: Human Development Report, 1998

http://www.thirdworldtraveler.com/New_Global_Economy/World%27s_Priorities.html

Otázka budúcnosti socializmu a kapitalizmu súvisí s vyspelosťou nášho mozgového hardveru a softveru. Základná otázkou je: Čo nás, PBS, bude hardverovo a softverovo endogénne drogovať v budúcnosti a ako rýchlo sa dokáže meniť naše endogénne drogovanie závislé od mozgového hardveru.

Čo bude drogovať našu civilizáciu v budúcnosti? Čo bude drogovať programovateľný biologický stroj v budúcnosti? Bude ho drogovať stavať mestá, paláce alebo pyramídy len pre vyvolených? Bude ho drogovať chamtivosť, zlatý trón, najväčší hárem alebo konzumná spoločnosť? Keď bude ukazovať svoje bohatstvo a moc, keď bude šľachtiť svoje telo, ducha, alebo žiť život poľných škrekčov? Bude ho drogovať, keď bude spolucítiť s inou rasou, alebo keď nad ňou zvíťazí? Keď pošle ľudí na Mars, vytvorí nové náboženstvo, vybuduje nové vznešené katedrály? Bude ho drogovať viera v šťastný posmrtný život, keď bude slúžiť Bohu, pánovi, systému? Keď bude budovať trhové hospodárstvo, socializmus, komunizmus alebo iný -izmus? Keď bude dobrý vlastenec, patriot, nacionalista, vojak, predavač? Bude ho drogovať, keď sa bude navzájom zabíjať a zvíťazí?

Čo má drogovať motrokov na Slovensku dnes a v budúcnosti? Z masmédií jasne vidieť, že to má byť sex pre jedných a viera v Boha a

šťastný posmrtný život pre druhých. Drogovanie tohto druhu je lacné a účinné. Motrokári ho už úspešne používajú v mnohých krajinách.

Aký software nám pripravia vládcovia tohto sveta? Aký software bude drogovať vládcov tohto sveta? Čo má hnať našu civilizáciu dopredu? Aký cieľ spoločnosti nás má najviac drogovať a kto ho určí? Kto bude preprogramovávať software programovateľných biologických strojov? Budú motrokári schopní účelovo meniť mozgový softver nás motrokov na svoj obraz? Budú motrokári vedieť zariadiť, že nás budú aj v budúcnosti vnútorne drogovať atribúty kapitalizmu, a nie komunizmu?

Nastúpi *Homo sapiens sapiens* vo svojom vývoji cestu socializmu a komunizmu? Možno áno, možno nie. Môj názor je, že nič iného mu neostáva, ak nechce, aby ho zničilo staré mozgové hardverové a softverové (MH&S) vybavenie, ktoré ho riadi. Ako som už zdôraznil, toto vybavenie ho nadroguje vždy, keď robí činnosť, ktorá mu zaisť prednostné právo na reprodukciu súvisiacu s právom na potravu, párenie a teritórium. A preto stále súťaží-bojuje s konkurenciou a usiluje sa byť lepší a silnejší, aby mohol zvíťaziť. V dávnej minulosti mal na to len ruky, nohy a zuby, neskôr budzogaň. V súčasnosti s tým istým cieľom vybuďoval rakety stredného a dlhého doletu, jadrové, chemické a biologické zbrane. A buduje nové, ešte účinnejšie systémy. Vybuďoval kontrolnú sieť satelitov a počítačové systémy na odpočúvanie konkurencie. Vybuďoval svetovú propagačnú sieť, aby ukázal, že je lepší, silnejší a má pravdu. Zariadil, že jedna miliarda ľudí sa prežiera, a nevie sa zbaviť tučnoty a jedna miliarda ľudí trpí nedostatkom potravy. Tieto fakty tiež dokazujú, že väčšina PBS sa riadi zastaraným MH&S vybavením, ktoré sa mení pomalšie ako vedecko-technický rozvoj.

Predpokladám, že socialistický systém a jeho filozofia predbehla vývoj nášho mozgového hardveru a softveru o niekoľko desiatok, možno aj stoviek rokov. Analógiu možno nájsť vo filozofii kresťanstva hlásanej Ježišom, ktorá predbehla mozgové hardverové a softverové vybavenie vtedajších ľudí o 300 rokov.

Pravdepodobne naše hardverové a softverové vybavenie ešte nedorástlo na socializmus a komunizmus. A je možné, že nikdy nedorastie, že ozaj my, programovateľné biologické stroje, máme údel poslúchať „Reward function“, t.j. stále zbierať, loviť, bojovať o potravu, párenie a teritórium a takto skončiť aj svoju existenciu na tejto Zemi.

Ako sa musíme hanbiť za socializmus a komunistickú stranu

„Snom kapitalizmu je kooptovať ľudí s vyššou životnou úrovňou bez akéhokoľvek prerozdelenia bohatstva. Bez kooptácie je jediným garantom zjavnej nerovnosti všeobecná represia.“

Holly Sklar: Trilateralism

Výsledok súčasnej modulácie nášho mozgového softveru je aj nová etika okydávania. K tejto etike patrí aj hanbiť sa za socializmus a komunistickú stranu. Paradoxne, hanbiť sa za štyridsať úspešných rokov budovania socializmu na Slovensku. Takúto etiku presadili cudzí a naši Veľkí samci využívajúc prostriedky kapitalistickej totality, a my pritakávači sa úprimne hanbíme. Najviac sa však hanbia naši okydávači, ktorí to nám a celému svetu nikdy nezabudnú pripomenúť. Hanbiť sa za socializmus a komunistickú stranu sa stalo súčasťou kádrového posudku jednotlivca. Patrí to k základom výchovy motrokov ako národa. Len národ, ktorý sa hanbí za svoju minulosť, za pozitívne výsledky jednotlivcov alebo celej spoločnosti, môže patriť do kategórie národov motrokov.

- Musíme sa hanbiť, že sme mali komunistickú stranu, ktorá viedla a spravovala Slovensko 40 rokov oveľa lepšie, ako ho spravujú za posledných 10 rokov okydávači socializmu a komunistov, zvolení v slobodných voľbách. Že za 40 rokov, za vlády komunistov sa HDP zvýšil 8 ráz, čo počas 1000-ročnej histórie na Slovensku ešte nikto nedokázal a možno už ani nedokáže.
- Musíme sa hanbiť za to, že za socializmu sme mali plnú zamestnanosť, že komunistická strana dosiahla to, čo nedosiahli iné strany a vlády v Európskej únii ani na celom svete, i keď každá to má vo volebnom programe. Musíme sa hanbiť za to, že v prípade zamestnanosti komunistická strana dodržiavala článok 23, odsek 1 Všeobecnej deklarácie ľudských práv lepšie, ako sa dodržiava za kapitalizmu.
- Musíme sa hanbiť za to, že sme na Slovensku za vlády komunistickej strany nepoznali žobrákov a bezdomovcov, čím sme taktiež predstihli všetky štáty kapitalistického bloku. A že nikto nemusel žiť s pocitom, že sa stal ľudským odpadom.

Kapitalistický a socialistický systém... [165]

- Musíme sa hanbiť za to, že za socializmu na Slovensku bol vyriešený problém narkománie, čo nezvládla západná demokracia a sloboda so stovkami humanitárnych organizácií a s miliónovými nákladmi.
- Musíme sa hanbiť za to, že za socializmu sa ľudia menej vraždili, menej si fyzicky ubližovali a menej sa okrádali ako za súčasného kapitalizmu.
- Musíme sa hanbiť za to, že za socializmu menej ľudí potrebovalo k šťastnému životu psychiatra, legálne a ilegálne drogy alebo alkohol ako za súčasného kapitalizmu.
- Musíme sa hanbiť za to, že za socializmu sme mali väčšiu psychickú a fyzickú bezpečnosť ako za súčasného kapitalizmu.
- Musíme sa hanbiť za to, že za socializmu životná úroveň ľudí bola vyššia ako počas 10 ročného vládnutia okydávačov socializmu a komunistov.

Porovnávaním 10 rokov kapitalizmu a 40 rokov socializmu na Slovensku pociťujem hrdosť na to, ako občania Slovenska pod vedením komunistickej strany zmenili túto krajinu k lepšiemu. Ešte pred desiatimi rokmi im patrili továrne, družstvá, obchody, banky, doprava a pôda. Takže čo si uvarili, to si aj zjedli. Teraz, po desiatich rokoch kapitalizmu, okydávači a pritakávači sú hrdí na to, že mnoho z toho, čo patrilo občanom Slovenska, patrí niekomu inému v ďalekom svete a niečo z toho samozrejme aj im.

- Namiesto toho, aby sme boli hrdí na to, že občania Slovenska pod vedením komunistickej strany za 40 rokov postavili niekoľko stoviek tovární na zelenej lúke, my sa za to hanbíme. Naopak, máme byť hrdí na to, že okydávači stihli časť tovární zničiť a mnohé obmedziť.
- Namiesto toho, aby sme boli hrdí na to, že občania Slovenska pod vedením komunistickej strany za 40 rokov postavili stovky až tisíce škôlok, základných škôl, univerzít a zdravotných zariadení, my sa za to hanbíme. Naopak, máme byť hrdí na to, že okydávači za 10 rokov neboli schopní postaviť ani jednu škôlku, školu alebo nemocnicu.
- Namiesto toho, aby sme boli hrdí na to, že občania Slovenska pod vedením komunistickej strany postavili a vybudovali Slovenskú akadémiu vied na zelenej lúke, kde pracovalo okolo 6000 zamestnancov, my sa za to hanbíme. Naopak, okydávači sú hrdí na to, že zabezpečili zníženie pracovníkov na 3500 a chátranie Slovenskej akadémie vied.

[166] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

- Namiesto toho, aby sme boli hrdí na to, že občania Slovenska pod vedením komunistickej strany odstránili chorobu biedy a chudoby, tuberkulózu, my sa za to hanbíme. Naopak, okydávači sú hrdí na to, že sa im podarilo zabezpečiť, aby sa k nám tuberkulóza začala znovu vracat'.
- Namiesto toho, aby sme boli hrdí na to...

A takto by som mohol pokračovať až do večera. Aby som to skrátil, zhrniem to. Ja som hrdý na to, čo sme my občania Slovenska vybudovali za 40 rokov na Slovensku. Vybudovali sme to našimi rukami a naším umom. **A ako ukazujú štatistické údaje, robili sme to my, občania Slovenska, oveľa lepšie, ako to robia súčasní okydávači so zahraničnou pôžičkou 400 miliárd Sk a s kapitalistickými poradcami s celým svetovým „know how“.**

No nemám byť hrdý na schopnosti občanov Slovenska, ktorí počas viac ako tisícročnej histórie mali len za socializmu 40 rokov možnosť ukázať, čo vedia. A ukázali, že boli lepší ako súčasná cudzia konkurencia.

Len škoda, že okydávači socializmu a komunistov nás presvedčili, že sa máme hanbiť za naše schopnosti, za náš um a za prácu našich rúk. Hanbiť sa za náš vysoký stupeň humanity a civilizácie, ktorú sme dosiahli za socializmu. Dokonca nás presvedčili, že sme ľudia druhej kategórie. Presvedčili nás, že cudzí budú vedieť lepšie pomocou médií vychovávať naše deti, ako by sme to vedeli my. Že cudzí budú vedieť oveľa lepšie riadiť naše banky, ako by sme to robili my. Že cudzí budú vedieť oveľa lepšie riadiť naše podniky. Presvedčili nás, že cudzí budú vedieť oveľa lepšie riadiť nás, ako by sme sa vedeli riadiť my sami.

Na to sme si však už počas minulých storočí zvykli.

Literatúra

1. Martin Maňák: Moje vzpoura proti Nově. FORMÁT, Praha 1998.
2. Michael Parenti: Blackshirts & Reds. Rational Fascism and the Overthrow of Communism. City Lights Books, San Francisco, 1997.
3. William Blum: Killing Hope. U.S. Military and CIA Interventions Since World War II. Common Courage Press, Monroe, Maine, 1995.
4. William Blum: Rogue State: A Guide to the World's Only Superpower. Common Courage Press, Monroe, Maine, 2000.
5. Herbert Ďurkovič: Cesta do prepadliska. Prima Print, Bratislava, 1997.
6. Herbert Ďurkovič: Kolízia socializmu s minulosťou. Majú Tofflerovci pravdu? Bratislava, 1999.
7. František Gebauer, Karel Kaplan, František Koudelka, Rudolf Vyhnálek: Soudní perzekuce politické povahy v Československu 1948–1989. Ústav pro soudobé dějiny AV ČR. Praha, 1993.
8. Stephane Courtois a spol.: Čierna kniha komunizmu, zločiny teror, represálie. (Slovenský preklad vyšiel vo vydavateľstve AGORA, 1999.)
9. Daniel Stroj: Deník kacíře. Futura, 1999.
10. Karol Ondriaš: My, Motroci XXI. storočia, takto prisaháme. Agentúra IQ+, Bratislava, 1998.
11. Karol Ondriaš: Všeobecné kecy, fakty a nezodpovedané otázky. Polygrafia SAV, Bratislava, 1997.
12. Karol Ondriaš: Bohovia súčasných mytológií a komunizmus. Agentúra IQ+, Bratislava, 2000.
13. Henri Alleg: Ruské peklo. OREGO, Česká republika, 1999.
14. The World Factbook 1996-97. Central Intelligence Agency. Brassey's, Washington–London, 1996.
15. Karol Ondrias: The Brain, Consciousness & Illusion of Truth. Universal Publishers/Upublish.com, USA, 1999.

[168] Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

Vo vydavateľstve Agentúra IQ+ Janošovský,
Karpatská 2, 81105 Bratislava. alternat@ba.telecom.sk
si môžete v obmedzenom počte objednať aj tieto tituly:

K. Ondriaš: Všeobecné fakty, kecy...

K. Ondriaš: My, Motroci XXI. storočia...

– Pri oboch tituloch sa pripravuje dotlač

K. Ondriaš: Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

J. Jurišta: Sto mesiacov po nežnej

H. Ďurkovič: Cesta do prepadliska

Š. Murín a kol. autorov: Prečo neutrálne Slovensko

J. Zelinka: Od romantiky k vede a politike

V edícií Alternatíva pripravujeme:

W. Blume: Štát – darebák

J. Janošovský: Gauner a hlupáci, s.r.o.

Vyšlo ako 4. publikácia v edícii Alternatíva

Vydala Agentúra IQ+ Janošovský

v Bratislave v novembri 2000

Redakcia J. Janošovský,

design J. Janošovský,

jazyková úprava V. Švenková

Odporúčaná cena 142,- Sk